

சிந்தனை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பீடம்

வருடம் மும்முறை வெளியீடு,
தொகுதி I, இதழ் III,
கார்த்திகை 1983

ஆசிரியர் :

சி. க. சிற்றம்பலம். M. A., Ph. D.

நிர்வாக ஆசிரியர் :

சி. முருகவேள். B. A., Dip. in Lib. Sc.

ஆசிரியர் குழு :

வ. ஆறுமுகம். M. Phil., Dip. in Ed.

வே. இராமகிருஷ்ணன்.

M. Phil., Dip. in Ed., Ph. D.

செ. பாலச்சந்திரன். M. Sc.

பார்வதி கந்தசாமி. B. phil., Ph. D.

சிந்தனை வருடம் மூன்று தடவை பங்குனி, ஆடி, கார்த்திகை ஆகிய மாதங்களில் வெளியிடப்படும். இதழிற் பிரசுரமாகும் ஆய்வுக் கட்டுரை விடயம் பற்றித் தொடர்புகொள்ள வேண்டிய முகவரி:

சி. க. சிற்றம்பலம்,

வரலாற்றுத்துறை,

யாழ். பல்கலைக்கழகம்,

திருநெல்வேலி,

யாழ்ப்பாணம்.

ஆண்டுக் கட்டணம், ஏனைய நிர்வாகம் பற்றிய விடயங்களுக்குத் தொடர்புகொள்ளவேண்டிய முகவரி:

சி. முருகவேள்,

நூலகர்,

யாழ். பல்கலைக் கழகம்,

திருநெல்வேலி,

யாழ்ப்பாணம்.

சிந்தனை

ஆசிரியர்

சி. க. சிற்றம்பலம். M. A., Ph. D.

தொகுதி I, இதழ் III
கலைப்பீட வெளியீடு

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.
ஸ்ரீலங்கா.

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

CINTANAI is published once in four months in
March, July and November every year.

Editor : **S. K. Sitrampalam**

Managing Editor : **S. Murugaverl**

Annual Subscription :

Sri Lanka	Rs. 60-00
India (Ind. Rs.)	Rs. 60-00
Other Countries	£ 6-00 \$ 12-00

Published by :

FACULTY OF ARTS, UNIVERSITY OF JAFFNA
THIRUNELVELY, SRI LANKA.

Printed at :

Mahathma Printing Works,
Earlalai West,
Earlalai.

கட்டுரை ஆசிரியர்கள்

வி. சிவசாமி	M. A. தலைவர், சம்ஸ்கிருதத்துறை.
ந. பேரின்பநாதன்	M. A. விரிவுரையாளர், பொருளியற்றுறை.
சி. க. சிற்றம்பலம்	M. A., Ph. D. தலைவர், வரலாற்றுத்துறை.
கே. கே. ஆறுமுகம்	B. A. துணைவிரிவுரையாளர், புவியியற்றுறை.
செ. கிருஷ்ணராசா	M. A. துணைவிரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை.
தி. வேலாயுதம்	M. A., Ph. D. தலைவர், கல்வித்துறை.
கலையரசி சின்னையா	M. A. சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை.
அ. சண்முகதாஸ்	B. A., Ph. D. துணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை.
கா. ரூபாமுர்த்தி	B. A., Ph. D. விரிவுரையாளர், புவியியற்றுறை.
இரத்தினமலர் கயிலைநாதன்	M. A. துணைவிரிவுரையாளர், மொழியியற்றுறை.

கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாவர். அவை யாழ். பல்கலைக் கழகத்தினவையோ அல்லது சிந்தனை ஆசிரியர் குழுவினவையோ ஆக அமையா.

சிந்தனை

தொகுதி I. (புதியதொடர்) கார்த்திகை, 1983

இதழ் III.

உள்ளுறை

இந்திய இசை, சமய, இலக்கிய மரபுகளில் ஜயதேவர் - ஓர் ஆய்வு — வி. சிவசாமி	1
இலங்கையில் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வணிகவங்கிகளால் வழங்கப்பட்ட கடன் வசதிகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு, 1965 — 1980 — ந. பேரீன்பநாதன்	14
பௌத்தத்திற்கு முந்திய ஈழத்து இந்துமதம் — சி. க. சிற்றம்பலம்	38
யாழ்ப்பாண நகர நிலப் பயன்பாடு — கே. கே. ஆறுமுகம்	56
யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கிடைத்த நாணயங்கள் — செ. கிருஷ்ணராசா	70
இலங்கையில் கல்வி நிருவாகத்தின் பன்முகப்படுத்தலுக்கான வழிமுறைகள் — தி. வேலாயுதம்	85
ஈழத்தில் இந்து இலக்கியங்கள் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை) — கலையரசி சின்னையா	93
தமிழர் வழிபாட்டில் செவ்வேளும் திருமாலும் — அ. சண்முகதாஸ்	108
யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீன்பிடித் தொழில் அபிவிருத்தி — கா. ரூபாமூர்த்தி	123
அம்பிடு, என்னும் சொல்பற்றி ஒரு குறிப்பு — இரத்தினமலர் கயிலைநாதன்	138

CINTANAI

Vol. I (New Series) NOVEMBER 1983

No. III

CONTENTS

The role of Jayadeva in the Indian musical, religious and literary traditions - an analysis.

— V. Sivasamy

An analysis of the credit facilities extended by Commercial Banks for the cultivation of subsidiary food crops in Sri Lanka 1965-1980.

— N. Perinpanathan

Pre-Buddhist Hinduism in Sri Lanka.

— S. K. Sitrampalam

Land use in Jaffna town.

— K. K. Arumugam

The Coins of Jaffna Peninsula.

— S. Krishnarajah

Ways of decentralising educational administration in Sri Lanka.

— T. Velayutham

Hindu literary works in Sri Lanka - up to the 19th century.

— Kalaiyarase Chinniah

Cevvel and Tirumal in Tamilian worship.

— A. Shanmugas

Development of fisheries in Jaffna.

— K. Rupamoorthy

A note on the word "Ampitu".

— Ratnamalar Kailainathan

இந்திய இசை, சமய, இலக்கிய மரபுகளில் ஐயதேவர் — ஓர் ஆய்வு

வி. சிவசாமி

இந்திய இசையும், நடனமும் மிகத் தொன்மையானவை; வளம் மிக்கவை; காலந்தோறும் பல்வேறுபட்ட கலைஞர்களும், புலவர் பெருமக்களும், புரவலரும், பொதுமக்களும் இவற்றிக்குப் பலவகையான தொண்டுகளை ஆற்றிவந்துள்ளனர். இவற்றிலே சாஷித்தியம், கோட்பாடு, செய்கைமுறை, தாளம் ஆகியன முக்கியமான அமிசங்களாகும். இசையினை நோக்கும் போது, மேற்குறிப்பிட்ட அமிசங்கள் யாவற்றையும் நன்கு விளக்கி ஆக்கபூர்வமான கலைப்படைப்புகளை உருவாக்கும் கலைஞரின் எண்ணிக்கை மிகக்குறைவே. இசை, நடன அமிசங்களுடன் இலக்கிய ரீதிலும் சிறப்பான படைப்புகளை ஆக்குவாரின் எண்ணிக்கை மேலும் குறைவே. இசை லக்ஷணங்களும், நடன இயல்புகளும், இலக்கியச் சிறப்புகளும் ஒருங்கே முரணின்றி இணைந்து இலங்கும் படைப்புகள் இந்திய மொழிகள் பலவற்றிலும் உள்ளன. இத்தகைய படைப்புகளில் ஒன்றாகவே சம்ஸ்கிருத மொழியிலே ஐயதேவர் இயற்றிய கீதகோவிந்தம் மிளிர்கிறது.

இவர் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். கிழக்கு இந்தியாவிலுள்ள வங்காளம், மிதிலா, ஒரிசா ஆகிய இடங்கள் இவரைத் தத்தம் இடங்களைச் சேர்ந்தவர் எனக்கூறிப் பெருமைப்படுகின்றன. எனினும், இவர் அக்காலப்பகுதியிலே வங்காளம், ஒரிசா முதலிய இடங்களில் ஆட்சிசெய்த லக்ஷ்மணசேனனின் அவையினை அலங்கரித்தார்; இவர் பிராமண குலத்தவர்; உமாபதிதர, சரண, கோவர்த்தன, தோய் என்போர் இவரின் சமகாலப் புலவர்கள் என்பது கீதகோவிந்தத்திலுமும்¹, சாசனத்திலுமும்², அறியப்படும். இவர்களும் மேற்குறிப்பிட்ட அரசனின் அவைக்களப் புலவராவர். ஐயதேவர் மேற்கு வங்காளமாநிலத்திலுள்ள கெந்துபில்வ³ (கெந்துலி) எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதும், போஜதேவ, ரமாதேவீ ஆகியோர் இவரின் பெற்றோர் என்பதும், அகச்சான்றூலறியப்படும்⁴; இவரின் பிறப்பிடமான கெந்துலி இன்றும் யாத்திரைக்குரிய புனித இடமாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கு ஆண்டுதோறும் இவருக்குப் பெருவிழா எடுக்கப்படுகிறது. இவரின் மனைவி பத்மாவதி ஒரு நடனமாது; தேவசர்மா, விமலாம்பா ஆகியோரின் மகள். ஐயதேவரின் பாடல்களுக்குப் பத்மாவதி பூரியிலுள்ள ஜகந்நாதர் ஆலயத்தில் நடனம் ஆடிவந்தார் என அறியப்படுகின்றது.

இந்நூலைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாக ஆராயுமுன், அக்கால இந்தியச் சூழ்நிலைபற்றிக் குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது. இக்காலத்திலே வடஇந்தியாவின் மேற்குப்பகுதியிலே முஸ்லிம்படையெடுப்புகள் ஏற்பட்டு, முஸ்லிம் ஆதிக்கமும் பரவி வந்தது. மத்தியகாலப்பக்தி இயக்கம் அரும்பத்தொடங்கிவிட்டது. வடநாட்டிலே ராம, கிருஷ்ண வணக்கங்களின் அடிப்படையிலான பக்தியே கூடுதலாக மலரத் தொடங்கிவிட்டது. கிழக்கு இந்தியாவிலே வட மொழியிலும், பிராந்திய மொழிகளிலும், குறிப்பாகப் பழைய வங்கமொழி

யிலும், நாடோடி மரபுகளிலும். “யாத்திரா” விலும் (விழாக்களிலும்) நிலவிய கிருஷ்ண வழிபாட்டினை மையமாகக் கொண்டுதான் கீதகோவிந்தம் உருவாக்கப்பட்டதென அறிஞர் கருதுகின்றனர். பாகவதபுராணமும், பிரமவைவர்த்த புராணமும் கிருஷ்ணன் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளும் குறிப்பிடற்பாலன. அறிஞர் சிலரின் கருத்துப்படி இந்நூலின் மூலவடிவம் அப பிரம்ச அல்லது ஆதிவங்க மொழியிலிருந்தது; ஜயதேவர் இதனை வட மொழியிலே மொழிபெயர்த்து, இதற்கு அனைத்து இந்தியத் தன்மையளித்தார் எனக் கொள்ளப்படுகிறது⁵. பொதுவாகப் புலவர்கள் மக்களின் ஈடுபாட்டினை அதிகம் ஈர்க்கும் பொருளிலே தமக்கும் தக்க ஈடுபாடிருக்குமாயின் அதற்கு இலக்கியவடிவம் அளிப்பர். மேலும், இக்காலத்திலே கோயில்களில் இசையும், நடனமும் தொடர்ந்து முக்கியமான இடம்பெற்று வந்தன. கோயில்களில், இசைக்கலைஞரும், தேவதாசிகளும் இடம்பெற்று வந்தனர். ஜயதேவரின் மனைவி பத்மாவதி ஒரு தேவதாசியாகும். மரபுவழிக் கதைகளின்படி, அவளின் பெற்றோர் அவளை ஐகந்நாதர் ஆலயத்திற்கு அர்ப்பணித்திருந்தனர். பின் ஜயதேவர் இறைவன் திருவுளப்படி அவளைத் திருமணம் செய்தார். நாயகன் இசைப்பணிபுரிய, நாயகி ஆடற்பணியினை இறைவனுக்குச் செய்து வந்தார். மேலும் அரசர்கள் புலவர்களையும், கலைஞர்களையும் தொடர்ந்து ஆதரித்து வந்தனர்.

கீதகோவிந்தமே ஜயதேவரின் பிரதான இலக்கியப்படைப்பாகும். ஆனால், ஸ்ரீதரதாசரின் சுதுக்திகர்ணமிர்தம் போன்ற தொகைநூல்கள் மூலம் இதனைவிட வேறுபல பாடல்களையும் இவர் இயற்றியதாகத் தெரிகின்றது.⁶ இதிலுள்ள ஜயதேவரின் 31 பாடல்களில் ஐந்து கீதகோவிந்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை; 26 வேறு நூல்களைச் சேர்ந்தவை. இவற்றிலே சிவபிராணைப்பற்றிய பாடல்களும் உள்ளன⁷. எனவே, அவர் பரந்த சமயநோக்குடையவர் என்பது வெள்ளிடைமலை. எனினும், ஜயதேவர் வைஷ்ணவ மரபிலே முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார். கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் அனுக்கிரகம் பெற்ற மஹாத்மா ஆகிவிட்டார். எனவே, ஒரு தலைசிறந்த வைஷ்ணவ மெய்யடியார் ஆகிவிட்டார். அவரின் நூல் ஆத்மீக ரீதியிலும் மிகப் பிரபலமாயிற்று. “கீதகோவிந்த” எனில் “ஒரு கவிதையிலே பாடப்பட்டுள்ள (கீத) கோவிந்தன் அல்லது கிருஷ்ணன்” எனப் பொருள்படும். அல்லது கோவிந்தன் அல்லது கிருஷ்ணனின் காதல்கலை பற்றிய நூல்” எனப் பொருள்படும் என்பர்.⁸ பின்னைய கருத்திற்கு இந் நூலின் 12 சர்க்கங்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கும் தலைப்புகளே தக்க சான்றுகளாம் என அறிஞர் கருதுவர்.⁹ இவைபற்றிப் பின்னர் கூறப்படும். மேலும் இந்நூலுக்குப் பிறிதொரு விளக்கமும் அளிக்கலாம். “கோ” எனும் பதம் பசுவைக்குறிக்குமாயினும், ஆன்மாக்களையும் குறிக்கும். சைவசித்தாந்தத்திலே ‘பசு’ ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது என்பதும் ஈண்டு ஒப்பிடற்பாலது. ‘விந்த’ எனும் சொல் ‘மேய்ப்பவன்’, ‘பாதுகாப்பாளன்’, ‘ஆயன்’ பேராயன் எனப் பல பொருள்படும்.¹⁰ எனவே, உயிர்களாகிய, ஆன்மாக்களாகிய பசுக்களை வழிநடத்திப் பாதுகாப்பவன் (கிருஷ்ணன்) பற்றிய திருப்பாடல் எனவும் இதற்குப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமானதாகத் தெரிகின்றது. ஒப்பீட்டுரீதியிலே, கிறித்தவ சமயத்திலே இறைவனை ஆயன் எனவும் ஆன்மாக்களை மந்தைகள் எனவும் உருவகித்துக் கூறுதல் கவனித்தற் பாலது.

இந்நூல் செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது. இதிலே பொதுவாக ஒவ்வொன்றும் எட்டுச் செய்யுட்களைக் கொண்ட பாடல்களாலான பன்னிரண்டு சர்க்கங்களும், 24 கீதங்களும், 93 தனிப்பாடல்களும் உள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலிலும் எட்டெட்டுச் செய்யுட்கள் (பாதங்கள்) இருப்பதால்து அஷ்டபதி எனவும் அழைக்கப்படும். கிருஷ்ணன் தலைவனாகவும், ராதா தலைவியாகவும், தோழி சகியாகவும் இதிலிடம் பெறுகின்றனர். இம் மூவரும் கோபியருமே இதில்வரும் கதாபாத்திரங்களாகும். கோபியர் இங்கு கதைக்கமாட்டார்கள். எனவே, ஏனைய மூவருமே பிரதான பாத்திரங்களாகச் சம்பாஷிப்பர். நூலில் நாடக இயல்பு காணப்படும், நூல் அங்கங்களாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. கதைத் தொடர்ச்சி மேற்குறிப்பிட்ட தனிச் செய்யுட்கள் பலவற்றிலே கூறப்படுகிறது. மேலும் இச் செய்யுட்களில் சில இறைவணக்கமாகவும், குறிப்பிட்ட பாவரஸங்களைக் குறிக்கும் நிலைகளைப் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன.

இந்நூல் கிருஷ்ண வணக்கத்துடன் தொடங்குகிறது. 2 — 4 வரையுள்ள செய்யுட்களிலே நூலாசிரியரின் சிறப்பும் சமகாலக் கவிஞர் சிலர் பற்றியும் கூறப்படுகிறது. தொடர்ந்து வரும் முதலாவது அஷ்டபதியிலே கிருஷ்ணனின் தசாவதாரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றிலே புத்தபெருமாலும் ஓர் அவதாரமாகக் கூறப்படுகிறார். தொடர்ந்து திருமாலின் பெருமையும், வசந்தகாலச் சிறப்பும் வருணிக்கப்படுகின்றன. அடுத்துவந்த வசந்தகாலத்தின் அநுகூலமான சூழ்நிலையிலே பிருந்தாவனத்திலே யமுனை ஆற்றங்கரையிலே கிருஷ்ணன் கோபியருடன் சேர்ந்து காதல் லீலைகளிலீடுபட்டின்புற்றிருப்பதுபற்றித் தோழி ராதைக்கு எடுத்துக்கூறுகிறார். இதுதொடக்கம் நூல் முடியும்வரை கிருஷ்ணன், ராதை, கோபியர் ஆகியோரின் நிலைகளும், தொடர்புகளும், இவற்றிலே சகிவகிக்கும் முக்கியத்துவமும் நேர்த்தியாகவே வருணிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு சர்க்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு பெயரிடப்பட்டுள்ளது. முதலாவது சர்க்கம், ‘சாமோதா தாமோதர’ (ஆனந்தக் களிப்புமிகு கிருஷ்ணன்), இரண்டாவது சர்க்கம் ‘அக்லேச கிருஷ்ண’ (எவ்வகையான துன்பமும் அற்ற கிருஷ்ணன்), மூன்றாவது சர்க்கம் ‘முத்தமது சூதன்’ (காதலுற்ற கிருஷ்ணன்), நாலாவது சர்க்கம் ‘ஸ்நித்த மதுசூதன்’ (மகிழ்ச்சியுற்று அமைதியுடன் விளங்கும் கிருஷ்ணன்) ஐந்தாவது சர்க்கம் ‘ஸாகாங்குஷ புண்டரீகாஷு’ (விரும்பும் நிறைந்த தாமரைக் கண்ணாகிய கிருஷ்ணன்), ஆறாவது சர்க்கம் ‘திரிஷ்ட வைகுண்ட’ (வெட்கமில்லாமையுடனும் செய்த பிழைக்கு இரங்காமையுடனும் கூடிய கிருஷ்ணன்), ஏழாவது சர்க்கம் ‘நாகர நாராயண’ (வீராகிய அல்லது ராதையின் காதலாகிய திருமால்), எட்டாவது சர்க்கம் ‘விலக்ஷ லக்ஷ்மீபதி’ (வியப்புற்ற லக்ஷ்மீ நாயகனாகிய திருமால்), ஒன்பதாவது சர்க்கம் ‘முத்தமுகுந்த’ (காதலிலே மிக்க ஈடுபாடுள்ள திருமால்), பத்தாவது சர்க்கம் ‘காதலிலே திறனுள்ள திருமால்’ (சதுரசதுர்புஜ), பதினொராவது சர்க்கம் ‘சாந்தந்தகோவிந்த’ (களிப்புமிகு கோவிந்தன்), இறுதியாக பன்னிரண்டாம் சர்க்கம் ‘சுபீத பீதாம்பர’ (மஞ்சள்நிற ஆடைதரித்து நன்கு மகிழ்வுற்றிருக்கும் கிருஷ்ணன்) எனவரும் தலைப்புகள் ஈண்டு உற்று நோக்கற்பாலன. கதாநாயகனாகிய கிருஷ்ணன் பற்றி வந்துள்ள வருணனைகள் மூலம் இந்நூலின் தோற்றம், பெயரின் கருத்து ஆகியனற்றை அறியலாம் என அறிஞர் ஒருசாரார் கருதுவர்.¹¹ மேலும், ஒவ்வொரு தலைப்பிலுமான சர்க்கத்திலுள்ள பாடல்கள்

தொடக்கத்திலோ, மூலத்திலோ, முன்னோடி வடிவங்களிலோ தனித்தனியாக நிலவிப் பின்னர் நூலாசிரியரால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட தனியொரு படைப்பாகவும் இதனை அறிஞர் சிலர் கருதுவர். எவ்வாறாகிலும் இதனைத் தனிப்படையாகக் கொள்ளுவதில் தவறில்லை.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு, ஜயதேவரும், பத்மாவதியும் ஐகந்நாதர் ஆலயத்திலீடுபாடு கொண்டிருந்தனர். இருவரும் நுண்கலைப்பிரியர். அஷ்டபதியினை ஜயதேவர் இயற்றியபோது நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் அதிசயங்கள் சில ஹிந்திமொழியிலுள்ள பக்தமாலா எனும் நூலிலும், வேறுசிலவற்றிலும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றுட் சிலவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பத்தாவது சர்க்கத்திலுள்ள 19 வது அஷ்டபதியிலே “ஸ்மரசல” எனத்தொடங்கும் சரணத்தின் ஒரு பகுதியினை எழுதிவிட்டு ஜயதேவர் நீராட்ச்சென்றபோது, கிருஷ்ணபகவானே ஜயதேவர் வடிவிலே வந்து இதனை நிரப்பினார் என்ற ஓர் ஐதிகமுண்டு. இதனால் இது “தர்சன அஷ்டபதி” அல்லது “சஞ்ஜீவினி அஷ்டபதி” எனவும் அழைக்கப்படும். ஜயதேவரின் பெயரும், புகழும் நாளடைவில் பல இடங்களுக்குப் பரவின. ஜயதேவர் பாடல்களை இயற்றிப் பாடப் பத்மாவதி அவற்றிற்கு நடனம் ஆடினார் என்பது பற்றி நூலின் தொடக்கத்திலே குறிப்பிட்டு. அதாவது “நடனமாடும் பத்மாவதியின் பாதங்களை வழிநடத்துவதிலே மிகத்திறமையுள்ளவர் எனப்பொருள்படும் வகையில் “பத்மாவதீ சரண சாரண சக்கரவர்த்தி” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஓரிசா மன்னனான புருஷோத்தமதேவ ஜயதேவரிலே பொருமைபுற்று அபிநவகீதகோவிந்தம் எனும் நூலை இயற்றினான். மரபுவழியிலான கதையின்படி இருவரின் நூல்களின் ஒப்பியல் சிறப்பினை அறியும் நோக்கத்துடன் இரு அஷ்டபதிகளின் ஏடுகள் பூரிஐகந்நாதர் ஆலயத்தில் வைக்கப்பட்டன. ஆனால், அடுத்தநாள் ஜயதேவரின் ஏடு இறைவனின் திருக்கரத்திலே காணப்பட்டது. இதன்பின் அரசன் ஜயதேவருக்கும், மனைவிக்கும் பெருமரியாதை காட்டிவந்தான். வங்காள மன்னன் லக்ஷ்மணசேனன் ஜயதேவருக்குப் பெருமதிப்பு அளித்து வந்தான். அவனின் பட்டத்தரசி, பத்மாவதிமீது பொருமை கொண்டு தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒருநாள் அரசரும், ஜயதேவரும் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தனர். அவர்கள் திரும்பிவருமுன் அரசி ஜயதேவர் இறந்துவிட்டார் என்ற பொய் வதந்தியினைப் பரப்பினாள். இதைக்கேட்ட பத்மாவதி உயிரிழந்தாள்; அரசி இதனை எதிர்பார்க்காதபடியால் பயந்து நடுங்கினாள்; அரசரும், புலவரும் திரும்பிவந்து நடந்ததை அறிந்தனர். அரசர் கோபமுற்று அரசியைத் தண்டிக்க முற்பட்டபோது, ஜயதேவர் அதனைத் தடுத்துக் கிருஷ்ணன் திருவுளத்தால் எல்லாம் சரிவருமெனக் கூறி “வதசி யதி” எனத் தொடங்கும் 19 வது அஷ்டபதியினைப் பாடி பத்மாவதிக்கு நீர்தெளிக்க அவளும் துயிலில் இருந்து எழுவதுபோன்று எழுந்தாள். இவ் அஷ்டபதிக்குச் சஞ்ஜீவனீ (மீண்டும் நன்கு வாழவைப்பது) அஷ்டபதி என்ற பெயரும் உண்டு. இவ்வாறு அஷ்டபதியின் தெய்விகச் சிறப்புகளைக் கூறும் வேறுசில கதைகளும் உண்டு.

இந்நூல் இலக்கியரீதியிலும், நுண்கலை ரீதியிலும் பல சிறப்பியல்புகள் கொண்டது. இதிலே, வெளிப்படையாகத் தலைவன், தலைவி, கோபியர்

தொடர்புகள் மூலம் உலகியல் காதல் நிலைகள் கூறப்படினும், உண்மையிலே இறைவன் ஆத்மா தொடர்புகளே ஊடகமாகக் காணப்படுவதால் பேரின்பவுணர்வுகளே இதில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. 'பஹிஸ்சிருங்காரம் அந்தர் பக்தி' (வெளிப்படையாகக் காதல் நிலைகளும் உள்ளார்ந்தமாகப் பக்தியும்) கொண்டதாகவே இந்நூல் கருதப்படுகிறது. உலகியல் ரீதியிலான ஆண், பெண் உறவுகள் பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய மரபிலே அகப்பொருள் எனும் தலைப்பிலே நன்கு விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் கி. பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டளவில் அங்கு ஏற்பட்ட பக்தி இயக்கத்தின் விளைவாக இது மாற்றமடைந்தது. இதுபற்றிப் பின்னர் கூறப்படும்.

கீதகோவிந்தத்திலே காதல் நிலைகள் மரபுகளின் ரீதியிலே கூறப்பட்டுள்ளன. "காதலின் போக்கு கோணலானது (ததஹோ காமஸ்யவாமா கதிஹி 83)" என்ற கருத்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. சிருஷ்ணனும், ராதையும் ஒப்புயர்வற்ற நாயகன், நாயகியாகத் திகழ்கின்றனர். ராதை பெண்ணுக்குரிய பேரழகின் தனிக்களஞ்சியமாகவும் (80), சிருஷ்ணன் காதலே உருவெடுத்தாற் போன்றும் (11.22) விளங்குகின்றனர். ஐயதேவரின் செம்மையான, ஓசைநயமுள்ள வார்த்தைகளைக்கொண்ட இந்நூல் சிறந்த சிருங்காரத்தின் சாரமாகவும் அமைந்துள்ளது எனக் கூறப்படுகின்றது (92).

இதேவேளையில் ஆத்மீகரீதியில் இதன் சிறப்பியல்புகள் தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஐயதேவரின் பாடல்கள் கலிகாலத் தீமைகளை நீக்கவல்லதெனக் கூறப்படுகிறது. இறைவனை மலர், கனி, பத்திரம் (இலை), நீர், நைவேத்தியம், தூபம், தீபம் போன்றவற்றினால் வணங்குவதுபோல இசை, நடனம் மூலமும் வணங்கலாம். பின்னைய வழிபாட்டு முறைகள் உத்தமமானவை என்ற கருத்து நெடுங்காலமாக நிலவிவந்துள்ளது. கீதகோவிந்தம் இசை, நடனம் மூலம் குறிப்பாக இசைமூலம் இறைவனை ஏத்துதலை வலியுறுத்துகின்றது. இதிலுள்ள பாடல்கள் ஹரிக்கு (இறைவனுக்கு) ஒப்பற்ற ஆபரணம் எனக் கூறப்படுகின்றது. தோத்திரப்பாடல்கள் இறைவனுக்குரிய மாலை என்ற கருத்தினைத் தமிழிலுள்ள தேவாரத்திலே நன்கு காணலாம். மேலும், பரமாத்ம - ஜீவாத்ம ஐக்கியநிலையான அத்துவிதநிலை பற்றியும் சில இடங்களிலே குறிப்புகள் உள்ளன. தலைவி (ராதா) தலைவனிலே (ஹரியிலே) லயித்துப் பாவனையில் ஒன்றுபடுவது பற்றித் தோழி கூறுவது (4. 8. 1) கவனித்தற்பாலது.

உலகியல் காதலைவிட்டு ஆத்மீகக் காதலை விளக்குதற்கு அகப்பொருள் மரபினைச் சைவநாயன்மார், வைஷ்ணவ ஆழ்வார்கள், ஆகியோரிற் சிலர் பயன்படுத்தினர். இறைவனையும், ஆன்மாவையும் காதலன் காதலியாக உருவகித்து மணிவாசகரும், ஆண்டாளும் திருப்பாடல்களை இயற்றினர். மணிவாசகரின் திருக்கோவையார் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். ஒருவேளை தமிழ்நாட்டு அகப்பொருள் பற்றிய கருத்துகள், குறிப்பாக வைஷ்ணவம் சார்பான கருத்துகள் வடக்கே பரவிக் கீதகோவிந்தத்தில் இடம்பெற்றிருக்கலாம். இதுபற்றிய விரிவான ஆய்வு அவசியம். மேலும், சுத்த பக்தி தெற்கேயிருந்து வடநாட்டிலே பரவியதாகப் பத்மபுராணம்

கூறும். காதலன், காதலியாகவும், அல்லது நாயகன், நாயகியாகவும் இறைவனையும், ஆன்மாவையும் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது மிகச்சிறந்த தெனவும் ஒருசாராராலே கொள்ளப்படும். இது மதுரபாவம் எனப்படும். ஜயதேவர் கீதகோவிந்தத்தில் இம்மதுரபாவத்தினையே வலியுறுத்தியுள்ளார். இம்முறையில் உடலில் இருவர் ஒருயிராவர். சமயதத்துவரீதியில் அத்துவைத நிலையினை எடுத்துக்காட்டுவதற்குச் சிறந்ததாகவும் இது கருதப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறும் மரபு ஏற்கனவே பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்திலே (4.3.21) முதன்முதலாகக் கூறப்படுகின்றது. “காதலியின் அரவணைப்பிலே தினைத்திடும் காதலன் உள்ளும், புறமும் நடப்பதையறியான். அதுபோலவே, பரமாத்மாவின் அரவணைப்பிலே லயித்திருக்கும் ஜீவாத்மா அகமும், புறமும் நடப்பதை அறியமாட்டாது. அதனுடைய அபிலாஷை திருப்தியுற்றிருக்கும் அதன் உண்மையான வடிவம் இதே; இதில் ஆத்மா மகிழ்வுறும்; இதில் அது விருப்பம், சோகம் அற்றிருக்கும்” எனவரும் பகுதி ஈண்டு உற்று நோக்கற்பாலது. இறைவன், ஆன்மா தொடர்புகளைக் காதலன் காதலி உறவுகளின் ரீதியிலே கூறும்முறை வேறுபல சமய மரபுகளிலும் உண்டு. சீனாவிலுள்ள கொன்வியூசியசம், தாஓசேயிசம் ஆகியவற்றிலும் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்து ஓரளவு காணப்படுகிறது. கிறித்தவர்களின் விவிலியத்தினைச் சேர்ந்த பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள சொலமனின் சங்கீதங்களிலும் இக்கருத்து உள்ளது. கிறித்தவ மரபிலே திருச்சபை (கிறித்தவர்கள்) காதலியாகவும், கிறித்துநாதர் அல்லது ஆண்டவன் காதலனாகவும் கூறப்படுகின்றனர். இஸ்லாமிய மறைஞானத்திலே, குறிப்பாசச் சூபியத்திலும் இக்கருத்துக் காணப்படுகின்றது.¹² எனவே, மனிதனுடைய சமய, தத்துவ வரலாற்றிலே உலகளாவிய ஒரு கருத்தாகவே இது நிலவிவந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. எனினும், இந்துசமய, தத்துவ மரபிலே இக்கருத்து நன்கு அழுத்தி வலியுறுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. மத்தியகால வைஷ்ணவ ஞானி ஒருவரின் பாடலிதனைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றது. அதாவது, “இளம் நங்கையின் உள்ளம் எவ்வாறு இளம் வாலிபனிலும், இளம் வாலிபனின் உள்ளம் இளம் நங்கையிலும் என்றும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றனவோ, அதுபோலவே, எனது உள்ளமும் தேவரீரிடத்திலே (இறைவனிடத்திலே) மகிழ்ச்சியடைகின்றது”.¹³ இதுபோல வேறு வைஷ்ணவ, சைவ இலக்கியம் கூறும் எடுத்துக்காட்டுகள் பல உள்ளன.

சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள சிறந்த ஒரு இலக்கியப்படைப்பாகவும் கீதகோவிந்தம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்து விளங்குகிறது. இம் மொழியிலுள்ள சிறந்த கண்டகாவியங்கள் (சிறுகாப்பியங்கள்) வரிசையில் முக்கியமான இடம் இதற்குண்டு. காளிதாசரின் மேகதூதம், இருதுசம்ஹாரம். அமருவின் அமருசதகம், பர்த்திருஹரியின் சிருங்காரசதகம் முதலிய நூல்களுடன் இஃது ஒப்பிடற்பாலது. சிறந்த அழகிய சொல்லோவியங்கள் இதில் உள்ளன. இயற்கைக்காட்சிகளின் பின்னணியிலே காதல் நிலைகள் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. பாவரஸங்கள் நிறைந்து இந்நூல் விளங்குகின்றது. நவரஸங்களிலே சிருங்காரரஸம் மேலோங்கி நிலவுகிறது. வீரரஸம் சிருங்காரம், சம்போக சிருங்காரம் எனும் இருவகைச் சிருங்காரரஸங்களையும் நன்கு பிரதிபலிக்கும் சிறந்த சொல்லோவியங்களை இந்நூல்காணலாம். இந்நூலிலுள்ள பாடல்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள lyrics (தனி உணர்வுப் பாடல்கள்) உடன் ஒப்பிடத்தக்கவை.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு நாயிகா - நாயகபாவங்கள் இந்நூலிலே நன்கு மிளிர்கின்றன. எண்வகை நாயகிகள், பலவகை நாயகர்கள் ஆகியோருக்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகள் இந்நூலில் உள்ளன. இதனால், இலக்கியரீதியில் மட்டுமன்றி, இசை, நடன ரீதியிலும் இது சிறப்படைகின்றது. இந்திய நடனங்கள் பலவற்றிலே பல்வேறு நாயிகா நாயகபாவங்களைச் சித்திரிப்பதற்கு இதிலுள்ள பாடல்கள் இன்றும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நூலாசிரியர் இந்திய நாடக, நடன, இசை மரபுகளையும் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பது தெளிவு. இந்நூலிலே சப்தாலங்காரம் (சொல்லணி) அர்த்தாலங்காரம் (பொருள்அணி) ஆகியன நன்கு விரவிக் காணப்படுகின்றன. உவமை, உருவகம் முதலிய அணிகள் பல இதில் உள்ளன. இதன் சந்தச்சிறப்பு நன்கு குறிப்பிடற்பாலது. அனுப்பிராசம் ஏறக்குறைய எல்லாச் செய்யுட்களிலும் காணப்படுகிறது. ஓசைமூலம் பொருளை உணர்த்தக்கூடிய செய்யுட்களும் இதில் உள்ளன. இதன் ஓசைநயத்தினைத் தமிழிலுள்ள வில்லிபுத்தூரர் பாரதம், திருப்புகழ் முதலியவற்றுடனும் ஒப்பிடலாம். அனுப்பிராசங்கள், எதுகைகள் செய்யுள் அடிகளின் தொடக்கத்திலும், முடிவிலும் உள்ளன. எதுகைகள் பொதுவாகச் செய்யுள் அடிகளின் முடிவிலேதான் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக,

“சந்தனசர்ச்சிதநீலகலேபரபீதவஸன்வனமாலீ!
கேலிசலந்மணிகுண்டலமண்டிதகண்டயுகஸ்மிதசாலீ” (4 . 2)
“கரதலதாலதரளவலயாவளிகலிதஸ்வனவம்சே’
ராஸரலே நிருத்யபரா ஹரியுயவதிஹ்ர்சசம்ஸே” (4 . 7)
“தீரசமீரேயமுனாதீரே வசதிவனே வனமாலீ” (11 . 1)
போன்றவற்றினைக் குறிப்பிடலாம்.

நாயகன், நாயகியின்விரஹதாப (பிரிவுத்துயர்) நிலைபற்றி வரும் செய்யுட்கள் குறிப்பிடற்பாலன. உதாரணமாக, விரஹதாபமுற்ற தலைவியின் நிலையினைச் சித்திரிக்கும் எட்டாவது அஷ்டபதியினைச் சுட்டிக்காட்டலாம். தலைவி, தலைவனை எப்பொழுதும் நினைப்பவளாக, எங்கும் தலைவனையே காணுவதாகக் கற்பனை செய்வதை “பஸ்யதி திசி திசி” எனத்தொடங்கும் அஷ்டபதியிலே (12) காணலாம். தலைவி பிரிவுத்துயரைத் தாங்கமுடியாது தென்றலை வைகிரூள் (51,53). நாயகன் (கிருஷ்ணன்) குறிப்பிட்ட இடத்திற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வராமையாலே நாயகி(ராதை) தன் அழகினால் பலனில்லை எனவும், தோழி பொய் கூறித் தன்னை வஞ்சித்துவிட்டாள் எனவும், தான் எங்குபோவது எனத்தடுமாறுவதாகவும் நயம்படக் கூறுகிரூள் (13.1). ராதையினைத் தான் பிரிந்திருப்பதால் உண்டாகும் துயரத்தினைக் கிருஷ்ணன் உணர்ந்து மனம் வருந்துகின்றான். கடைசிமுறையாகவே இப்படிச் செய்வதாக (பிரிந்ததாக) ராதையின் மன்னிப்புக்கோரி நாயகியை நயம்பட இணக்கப்படுத்துகின்றான். இது மிக எளிமையான, கவர்ச்சிகரமான நடையிலே பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது.

அதாவது,

கூம்யதாமபரம் கதாபிதவேடிர்சம் ந கரோமி
தேஹி சுந்தரி தர்சனம் மம மன்மதேனதுநோமி (7.7)”

என்பதாம். வசந்தகாலம், தென்றல் காற்றுப்பற்றிய வருணைகளும் கவ

னித்தற்பாலன. எடுத்துக்காட்டாக “வசந்தே வாசந்தி” எனத்தொடங்கும் வசந்தகால வருணனையினைக் குறிப்பிடலாம்.

ஒவ்வொரு அஷ்டபதியின் முடிவிலும், ஆசிரியர் தமது பாடலைப்பற்றியும், தம்மைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இசைமரபையொட்டிய முத்திரைச் செய்யுட்களாக இவை அமைந்துள்ளன. இவ்வியலில் இவற்றைத் திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரப்பதிகங்களில் வருவனவற்றுடன் ஒப்பிடலாம். கீதகோவிந்தம் இரண்டாவது பாடல் இவர் பெயர் ஜயதேவகவி எனவும், இயற்றியநூல் பிரபந்தம் எனவும் கூறுகின்றது. இந்நூல் வாசுதேவனின் இன்பக்கேளிக்கைக் கதையினை (வாசுதேவரதிகேலிகதா)க் கூறுகிறதென ஆசிரியர் பெருமைப்படுகிறார். மூன்றாவது பாடலினது “மதுரகோமளகாந்தபதாவளி” (இனிய, மென்மையான, அழகிய சொல்வரிசைகளைக் கொண்ட) எனச் சிறப்பித்துக் கூறும். இது ரசிகர்களுக்கு மிக மகிழ்ச்சியை அளிக்கட்டும் (“ரசிகஜனம் தநுதாம் அதிமுதிதம்” (12.8)) எனப்பிரித்தொரு அஷ்டபதிகூறும். கவிதையின் பிரதான நோக்கங்களில் ஒன்று வாசகர்களுக்கும், கேட்போருக்கும் மகிழ்ச்சியையளிப்பதே. இன்னொரு அஷ்டபதி ஹரியின் திருப்பாதங்களைச் சரணடைந்து (லயித்திருக்கும்) ஜயதேவரின் பாடல் மென்மையான கலைகளோடு கூடிய இளம்பெண்போல இதயத்தில் வீற்றிருப்பதாக (ஹரிசரண சரண ஜயதேவகவிபாரதி வசது கிருஹேயுவதிரிவ கோமளகலாவதி) எனப் பொருட்செறிவான உவமையுடன் கூறுகின்றது, வாசகருக்கும், கேட்போருக்கும் இன்பத்தை அளிக்கவேண்டும் என்ற கருத்து வேறுசில அஷ்டபதிகளிலும் காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக “ஸ்ரீ ஜயதேவபணிதமதிலலிதம் சுகயது ரசிகஜன ஹரிசரிதம்” (18.8) எனவும், ஜநயது ரசிகஜநேஷு மனோ ரமரதிரஸபாவவிநோதம்” (23.8) எனவும் வரும் குறிப்புகளும் நன்கு கவனித்தற்பாலன. அஷ்டபதி 21.8லே ஜயதேவர் “கவிராஜராஜ” (சிறந்த கவிஞர்களிலே மிகச்சிறந்தவன்) எனத் தம்மைக் குறிப்பிடுகிறார். நூலின் முடிவிலுள்ள 90 - 92 வரையுள்ள தனிப்பாடல்களிலே நூலின் சிறப்புகள் விதந்துரைக்கப்படுகின்றன. 90வது பாடலிலே இசைச்சிறப்பு, விஷ்ணு தியானம், காவியங்களிலேவரும் சிருங்காரதத்துவம் முதலியவற்றை இந்நூலிலே மது (வைன்), வெல்லம், ருசியான திராட்சைக்கனிகள், அமரத்துவம் அளிக்கும் அமிழ்தம், இனியபால், ருசிகரமான மாங்கனி முதலியவற்றின் இனிமையைச் சிருங்காரரஸத்தின் சாரமாகவுள்ள ஜயதேவரின் செஞ்சொற்கவிதை விஞ்சிவிட்டதெனக் கூறப்படுகிறது. இந்நூல் காவியம் என அழைக்கப்பட்டாலும், இதனை ஒரு பெருங் காப்பியமாகக் கொள்ளமுடியாது. “ஒரு புலவரால் இயற்றப்படும் சிறப்பான இலக்கியப் படைப்பு எதுவும் காவியம்” என்ற கருத்திலே இதனைக் காவியமாகக் கொள்ளலாம். மேலும், பரம்பொருளாகிய கிருஷ்ணலின் லீலைகளைக் கூறுவதாகவும் இஃது ஓர் உன்னத இலக்கியப்படைப்பான காவியம் ஆகின்றது எனவும் கருதப்படுகிறது.

கீதகோவிந்தம் இந்திய இசைரீதியிலும் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு நூலாகும். இதனுடைய இசைவளம் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டியதாகும். இந்திய சாஸ்திரிய இசை கி.பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டிலே ஹிந்துஸ்தானி, கர்நாடக இசை என இரண்டாகப் பிரியுமுன்பே இது தோன்றிவிட்டது. இவ்விரு இசையிலுமுள்ள பல்வேறு ராகங்களிலும்,

தாளங்களிலும் இது தொடர்ந்து இன்றும் பாடப்பட்டு வருகின்றது. அஷ்டபதி இடம்பெறாத இந்திய சாஸ்திரீய இசைக்கச்சேரியோ, நாட்டியக் கச்சேரியோ பொதுவாக இல்லை எனலாம். முன்குறிப்பிட்டவாறு சில குறிப்பிட்ட பாவரஸங்களைப் புலப்படுத்துவதற்கு இவை பயன்படுத்தப்படுவன. குறிப்பாக, இந்தியாவின் சாஸ்திரீய நடனங்களான பரதநாட்டியம், கதக்களி, குச்சுப்புடி, ஓடிசி, கதக், மணிப்புரி ஆகியனவற்றில் இவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்திய இசைவடிவங்களின் வரலாற்றிலுமிதற்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடம் உண்டு. அதாவது உத்கிராஹ, துருவ ஆகிய துவிதாதுப் பிரபந்தமாக (இரு இசைப் பகுதிகளைக் கொண்ட பாடல்களுடன்) மிளிர்கிறது. இவ் அமிசம் பிற்கால இந்திய இசையிலுள்ள பல்லவி, சரணம் ஆகியனவற்றின் முன்னோடியாக மிளிர்கின்றது.¹⁴

இஃது ஓர் இசைநாடகமாகவும் இலங்குகின்றது. நூலாசிரியர் இதனை இயற்றிப்பாட அவரின் மனைவி இதற்கு ஆடினார் என்பது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. இஃது உள்ளத்திலே ஆடப்படவேண்டும் (8.8) என்ற கருத்தும் காணப்படுகின்றது. நடனத்துக்கான இசைவளம் மிக்க நூலாகவும் இது விளங்குகிறது. இசைநாடகமாகவும் இது போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது.

இயற்றப்பட்டுச் சில நூற்றாண்டுகளில் இதன் சிறப்பு இந்தியா அடங்கலும் பரவிற்று. இதைப் பின்பற்றிப் பல அஷ்டபதிகள் பல்வேறு தெய்வங்களைப் பற்றியும், இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களிலே தோன்றின. இவ்வகையிலே சுமார் இருபது அஷ்டபதிகள் உள்ளன.¹⁵ பாணுதத்தரின் கீதகௌரீச இதனைப்பின்பற்றி எழுதப்பட்ட முதலாவது நூலாகும். காஞ்சியிலிருந்த சங்கராச்சாரியர் ஒருவர் சிவாஷ்டபதியினை எழுதினார். மேலும் இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலே பல்வேறு மக்களினால் இது விரும்பிக் கற்கப்பட்டது. இதனால், பல காலப்பகுதிகளிலே பல இடங்களிலும் வாழ்ந்த பல அறிஞர்கள் 32க்கும் மேற்பட்ட உரைநூல்கள் இதற்கு எழுதியுள்ளனர்.¹⁶ இவற்றுள்ளே, கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டிலே மெவார் அரசனான ரணாகும்ப எழுதிய ரசிகப்பிரியா என்ற உரை பிரசித்திபெற்றது.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு ஐயதேவர் கீதகோவிந்தத்திலே சிருங்கார ரஸத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். எனினும், சதுக்கிகர்ணமிர் தத்திலுள்ள ஐயதேவர் செய்யுட்களை நோக்கும்போது, வீரம், ரௌத்திரம், அற்புதம், சாந்தம் முதலிய ரஸங்களையும் அழகாகவும், வலுவாகவும் புலப்படுத்துவதிலே திறமை பெற்றிருந்தார் என்பதும் தெளிவு.¹⁷

ஐயதேவர் சம்ஸ்கிருத இலக்கியவரலாற்றின் பிற்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பெரிய புலவர்களில் ஒருவராவார். சிவர் கருதுவதுபோல இவருடன் சம்ஸ்கிருத இலக்கியம் அஸ்தமித்துவிடவில்லை. இலக்கியநயமும், பக்திரஸமும் ததும்பும் இந்நூலைப்பற்றிப் பலவாறு அறிஞர் விமர்சித்துள்ளனர். ஜேர்மானியப் பேராசிரியரான எம். விந்ரர்நிற்ஸ் "இந்நூல் சமயச்சாயல் கொண்டுள்ளது என்பது உண்மையே; கிருஷ்ணனுக்குரிய பக்தியின் ஓர் அமிசமாகவே இதிலுள்ள சிருங்காரம் அமைந்துள்ளது என்பதே புலவரின் கருத்தாகும். இந்தியாவிலே தோன்றிய மிகப்பெரிய கவிஞர் மேதைகளில் ஒருவராகவே ஐயதேவர் மிளிர்கிறார்"¹⁸ என்பார். இந்திய இலக்கிய விமர்சகர்

களில் ஒருசாரார் இக்கருத்தினை ஏற்றிலர். “குறிப்பாக, மிக்க மனித உணர்வையும், சிருங்காரத்தையும் சந்தச் சிறப்புடன் சேர்த்துப் புலவர் இதனைக் கேட்போர், வாசிப்போர் உள்ளங்களிலே தூய இசைச்சிறப்பை ஏற்படுத்துகின்றார். இதிலே காவிய அலங்காரச் சிறப்புகளும் நிறைந்துள்ளன. எனவே, இந்நூல் இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் பல ரசிகர்களைக் கவர்ந்துள்ளது”.¹⁹ இதற்குச் சில ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களும் உள்ளன. இவற்றில் ஒன்றை வாசித்த பிரபல ஜேர்மானிய அறிஞரான கெதேயும் இதனைப் பாராட்டியுள்ளார். பேராசிரியர் எ. பி. கீத் இதனைத் “தலைசிறந்த இலக்கியப் படைப்பு” என வருணித்துள்ளார்.²⁰ கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நாபாஜிதாசர் எனும் வைஷ்ணவப் புலவர் தமது பக்தமாலா எனும் நூலிலே “ஐயதேவரே புலவர்களின் பேரரசன்; ஏனைய புலவர்கள் சிற்றரசர்கள்” எனவும் இவரின்நூல் “நவரசம், சிருங்காரம், கவிதை, காதல் முதலியன நிறைந்த நூல்” எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்,

மத்தியகால இந்தியாவிலே வளர்ந்து வந்த சிற்பம், ஓவியம், நாடகம், நடனம், இசை, இலக்கியம் ஆகியவற்றிலே, மஹாபாரதம், இராமாயணம் ஆகியவற்றிற்கு அடுத்தபடியாகக் கீதகோவிந்தமே மிகச்சிறப்பான நிலையிலே வைத்து எண்ணப்பட்டதெனக் கலாநிதி கபிலா வாதல்யாயன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²¹ இந்நூலின் இரண்டாவது செய்யுளில் ஆசிரியர் இதனைப் பிரபந்தம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளமை இசை ரீதியிலிதன் முக்கியத்துவத்தினைச் சுட்டிக்காட்டும். பிரபந்தம் எனில் ஓர் இலக்கியப்படைப்பினைக் குறிக்கும். சொல்லொடு பொருளாகப் பார்க்கும்போது பிரபந்தமெனில் “நன்கு கட்டப்பட்டது” என்ற கருத்துப்படும். அக்காலத்திலே நூல்கள் ஒலைகளிலும், பிறவற்றிலும் எழுதப்பட்டுக் கட்டப்பட்டன. இந்திய இசைஉலகிலே குறிப்பிட்ட சில சிறப்பியல்புகள் கொண்ட நூலே பிரபந்தம் எனப்படும்.²² பிற்காலத்திலே வேங்கடமகி எழுதிய சதுர்தண்டி பிரகாசிகா பிரபந்தத்தின் இயல்புகளையும், வரைவிலக்கணத்தையும் கூறுகின்றது.

இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் இதற்கு எழுதப்பட்ட உரைகளிலும், இந்தியாவின் பிறமொழிகளில் இதையடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆக்கபூர்வமான படைப்புகளிலும், படவிளக்கங்களோடு கூடிய கையெழுத்துப் பிரதிகளிலும், சிற்றேவியங்களிலும், இந்திய இசை, நடனம் பற்றிய நூல்களிலும், இவற்றின் கோட்பாடு பற்றிய நூல்களிலும் இதன் தாக்கத்தினை அறியலாம்.²³ இவைபற்றிய ஒப்பியல் ஆய்வு வெவ்வேறு பிராந்தியங்களில் உள்ள கலைகள் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருப்பதும், பல்வேறு மட்டங்களில் இவற்றின் இயக்கம் முதலியவற்றை அறியவும் உதவும். கீதகோவிந்தம் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டிலே கேரளத்திலே நன்கு போற்றப்பட்டது. கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டு சுள்ளிக்கோட்டையில் ஆட்சி செய்த சாமோரின், வேண்டு அரசன் முதலியோர் தத்தம் இடங்களிலுள்ள கோயில்களிலே அஷ்டபதி பாடுவதற்கு ஒழுங்கு செய்தனர். கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டு வடமொழி இலக்கிய விமர்சகர் வட்டத்திலும் இது மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. சாஹித்யதர்ப்பணம் என்ற நூலை எழுதிய விஷ்வநாதர் பத்தாவது பரிச்சேதத்தில் “உன்மீலந் மதுகந்த” போன்ற சில பகுதிகளைக் குறிப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளனர். ஏற்

கனவே குறிப்பிட்ட ரணாகும்ப என்ற உரையாசியர் இதன் தாளம், ராகம் ஆகியவற்றை உரையிலே மாற்றியமைத்துள்ளார். இதிலிருந்தும், பிற சான்றுகளிலிருந்தும் அறியப்படுவதுயாதெனில், இசையாசிரியரும் நடனஆசான் களும் தாம் விரும்பியவாறு மாற்றியமைக்கக் கூடிய நெகிழ்ச்சியினை இந்நூல் பெற்றுவிட்டதென்பதே. கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டளவிலே பெருந்தொகையான உரைகள் இதற்கு எழுதப்பட்டன. பிரதேசவாரியான பல நூல்கள் இதனை ஒரு தொல்சீர் இலக்கியமாக (classic)க் குறிப்பிடுகின்றன. வங்காளத்தில் எழுந்த வதுசண்டிதாசரின் ஸ்ரீ கிருஷ்ண கீர்த்தனமும், மிதிலாவித்தியாபதியின் பாடல்களும் இதனைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டன. ஆனந்ததீர்த்தர் ஓரிசாவிலே பெரிய செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தார். இவரின் சிஷ்யரான நரஹரிதீர்த்தர் ஆந்திராவிலே கிருஷ்ண வழிபாட்டினைப் பரப்பிக் கோயில்களிலே கீதகோவிந்தம் பாடும் முறையினை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். கர்நாடக தேசத்துப் புரந்தரதாசரும், தள்ளப்பாக்கம் அன்ன மாச்சாரியரும் கீதகோவிந்தத்தைப் பின்பற்றினர். கீதகோவிந்தத்தின் சாயல் வடஇந்திய, மேற்கு இந்தியப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த ஞானிகளான சூர்தாஸ், கிருஷ்ணதாஸ், பரமானந்ததாஸ் முதலியோரின் பாடல்களிலும் காணப்படுகிறது. தெற்கே நாராயணதீர்த்தரின் கிருஷ்ணலீலா தரங்கினியிலும், கோப்திரஜ்ஞரின் பதங்களிலும் இதன் சாயல் உண்டு.

கீதகோவிந்தப் பாடல்கள் கூறும் கருத்துக்களைச் சித்திரிக்கும் ஓவியங்கள் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டளவிலே மேற்கு இந்தியாவிலே வரையப்பட்டன. ராஜஸ்தான், ஓரிசா முதலிய இடங்களிலும் இத்தகைய ஓவியங்கள் கி. பி. 16ஆம் நூற்றாண்டளவிலே தோன்றின. சிற்றேவியங்களும், ஓவியங்களைக் கொண்டுள்ள சுருள்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. மேலும், ஜோன்பூர், மால்வா, பசோலி. கங்ரா, கிஷென்கர்ஹ் முதலிய இடங்களிலுள்ள ஓவியங்களும் கவனித்தற்பாலன. நடனத்திலிதன் தாக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது. தஞ்சாவூர் சரஸ்வதி மஹாலிலே கிடைத்துள்ள அபிநய கீதகோவிந்தம் எனும் ஏட்டுச்சுவடி முற்றுப்பெறவில்லை. எனினும் இவ்வகையில் முக்கியமானது. தசாவதார, ஓரிசா, நதத்துவார, ராஜஸ்தான், ஆந்திரதேசம் கேரளம், அசாம், மணிப்பூர் முதலிய இடங்களிலே கிரியைகளில் அஷ்டபதி இசைக்கப்பட்டும், ஆடப்பட்டும் வந்தது; பத்ரிநாத்திலே ஆராத்தியின்போது பாடப்பட்டது. இந்நூலின் பன்முகப்பரிமாண இயல்பு இதற்கு இந்தியக்கலையில் இந்தியா அடங்கலும் தனிச்சிறப்பு நிலையினை அளித்தது; ஆன்மீகரீதியிலும், ஒன்றுபடுத்தும் காரணியாகவுமிது மிளிகுகிறது.²⁴

சித்தேந்திரயோகி இதனைப் பின்பற்றிப் பாமா கலாபத்தையும், கேரள நாட்டு மானதேவ கிருஷ்ணகீதையையும் எழுதினர். இலக்கியவளம் உள்ள இந்நூலினை ஜயதேவர் வடமொழி இலக்கியவளம் குன்றியிருந்த காலத்தில், சொல்லை அதன் ஓசையுடனும் ராக, தாள அமைப்புடனும் சேர்த்து எழுதிக் கலைப்பிரவாகத்திற்குப் புதிய ஊக்கம் அளித்தார்.²⁵ இதனைப் பாடுவதிலும் ஓரிசா, பிஹார், மிதிலா, மணிப்பூர், அசாம், தென்னிந்தியப்பகுதிகள் முதலிடனவற்றிலே பல சம்பிரதாயங்கள் உருவாகின. ரணாகும்பா ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டன. தென்னிந்தியாவிலே அஷ்டபதியைக் கர்நாடக இசைக்கு ஏற்றதாக அமைத்துள்ளமை வியப்பானதா

கும். இதனை வடமதுரையிலும், பிருந்தாவனத்திலும், குருவாயூர், நதத்துவார, ஜகந்நாதர், பத்ரிநாதர் ஆலயங்களிலும், பாடும் முறைகளிலும் வேறு பாடு உண்டு.

ஐயதேவர் பாடல்களிலே கையாண்டிருக்கும் வியபிசாரி, சஞ்சாரி பாவங்கள் கலைஞன் விரும்பியபடி தருணத்துக்குத் தக்கவாறும் புதிய கருத்துக்களை அறிமுகப்படுத்தற்கும் மிகக் கூடுதலான சுதந்திரமளிப்பதாய் அமைந்துள்ளன. இதனாலேதான் கலைஞர் பல காலங்களிலும் பயன்படுத்தக்கூடியவகையில் மந்தம் அற்றுக் கலைவளம் மிக்கனவாய் இவை மிளிர்கின்றன. இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பிராந்தியத்திலும் தனித்தனியான மரபினடிப்படையில் கீதகோவிந்தப் பாடல்கள் ஆடப்பட்டும், பாடப்பட்டும் வந்தாலும் இம் மரபுகளின் அடிப்படையில் ஒற்றுமையுண்டு.²⁶ கீதகோவிந்தம் உயர்மட்டத்திலுள்ள மக்கள் மத்தியிலே மட்டுமன்றி, ஜனரஞ்சகமாகச் சமூகத்தின் கீழ்த்தட்டுகளில் உள்ளவர்களிடையிலும் நன்கு விரும்பிப் போற்றப்படுவதற்குப் பெய்லி என்னும் அறிஞர் இரு காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.²⁷ பலரகமக்களும் நன்கு அறிந்த கிருஷ்ணன் - ராதை ஆகியோரின் காதல் லீலைகளை இந்நூல் கூறியிருப்பது ஒரு காரணமாகும்; அடுத்ததாக, தமது தாய் மொழியிலுள்ள இலக்கிய பாணியினைப் பின்பற்றி ஆசிரியர் இதனை எழுதியமையாகும். எனவே, பாமர மக்களும் பேசும் மொழியிலுள்ள இலக்கியபாணியும் இதில் இடம் பெற்றுள்ளது. சம்ஸ்கிருத கவிதை வகையில் இது ஒரு புதிய அமிசம் எனக் கருதப்படுகின்றது. ஆனால் முற்பட்டகாலச் சம்ஸ்கிருத இலக்கிய நூல்களில் அங்கு மிங்கும் இவ்வமிசம் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால் இதிலுள்ள சில அமிசங்கள் புதியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. பக்திரஸம் ததும்பும் இந்நூல் பல சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டிருவது குறிப்பிடற்பாலதே.

இக் கட்டுரைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கீதகோவிந்தம் பதிப்புகள்

1. M. Ramakrishna Telang, and V. Laxman Sastri Paniskar (Ed.- The Gitagovinda of Jayadeva with the commentaries Rasika) priya of king Kumbha and Rasamanjari of Mahamahopadhyaya Misra, Bombay, 1923.
2. Laksminarasimha Sastri S. (Ed.) The Gitagovinda kavya, of Jayadeva, Madras, 1956.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Gitagovinda 4
 2. Lakasminarasimha Sastri Ed. Gitagovinda, Madras, 1936. p.31
 3. Gitagovinda, 7 . 8
 4. Gitagovinda, 90
 5. Chatterji, S. K. Jayadeva. Calcutta, 1973, p. 31
 6. Chatterji, S. K. Ibid. 1973, p. 19-28
 7. Chatterji, S. K. Ibid. 1973, p. 20
- சீக்கியருடைய புனித நூலான ஆதிகிரந்தத்திலும்
ஜயதேவருடைய இருபாடல்கள் உள்ளன. ஆனால்
இவர் கீதகோவிந்த ஆசிரியரான என்பது திடமில்லை.
8. Chatterji, S. K., Op. cit., p. 47
 9. Chatterji, S. K., Ibid. p. 47
 10. Apte, V. S., The Student's Sanskrit English Dictionary, Delhi, 1959, p. 193.
 11. Chatterji, S. K., Op. cit. p. 4
 12. Chatterji, S. K., Ibid. p. 53
 13. Chatterji, S. K., Ibid. p. 52
 14. Sambamoorthy, P. A., Dictionary of South Indian Music, Vol. II 1959, Madras, p. 192
 15. Durga Dr. S. A. K., The Opera in South India, Delhi, 1979, p. 19-20
 16. Durga Dr. S. A. K., Ibid, p. 18
 17. Chatterji, S. K., Op. cit., p. 27
 18. Winternitz M., (Tr. Subhadra Jha), History of Indian Literature. Vol. III, I, Delhi, 1963. p. 147.
 19. Chatterji, S. K., Op. cit., p. 56
 20. Keith, A. B. A., History of Sanskrit literature, p. 194
 21. Kapila Vatsyayan Dr., Gitagovinda and Indian artistic traditions Journal of the Music Academy, Madras, Vol. XLV, 1974, p. 131.
 22. Seetha, Dr. S. Tanjore as a seat of Music, Madras, 1981, p. 271.
 23. Kapila Vatsyayan, Dr., Op. cit., p. 132
 24. Kapila Vatsyayan, Dr., Op. cit., p. 139
 25. Kapila Vatsyayan, Dr., Op. cit., p. 143
 26. Kapila Vatsyayan, Dr., Op. cit., p. 147
 27. Bailey Greg, "Secular and Religious in Indian Literature" —
A comparison of writings on the theme of love in the Gitagovinda and the Caurapancasika, South Asia Journal of South Asian Studies, New series, Vol. IV No. 1, Australia, June 1981, p. 6

இலங்கையில் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வணிக வங்கிகளால் வழங்கப்பட்ட கடன் வசதிகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு 1965 — 1980

ந. பேரின்பநாதன்

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் உள்ள மக்களில் பெரும் பான்மையினர் விவசாயத்திலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்கள் தமது உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்குக் காணப்படும் பல்வேறு தடைகளில் நிதிப் பற்றாக்குறை என்பது முக்கியமானது. பல விவசாயிகள் கிராமத்தில் வட்டிக்குக் கடன் கொடுப்போரின் பிடியில் சிக்கி உள்ளனர். அண்மைக் காலத்தில் அவ்விவசாயிகளுக்கு நிதிவசதியினை அளித்து கிராமியக்கடன் கொடுப்போரின் பிடியில் இருந்து விவசாயியை விடுவிப்பதற்கு அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் நிறுவனரீதியாகக் கடன் வழங்கும் மூலாதார வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றன. இலங்கையும் 1960 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின்னர் உள்நாட்டு விவசாயத்துறைக்குக் கடன் வழங்குவதற்குப் பல நிறுவனரீதியான கடன் வசதித்திட்டங்களை உருவாக்கி உள்ளது. அத்தகைய திட்டங்கள் மூலம் வங்கிகள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், அரசாங்கத்திணைக்களங்கள் ஊடாக நெல், மற்றும் உபஉணவுப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்வோருக்குக் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

அண்மைக்காலத்தில் இலங்கையில் நிறுவனரீதியான கடன் வசதித் தன்மைகள் பல்வேறு வகைகளில் அதிகரித்தபோதும் விவசாயிகளுக்கு வழங்கிய கடன்களைத் திரும்பப் பெறுவதில் வங்கிகள் பிரச்சனையை எதிர்நோக்குகின்றன. பல்வேறுவகையான காரணிகளால் விவசாயிகள் பெறுகின்ற கடன்களில் பெரும்பகுதி திரும்பச் செலுத்தப்படுவதில்லை என்று ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. இக்கட்டுரையானது இலங்கையில் உபஉணவுப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்வோர் பெறும் கடன் வசதிகளைப் பற்றி ஆராய்கிறது. இக்கட்டுரை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு உள்ளது. முதலாவது பிரிவு இலங்கையின் உள்நாட்டு விவசாயத்துறையில் உபஉணவுப் பயிர்கள் பெறும் முக்கியத்துவம் பற்றிக் கூறுகின்றது. இரண்டாவது பிரிவு உபஉணவுப் பயிர்ச்செய்கையினை மேற்கொள்வோர் பெறக்கூடிய கடன் வசதிகள்பற்றிக் குறிப்பாக இலங்கையின் நிறுவனரீதியான கடன் மூலாதாரங்களின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்கிறது. மூன்றாவது பகுதி உபஉணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்காக நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களினால் வழங்கப்பட்ட கடன் பற்றியும் நான்காம் பகுதி விவசாயிகள் பெற்ற கடனில் திரும்பச் செலுத்தாத பகுதி பற்றியும் அதற்கான காரணங்கள் பற்றியும் ஆராய்கின்றது.

பகுதி 1

இலங்கையின் விவசாயத்தினைத் தெளிவாக உள்நாட்டு விவசாயம், பெருந்தோட்ட விவசாயம் என இரு வகைப்படுத்தலாம். முதல், தொழி

லாளர், ஒழுங்கமைப்பு, உற்பத்தியின் நோக்கம், செய்யப்படும் பயிர்கள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களைக் கொண்டு மேற்கூறிய இரு பிரிவுகளும் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. பெருந்தோட்ட விவசாயமானது அதிகளவு முதலீடு கொண்டதாகவும், ஒழுங்கான நிருவாக அமைப்புக் கொண்டதாகவும் நவீன உற்பத்தி முறைகளைக் கையாள்கின்ற துறையாகவும், ஏற்றுமதி செய்வதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்குகின்ற துறையாகவும் காணப்படுகின்றது. மற்றும் அண்மையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிலச் சீர்திருத்தத்தின் காரணமாக பெருந்தோட்ட நிலப்பரப்பில் கணிசமான அளவு பகுதி அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வையின்கீழ் வந்துவிட்டமையும் தனிப்பட்ட ஒரு பண்பாகக் காணப்படுகின்றது. இத்துறையின் முக்கிய பயிர்களாக தேயிலை, றப்பர், தெங்கு என்பன விளங்குகின்றன. இலங்கையில் விவசாயத்துறைக்குரிய நிலத்தில் 15% வீதமான பகுதியில் இப்பயிர்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இலங்கையின் மொத்த அந்நிய செலவாணி உழைப்பில் இம்மூன்று பயிர்களும் 1980 ஆம் ஆண்டில் 58 வீதத்தினைப் பெற்றுக்கொடுத்தன. இலங்கையில் விவசாயத்துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளிகளில் ஏறக்குறைய அரைப்பங்கினர் இத்துறையிலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர். இப்புள்ளி விபரங்கள் இலங்கையின் விவசாயத்துறையில் பெருந்தோட்டத்துறை பெறும் முக்கியத்துவத்தினைக் காட்டி நிற்கின்றன.

உள்நாட்டு விவசாயமானது குறைந்தளவு முதலுடன் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டுள்ள ஏராளமான விவசாயிகளையும், அதிகளவு சிற்றுடைமைகளையும் சுய தேவையினைப் பூர்த்தி செய்வதையே முக்கிய நோக்கமாகவும் கொண்டுள்ள துறையாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பிரிவில் நெல் மற்றும் உபஉணவுப் பயிர்கள், மரக்கறிகள் போன்றவையே முக்கிய பயிர்களாகக் காணப்படுகின்றன. இத்துறையே இலங்கை மக்களின் பிரதான உணவான அரிசியை உற்பத்தி செய்வதுடன் எதிர்காலத்தில் மிகவும் வளர்ச்சியடைய வேண்டிய துறையாகவும் உள்ளது. அதிகரித்துவரும் வேலைப்படைக்கு வேலைவாய்ப்பினை வழங்குவதற்கும், அந்நிய செலாவணி நெருக்கடியின் அளவினைக் குறைப்பதற்கும், அதிக குடும்பங்களுக்கு வருமானத்தினை வழங்கி கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தினை உயர்த்துவதற்கும், இதனுடாகக் கைத்தொழிற்றுறையில் வளர்ச்சியினை ஏற்படுத்துவதற்கும் இத்துறையின் வளர்ச்சி அவசியமானதாகும். இலங்கையின் விவசாயத்துறையால் பயன்படுத்தப்படும் நிலத்தில் 10 வீதமான பங்கில் நெல் பயிரிடப்படுகின்றது. இலங்கைக்கு அதிக அந்நிய செலாவணியைத் தரும் பயிரான தேயிலை கூட விவசாயத்துறைக்குரிய நிலத்தில் 4 வீதமான நிலத்திலேயே பயிரிடப்படுகிறது. அதேபோல் விவசாயத்துறையில் வேலைசெய்யும் உழைப்பினரில் 35 வீதமான பகுதியினர் நெற்பயிர்ச் செய்கையிலேயே ஈடுபட்டுள்ளனர். நெற்பயிருடன் ஒப்பிடும்போது உபஉணவுப் பயிர்களின் முக்கியத்துவம் குறைவானதாகவே இருக்கின்றது.

இலங்கையில் உபஉணவுப் பயிர்களாக மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, மரவள்ளி, சோளம், நிலக்கடலை, பாசிப்பயறு, எள்ளு, உழுந்து, சோயாஅவரை, குரக்கன், தினை, பருப்பு போன்றவை விளங்குகின்றன. இலங்கையில் விவசாயத்துறையால் பயன்படுத்தப்படும் நிலத்தில் 4 வீத

மான பகுதியில்தான் இப்பயிர்கள் விளைவிக்கப்படுகின்றன. விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளரில் ஏறக்குறைய 10 வீதமானோர் இப்பயிர்களை உற்பத்தி செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். மற்றைய பயிர்களான தேயிலை, ரப்பர், தெங்கு, நெல் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடுகின்ற போது உபஉணவுப்பயிர்களின் முக்கியத்துவம் குறைவாக இருந்தபோதும் அதிகரித்துவரும் அந்நிய செலாவணி நெருக்கடியைப் பொறுத்தவரை இப்பயிர்களின் உற்பத்தி அதிகரிப்பு மிகவும் அத்தியாவசியமானது என்பதை ஐந்தாண்டுத் (1972 - 1976) திட்டத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டதில் இருந்து தெரியவருகிறது.

“ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முழு செயற்றிறத்திலும் உள்ள முக்கிய மூல அம்சம் உபஉணவுப் பயிர்களில் இறக்குமதிப்பதிவீடு செய்வதாகும். இது தொழில்வாய்ப்பில் ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கத்திற்குப் புறம்பாக, நாட்டிற்குரிய குறைவான அந்நிய செலவாணியைப் பாதுகாப்பதற்கும், அதனை நாட்டின் விருத்திக்குப் பயன்படுத்தச் செய்வதற்குமுரிய முக்கிய மூலாதாரமான வழியாக அமைகிறது.”

உற்பத்திக்காரணியைச் சரிவரப்பயன்படுத்தல், வேலைவாய்ப்பினை அளித்தல், கிராமியமக்களின் வருமானத்தினை அதிகரித்து வாழ்க்கைத்தரத்தினை உயர்த்தல், அந்நிய செலாவணி நெருக்கடியைக் குறைத்தல் போன்ற நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியினை அதிகரிக்கச் செய்வதும் அவசியமென்பதில் ஐயமில்லை.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்தபோது வெளிநாட்டுச் சொத்து சாதகமான நிலைமையில் காணப்பட்டது. அத்துடன் கொரியயுத்தம் தேயிலையின் விலைஏற்றம் போன்ற காரணிகளினால் 1951ஆம், 1954ஆம் ஆண்டுகளில் சென்மதிநிலுவையும் இலங்கைக்குச் சாதகமாகவே இருந்தது. இதனால் இலங்கையின் சிறுஉணவுப் பயிர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலைமை இருந்தம்கூட அப்பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன. 1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தொடர்ச்சியாக சென்மதிநிலுவையில் பாதகநிலை ஏற்படத் தொடங்கியபோதும் 1960ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதிவரை உபஉணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்துவதிலோ அவற்றின் உள்நாட்டு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதிலோ கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. உள்நாட்டில் சிறியளவில் உபஉணவுப் பயிர்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வந்தபோதும் அவைபற்றி அறிந்துகொள்வதில் அரசாங்கம் அதிகஅக்கறை காட்டவில்லை என்பதை 1962ஆம் ஆண்டு குறுங்கால செயற்படுத்திட்டத்தில் “உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்திபற்றி நம்பத்தகுந்த தரவுகள் கிடைக்கவில்லை” என்று கூறப்படுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். உள்நாட்டு உற்பத்தியில் அக்கறை காட்டாமையால் தொடர்ந்து உபஉணவுப் பொருட்களில் இறக்குமதி அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. இதனை 1962ஆம் ஆண்டு குறுங்கால செயற்படுத்திட்டத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளதில் இருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“எமது பிரதான உபஉணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதி உண்மையிலேயே அதிகரித்தது. ஒருபக்கம் வாழ்க்கைத்தர உயர்வின் காரணமாக

தலாநுகர்வின் அளவு அதிகரித்ததனாலும் இன்றொருபக்கம் உள்நாட்டு கேள்விக்கேற்ற வகையில் உள்நாட்டு உற்பத்தி அதிகரிக்காததினாலுமே இறக்குமதித் தொகை அதிகரித்தது.”

உண்மையில் இலங்கை அரசாங்கம் 1970 களில் உபஉணவுப் பொருட்களின் உற்பத்தியில் காட்டிய அக்கறைபோல சுதந்திரமடைந்த காலம் தொடர்த்தே காட்டியிருப்பின் 1950 களிலேயே உபஉணவுப் பொருட்களைப் பொறுத்தவரையில் இலங்கை தன்நிறைவைப் பெற்றிருக்கக்கூடும். உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்திக்கேற்ற நிலம், நீர்வசதி, உழைப்பாளர் போன்றன இருந்தும் அவற்றின் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தி அவற்றை உள்ளூரில் உற்பத்திசெய்வதற்கு அக்கறை காட்டாமல் விட்டமை அரசாங்கங்களின் தவறேயாகும்.

சென்மதிநிலுவையில் காணப்பட்ட குறுங்கால சாதக நிலைமையால் நீண்ட கால நோக்கமின்றி பொருட்களைத் தாராளமாக இறக்குமதி செய்யக்கூடியதாக இருந்தமை, அரிசி, சீனி, மா போன்றவற்றின் இறக்குமதிக் கொடுப்பனவுகளுடன் ஒப்பிடுகின்றபோது உபஉணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதிக் கொடுப்பனவு மிகச் சிறிதாக இருந்தமை, வெங்காயம், மிளகாய் ஆகியவற்றின் உள்நாட்டு உற்பத்திச் செலவானது இறக்குமதி செய்யப்படும் விலையைவிடக் கூடுதலாக இருந்தமை, முதலியவற்றால் அரசாங்கம் இவற்றின் உற்பத்தியில் அக்கறை காட்டாமல் இருந்திருக்கலாம். எனினும் 1956 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் சென்மதிநிலுவையில் ஏற்பட்ட பாதக நிலைமையால் அந்நிய செலாவணி நெருக்கடி ஏற்பட 1960 களின் நடுப்பகுதியில் பல பொருட்களின் இறக்குமதியில் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டு வரப்பட்டன. உள்நாட்டிலேயே உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியில் தன்னிறைவு அடையலாம் என ஆலோசனை தெரிவிக்கப்பட்டது. இதன் பின் அரசாங்கம் இப்பயிர்களின் உற்பத்தியில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியது.

1960 களின் முடிவுப்பகுதியில் உபஉணவுப் பொருட்களின் இறக்குமதியில் படிப்படியாகக் கட்டுப்பாடு அல்லது முற்றாகவே இறக்குமதியைத் தடைசெய்யும் நிலை ஏற்பட்டது. இளைஞர் குடியேற்றத்திட்டங்களை ஏற்படுத்தி உபஉணவுப் பயிர்களை உற்பத்திசெய்தல், நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுத்தல், உத்தரவாத விலையை நிர்ணயித்தல், காலத்துக்குக்காலம் நிலைமைக்கேற்றபடி உத்தரவாத விலையை உயர்த்துதல், சந்தைவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல், வளமாக்கிகள் களைகொல்லிகளை மானிய விலையில் வழங்குதல், உற்பத்தியாளர்களுக்கு விவசாய உத்தியோகத்தர்கள் மூலம் ஆலோசனை வழங்குதல், காசாகவோ அல்லது பொருளாகவோ குறுங்கடன் வழங்குதல், காடழிப்பதற்கும் தண்ணீர் இறைக்கும் யந்திரம், தெளிகருவி போன்றவற்றை வாங்குவதற்கும் மத்திய காலக்கடன் வழங்குதல், நல்லின விதைகளை வழங்குதல் முதலியவற்றின்மூலம் இலங்கை அரசாங்கம் உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்கு முயன்றது.

இலங்கையில் விளைவிக்கப்படும் உபஉணவுப் பயிர்களில் முக்கியமானவையாக மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு முதலியன விளங்குகின்

றன. இலங்கை மக்களின் நாளாந்த உணவிலும் இவை முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. 1973ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட நுகர்வோர்நிதி அளவீட்டின் படி, இரண்டு மாதங்களுக்குரிய தரவை எடுத்து நோக்கின் இலங்கை மக்களின் தலாநுகர்வானது காய்ந்த மிளகாயைப் பொறுத்தவரையில் 3.84 அவுன்சாகவும், பச்சைமிளகாயில் 16.17 அவுன்சாகவும் வெங்காயத்தில் 11.62 அவுன்சாகவும், உருளைக்கிழங்கில் 7.64 அவுன்சாகவும் அமைகிறது. வாழ்க்கைத்தரம் அதிகரிக்க இவற்றின் தலாநுகர்வு மேலும் அதிகரித்துச் செல்வதையும் நாட்டின் சனத்தொகை அதிகரிக்க மொத்த நுகர்வு அதிகரித்துச் செல்வதையும் காணலாம். இதனால் காலப்போக்கில் இவற்றின் இறக்குமதியும் அதிகரிக்கும். உலக சந்தையில் இவற்றின் விலை அதிகரித்துச் செல்லுமாயின் இறக்குமதிக்க கொடுப்பனவுத் தொகையும் அதிகரித்து அந்நிய செலாவணி நெருக்கடியை மேலும் மோசமடையச் செய்யும். இவற்றினை உள்நாட்டில் உற்பத்திசெய்யின் அந்நிய செலாவணியைச் சேமிக்கமுடியும். இதனை முக்கிய நோக்கமாகக்கொண்டு 1970 ஆம் ஆண்டில் பதவிக்குவந்த கூட்டுமுன்னணி அரசாங்கம் மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு ஆகியவற்றின் இறக்குமதியைப் பெருமளவு கட்டுப்படுத்தியது. இதன் காரணமாக உள்நாட்டில் பாதுகாக்கப்பட்ட சந்தை காணப்பட இப்பொருட்களின் விலைகள் அதிகரித்தன. அதிகரித்த விலைகள் உற்பத்தியாளர்களைக் கவர்ந்ததால் இப்பொருட்களின் உற்பத்தியில் பல விவசாயிகள் ஈடுபடத்தொடங்கினர். இதனால் இப்பொருட்களின் உற்பத்தியானது 1970 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் வேகமாக அதிகரிக்கத்தொடங்கியது. இதனைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது.

அட்டவணை 1

மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு ஆகியவற்றின்
உற்பத்தி
1970 — 1980

(000¹ மெற்றிக் தொன்களில்)

ஆண்டு	மிளகாய்	சின்னவெங்காயம்	உருளைக்கிழங்கு
1970	6.4	41.5	32.4
1971	7.4	42.3	38.3
1972	12.1	59.0	46.9
1973	19.6	68.2	39.6
1974	17.3	70.7	30.4
1975	16.4	72.8	26.3
1976	19.1	78.3	38.7
1977	31.3	66.3	33.4
1978	28.3	72.3	38.4
1979	21.9	62.8	52.7
1980	25.5	79.1	75.9

மூலம்: வேளாண்மை அபிவிருத்தி ஆராய்ச்சி அமைச்சு

1970 களின் ஆரம்பப் பகுதியில் காணப்பட்ட உற்பத்தியிலும் பார்க்க பிற்பகுதியில்தான் இம்மூன்று பயிர்களினதும் உற்பத்தியானது வேகமாக அதிகரித்தது. குறிப்பாக 1973 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் உள்நாட்டில் இவற்றின் விலைகள் அதிகரித்ததாலும், அரசாங்கத்தின் உணவு உற்பத்தி இயக்கத்தினாலும் வெறுமனவே கிடந்த பல நிலங்கள் உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்கு உட்பட்டன. காலத்துக்குக் காலம் பயிர் செய்யப்படும் நிலப்பரப்பு அதிகரித்ததனால் உற்பத்தியும் தொடர்ந்து அதிகரித்தது. உள் நாட்டு உற்பத்தி அதிகரித்ததனால் நாட்டின் இப்பொருட்கள் குறித்து சுயதேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் நிலை ஏற்பட, 1970 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் பல ஆண்டுகளில் இப்பொருட்களின் இறக்குமதி நிறுத்தப்பட்டன.

மிளகாய், வெங்காயம் ஆகியவற்றின் தேசிய ரீதியான உற்பத்தி அதிகரிப்பில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பங்கு குறிப்பிடவேண்டியதொன்றாகும். 1970 ஆம் ஆண்டின் பின் இலங்கையில் மிளகாய் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட நிலப்பரப்பில் ஏறக்குறைய மூன்றிலொரு பகுதி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துக்குள்ளேயே அமைந்திருந்தது. இலங்கையின் மிளகாய் உற்பத்தியில் 40 வீதத்திற்கு மேற்பட்ட உற்பத்தியினை யாழ்ப்பாண மாவட்டமே செய்தது. 1970 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சின்ன வெங்காயம் விளைவிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பில் 50 வீதத்திற்கு மேற்பட்ட நிலமானது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்குள்ளேயே அமைந்திருந்தது. ஆனால் சின்ன வெங்காயத்தின் உற்பத்தியில் 2 / 3 பங்குக்கு மேற்பட்ட அளவினை யாழ்ப்பாணமாவட்டமே உற்பத்தி செய்தது. காரணம் தேசிய ரீதியான சராசரிவிளைச்சலை விட யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் ஏக்கருக்குரிய சின்ன வெங்காயத்தின் விளைச்சலானது கூடுதலானதாக இருந்தமையாலாகும். மிளகாயினைப் பொறுத்தும் ஏக்கருக்குரிய சராசரி விளைச்சலானது ஏனைய மாவட்டங்களைவிட யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலேயே கூடுதலாகக் காணப்படுகிறது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் மிளகாய், சின்னவெங்காயம் போன்றவற்றின் செய்கைக்கு ஏற்ற நல்ல மண் இருத்தல், நீர்ப்பாசன ஒழுங்குமுறை இருத்தல், மற்றும் யாழ்ப்பாணமாவட்ட விவசாயியின் சரியான கண்காணிப்பு, ஒழுங்காகப் பசுனையிடல் முதலியவையே தேசிய ரீதியான சராசரி விளைச்சலை விட யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் சராசரி விளைச்சல் கூடுதலாக இருப்பதற்குக் காரணமாகும்.

1970 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் உபஉணவுப் பொருட்களின் உற்பத்திக்கு அரசாங்கம் பல வழிகளிலும் ஊக்கம் கொடுத்தது. எனினும் நாளாந்தம் பணப்பற்றாக்குறையினால் அல்லற்படும் சிறு விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் திட்டங்களை ஆரம்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். அடுத்த பகுதியானது உள்நாட்டு விவசாயத்துறைக்குக் கடன் வழங்கும் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களை வரலாற்று நோக்கில் சுருக்கமாக ஆராய்வதுடன் உபஉணவுப்பயிர்களுக்குக் கடன் வசதியினை அளிக்கின்ற திட்டங்கள் பற்றியும் ஆராய்கிறது.

பகுதி 11

கிராமிய விவசாயிகளுக்குக் கடன் வசதியினை அளிக்கும் மூலாதாரங்களை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

(அ) நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள்

(ஆ) நிறுவன ரீதியற்ற மூலாதாரங்கள்

நிறுவன ரீதியான மூலாதாரம் என்பதற்குள் அரசாங்கத் திணைக்களங்கள், வணிகவங்கிகள், கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், கிராமிய வங்கிகள் முதலியன அடங்குகின்றன. நிறுவன ரீதியல்லாத மூலாதாரங்கள் என்பதற்குள் கடன் கொடுப்பதையே முழு நேரத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், கடன் கொடுப்பதைப் பகுதிநேரத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள், சிறிய கடைக்காரர்கள், நிலப்பிரபுக்கள், நண்பர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோர் அடங்குவர். இலங்கையில் செய்யப்பட்ட கிராமியப்படுகடன் பற்றிய ஆய்வுகள் கூறும் முடிவு யாதெனில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்குவதில் ஆரம்பகாலத்தில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களின் பங்கு குறைவாக இருந்தது என்பதும். பின்னர் அதன் பங்கானது அதிகரித்து வருகின்றது என்பதும் ஆகும். இதனைப் பின்வரும் அட்டவணையில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

அட்டவணை 2

கிராமியக் கொடுகடனில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரத்தினதும், நிறுவன ரீதியற்ற மூலாதாரத்தினதும் ஒப்பீட்டு ரீதியான முக்கியத்துவம் (சதவீதத்தில்)

ஆண்டு	19571	19692	19763
நிறுவன ரீதியானது	7.8	25.0	54.6
நிறுவன ரீதியற்றது	92.2	75.0	45.4

- மூலங்கள்: 1. Dept. of census and statistics, Survey of Rural Indebtedness, 1957
2. Central Bank of Ceylon, Survey of Rural Credit and Indebtedness, 1969.
3. Central Bank of Ceylon, Survey of Rural Credit and Indebtedness among Paddy farmers, 1976.

மேற்கூறிய மூன்று ஆய்வுகளும் தேசிய ரீதியாக நடாத்தப்பட்டவையாகும். மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட அளவில் விவசாய சேவைகள் திணைக்களத்தினால் 1961 - 62 இல் கிராமியக் கொடுகடன் மூலாதாரங்களின் பரம்பல் பற்றி ஆய்வு நடாத்தப்பட்டது. அவ்வாய்வின்படி பெற்ற முடிவு யாதெனில் மொத்தக் கிராமியக் கொடுகடனில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் 34.2 வீதத்தினை வழங்க, நிறுவன ரீதியற்ற மூலாதாரங்கள் 65.8 வீதத்தினை வழங்கின என்பதாகும். அட்டவணை 2 இனை நோக்கினால் காலப்போக்கில் நிறுவனரீதியான மூலாதாரங்களின் பங்கு நிறுவனரீதியற்ற மூலாதாரங்களின் பங்கினைவிட அதிகரித்து உள்ளதைக் காணலாம். எனினும் 1976 ஆம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட ஆய்வானது நெற்செய்கையில் ஈடுபட்டிருக்கும் விவசாயிகளை மட்டுமே கவனத்தில்

எடுத்துக்கொண்டிருப்பதைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். நெற்செய்கையே கிராமியத் துறையில் முக்கியமான பொருளாதார நடவடிக்கையாக இருக்கிறது. அந்தவகையில் கிராமியக் கொடுகடன் பற்றிய நிலையை இது பருமட்டாக எடுத்துக்காட்டினும் மொத்தமாகக் கிராமியத்துறை முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளின் இவ்விகிதாசாரங்களில் சில சிறிய மாறுதல்கள் ஏற்படலாம். எனினும் காலப்போக்கில் கிராமியக் கொடுகடனில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களின் பங்கு அதிகரித்து வருவதையே இவை விளக்கி நிற்கின்றன. அண்மைக் காலத்தில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களால் வழங்கப்படும் கடனின் தொகை அதிகரித்தமையும் கிராமியத்துறைக்குக் கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களின் தொகை அதிகரித்தமையுமே இதற்குக் காரணமாகும்.

இலங்கையில் 1961ஆம் ஆண்டு மக்கள் வங்கி அமைக்கப்பட்ட பின்னர் கிராமியக் கொடுகடனில் அது முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது. படிப்படியாக அரசாங்கத்தால் கிராமியக் கொடுகடன் திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையும், 1964 ஆம் ஆண்டு கூட்டுறவுக்கிராமிய வங்கித் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டுக் கிராமப்புறங்களில் கூட்டுறவுக் கிராமிய வங்கிகள் அமைக்கப்பட்டமையும் 1973 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இலங்கை வங்கி கிராமப்புறங்களில் உள்ள விவசாய சேவை நிலையங்களில் உப அலுவலகங்களை அமைத்து விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்க முற்பட்டமையும் இவற்றின் காரணமாகக் கிராமப்புற மக்களின் வங்கிப்பழக்கம் அதிகரித்தமையும் கிராமியக் கொடுகடன் வழங்கலில் பிற்காலத்தில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்களின் பங்கு அதிகரித்துச் சென்றமைக்கு முக்கிய காரணங்களாகும். 1967 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்துடன் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்படும் கடன் தொகை பெருமளவாக அதிகரித்தது. அதற்குப்பின்னர் உள்ள நிலைமைகளை விரிவாக ஆராய்வதற்கு முன்னர் இலங்கையில் நிறுவன ரீதியான கொடுகடன் மூலாதாரத்தினது வளர்ச்சியைச் சுருக்கமாக நோக்குவது இவ்வாய்வுக் கட்டுரைக்குப் பொருத்தமானதொன்றாகும்.

இலங்கையில் முதன் முதலில் கிராமியக் கொடுகடனில் ஈடுபட்ட நிறுவன ரீதியான மூலாதாரம் கூட்டுறவுச் சங்கமேயாகும். 1911 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் கூட்டுறவு இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது கடன் வழங்குவதே அதன் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. எனினும் மிகக் குறைந்தளவு வீதமான விவசாயிகளே இச் சங்கங்கள் மூலம் கடன் பெற்றனர். இவற்றைப் பயன்படுத்தி விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் முயற்சியை 1947 இல்தான் அரசாங்கம் முதன்முதல் மேற்கொண்டது.

1947 இல் இருந்து உணவு உற்பத்தித் திணைக்களமானது கூட்டுறவு விவசாய உற்பத்தி விற்பனைச் சங்கங்களின் ஊடாகப் பயிர்ச் செய்கை நோக்கத்திற்காகக் குறுங்காலக்கடன்கள் வழங்குவதையும், விவசாய இயந்திரங்களை வாங்குவதற்காக நடுத்தர காலக்கடன்களை வழங்குவதையும் மேற்கொண்டது. அத்துடன் வாகனங்களை வாங்குவதற்கும் களஞ்சிய வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் கூட்டுறவு விவசாய உற்பத்தி விற்பனைச் சங்கங்களுக்கு நீண்டகாலக்கடனும் வழங்கப்பட்டது. இத் திட்டத்தின்

கீழ் வழங்கப்பட்ட கடன்கள் 1947/48 இல் 4.36 மில்லியன் ரூபாய்களாக இருந்து 1952/53 இல் 15.86 மில்லியன் ரூபாய்களாக அதிகரித்தது. 1956/57 இல் கிராமிய விவசாயத்திற்கு பல்வேறுவகையிலும் நிறுவன ரீதியான உதவிகளை வழங்கவேண்டும் என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. கிராமியக்கடன் திட்டத்தினை முக்கிய தொழிற்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கொண்டதாகக் கமத்தொழில் சேவைத் திணைக்களம் என்ற புதிய திணைக்களம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நெல்பயிரிடும் நிலங்களில் குத்தகை உரிமைகளை ஒழுங்குபடுத்தல், நெல்லுக்கும் ஏனைய பயிர்களுக்கும் உத்தரவாத விலையை அளித்தல், நெற்பயிருக்கான காப்புறுதித்திட்டம் போன்ற நிறுவன ரீதியான அம்சங்கள் ஒரே நேரத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

1957 ஆம் ஆண்டில் கூட்டுறவு விவசாய உற்பத்தி விற்பனைச் சங்கங்கள் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களாக மாற்றம் பெற்றன. எனினும் இவை தொடர்ந்து விவசாயிகளுக்குக் கடன்வழங்கும் நிறுவனங்களாகவும் தொழிலாற்றின. 1956/57 ஆம் ஆண்டில் வழங்கப்பட்ட கடனின் அளவு 21.9 மில்லியன் ரூபாய்களாக இருந்தது. எனினும் இத்தொகை பின்னர் குறைவடைந்தது. 1962/63 இல் இது 10.6 மில்லியன் ரூபாய்களாக இருந்தது. பெற்றகடனை விவசாயிகளில் பெரும்பாலோர் திருப்பிக் கொடாமையால், கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் அங்கத்தவர்கள் தமது பங்குமுதலைச் செலுத்தத் தவறியிருந்தமையால் கடன்பெறும் தகுதியை இழந்திருந்தமை, நெற் செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்போரில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினரே கூட்டுறவு அங்கத்தினர்களாக இருந்தமை, பழைய கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறியதன் காரணமாகக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் ஏறக்குறைய மூன்றிலொரு பகுதி சங்கங்கள் கடன்பெறும் தகுதியை இழந்திருந்தமை முதலிய காரணிகளால் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்குவதில் குறைபாடுடையனவாகத் தெரிந்தன. மேலும் விவசாயிகளின் நுகர்வுக் கடன்பற்றிக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அதிக கவனம் செலுத்தாததால் விவசாயிகள் தனிப்பட்ட கடன் கொடுப்பனவு செய்வோரின் பிடியில் இருப்பதற்கு வழிவகுத்தது. கூட்டுறவு இயக்கத்திட்டம் அதிகபணம் இல்லாமல் இருந்ததும் முக்கிய குறைபாடாகும். கூட்டுறவு இயக்கம் நாடெங்கிலும் உணவுப் பொருட்கள் விநியோகிப்பதில் அதிககவனம் செலுத்தியபடியால் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கும் விடயத்தில் அதிககவனத்தினை அதனால் செலுத்த முடியவில்லை. இக்குறைபாடுகளை நீக்கிக் கூட்டுறவு இயக்கத்தினை அபிவிருத்தி செய்யவும் கிராமியத் துறையினை விருத்திசெய்யவும் மக்கள் வங்கி 1961 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

மக்கள் வங்கியின் ஆரம்பத்துடனேயே வணிக வங்கிகள் இலங்கையின் உள்நாட்டு விவசாயத் துறைக்கான, குறிப்பாக நெல் மற்றும் உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்குக் கடன் வழங்குவதில் ஈடுபட்டன எனலாம். எனினும் 1961 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், உருவாக்கப்பட்ட கடன்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துதற்கு மக்கள்வங்கி கூட்டுறவுத்துறையினையே துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டது. கிராமியத்துறையில் உள்ள மக்களுக்குக் கூட்டுறவுத்துறை மிகவும் பழக்கப்பட்டதொன்றாக இருந்தமையால் இவற்றின் மூலம் கடன் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதே சிறப்பான முறையாகக் காணப்பட்டது. எனவேதான் கிராமியத்துறையின் கடன் கொடுப்பனவில்

கூட்டுறவுத் துறையின்பங்கு இன்றும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. 1960ஆம் ஆண்டின் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட முக்கியமான விவசாயக் கடன்திட்டங்களுக்குக் கூட்டுறவுத்துறை சொந்தநிதியை வழங்குவது குறைவெனிலும் அவற்றை அமுல் நடாத்துவதில் கூட்டுறவு இயக்கமே கிராமிய மட்டத்தில் முதல் நிலைவகிக்கின்றது.

1963இல் விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்குவதற்காக விரிவாக்கப்பட்ட கொடுகடன் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்தின்கீழ் உற்பத்தி நுகர்வு, குடிசைக்கைத்தொழில், வீடு கட்டுதல், வீடு திருத்துதல், வீடு பெரிதாக்குதல், கடன் மீட்சி, மின்சாரமயப்படுத்தல் மற்றும் அவசரத் தேவைகள் என்பவற்றுக்காகக் கடன் வழங்கப்பட்டது. விவசாயியின் நுகர்வுத் தேவைக்கான கடனையும் இத்திட்டத்தின்போது கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டமை கவனிக்கத்தக்கது. மக்கள் வங்கியானது தெரிந்தெடுத்த கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு இக்கடன் திட்டத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நிதி உதவிசெய்தது. 1967ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட புதியவிவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்தில், விரிவாக்கப்பட்ட கொடுகடன் திட்டத்தில் காணப்பட்ட அமிசங்கள் இருந்தபடியால் 1971ஆம் ஆண்டில் விரிவாக்கப்பட்ட விவசாயக் கொடுகடன் திட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. 1964ஆம் ஆண்டு கூட்டுறவுக் கிராமிய வங்கிகள் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கிராமிய வங்கிகள் இன்று நாடெங்கிலும் பரந்து விரிவடைந்து தொழிலாற்றுகின்றன. நகை அடைவு பிடிக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபடுகின்றன. 1980ஆம் ஆண்டின் முடிவில் நாடு முழுவதிலும் 284கூட்டுறவுக் கிராமிய வங்கிகளும், 357 கூட்டுறவுக் கிராமிய வங்கிகளின் சிறப்புக் கிளைகளும் தொழிலாற்றின. இவற்றின் மூலம் உபஉணவுப் பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்டிருப்போர் கடன்பெற முடிகிறது. அண்மைய ஆண்டுகளில் கிராமிய சேமிப்புக்களைத் திரட்டுவதில் இவை வெற்றிபெற்ற போதும் கிராமிய மக்களுக்குக் கடன்வழங்கும் அளவு குறைந்துள்ளது. இதற்கு முக்கிய காரணம் பெற்றகடனை விவசாயிகள் கிரும்பச் செலுத்தாமையாகும். பெற்றகடனை மீளப்பெறுவதில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் பெரியபிரச்சனையை இன்று எதிர் நோக்குகின்றன.

கிராமியத்துறைக்குக் கடன் வழங்குவதற்கு அடுத்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட திட்டம் 1967 இல் உருவாக்கப்பட்ட புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டம் ஆகும். இது முன்னைய திட்டங்களைவிடச் சில முன்னேற்றமான பண்புகளைக் கொண்டிருந்தது. நெற்பயிருக்குக் கடன் வழங்குவதில் சில முன்னேற்ற முறைகள் இத்திட்டத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டன. அவைபற்றி இங்கு கூறுதல் கட்டுரையின் நோக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விடும் என்பதால் அதனைத்தவிர்த்து விடுதல் நல்லது. எனினும் இத்திட்டத்தின் ஆரம்பத்துடன் இலங்கை மத்தியவங்கியும் மறைமுகமாக விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கியமை குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாகும். இத்திட்டத்தின்கீழ் நிதிவழங்கும் இறுதிக்கடன் மூலாதாரமாக மத்தியவங்கி அமைந்திருந்தது. அதாவது மக்கள்வங்கியினால் வழங்கப்பட்ட முழுக்கடன் தொகைக்கும் மத்தியவங்கி நிதியீட்டம் செய்தது. மேலும் திரும்பி வரத்தவறிய கடன்களின் 75 சதவீதத்திற்கு மத்தியவங்கி பொறுப்பாக நின்று உத்தரவாதமளித்தது. வணிகவங்கிகளைப் பயமின்றிக்

கிராமியக் கொடுகடன் வழங்கலில் ஈடுபடச் செய்வதற்கு மத்தியவங்கி இத்தகைய நிலையை எடுத்துக் கொண்டதெனலாம். எனினும் 1978ஆம் ஆண்டுடன் இந்த உத்தரவாதமுறை நிறுத்தப்பட்டது.

1967 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்துடன்தான் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு ஒழுங்காக, திட்டமிட்ட முறையில் கடன் வழங்கும்முறை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மிளகாய், சின்ன வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, மரக்கறிகள், பம்பாய் வெங்காயம், நிலக் கடலை, சோளம் போன்ற பயிர்களுக்குக் கடன் வழங்கப்பட்டது. கடனில் ஒருபகுதி காசாகவும், இன்னொருபகுதி பொருளாகவும் வழங்கப்பட்டது. பொருளாக வழங்கின் அதனை விவசாயிகள் பயிர்ச்செய்கைக்கே உபயோகிப்பர் என நினைத்தே இம்முறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஒவ்வொரு பயிருக்கும் அவற்றிற்கு ஏற்படக்கூடிய செலவுக்கேற்ற வகையில் வெவ்வேறான அளவு தொகை கடன் வழங்கப்பட்டது. உதாரணமாக மிளகாய்ப் பயிருக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 125 ரூபாவும், வெங்காயத்திற்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 800 ரூபாவும், உருளைக்கிழங்கிற்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 1400 ரூபாவும் வழங்கப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இவை குறுங்காலக்கடன் களாக அமைய, உபஉணவுச் செய்கைக்காக மத்திய காலக் கடன்களும் வழங்கப்பட்டன. உபஉணவுச் செய்கைக்காகக் காடுகளை அழிப்பதற்கு ஏக்கருக்கு 250 ரூபாய்கள் என்ற வகையில் கடன்களை வழங்குமாறு கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் கமத்தொழில் சேவைக்களத்தினால் கடன் வழங்கப்பட்டது. மேலும் தெளிகருவி, தண்ணீர் இறைக்கும் யந்திரம் போன்ற வற்றை வாங்குவதற்கும் கடன்கள் வழங்கப்பட்டன. காலத்துக்குக் காலம் கடன் தொகைகள் அதிகரிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக 1973 ஆம் ஆண்டில் மிளகாய்க்கு ஏக்கருக்கு 1375 ரூபாய்களும், சின்ன வெங்காயத்திற்கு ஏக்கருக்கு 2265 ரூபாய்களும், உருளைக்கிழங்குக்கு ஏக்கருக்கு 3365 ரூபாய்களும் வழங்கப்பட வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. இப்புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டமானது இன்னும் நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. இத்திட்டத்தின் கீழ் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு இன்னும் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. 1974 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கையின் விவசாயக் கொடுகடன் திட்டங்களில் இது முக்கிய பங்கு வகித்து வந்துள்ளது. இதனை 1974 ஆம் ஆண்டு மத்திய வங்கி அறிக்கையில் “முன்போல புதிய வேளாண்மைக் கொடுகடன் திட்டமே உள்நாட்டு வேளாண்மைக்கான முதன்மையான கொடுகடன் மூலமாக விளங்கிற்று” எனக் கூறப்படுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே இத்திட்டம் 1967 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1974 ஆம் ஆண்டு வரை விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் முக்கிய பங்கினைப் பெற்று வந்துள்ளதை அறியலாம்.

1974 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின்னர் விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் 1973 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டம் முக்கிய இடத்தினைப் பெறத்தொடங்கியது. இதனை 1975 ஆம் ஆண்டு மத்தியவங்கி அறிக்கையில் “உள்நாட்டு விவசாயத்திற்கு அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கொடுகடன் திட்டமே நிறுவனக் கொடுகடனின் முதன்மை மூலமாகும்.” எனக் கூறப்படுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடு

கடன் திட்டத்தில் காணப்பட்ட சில ஏற்பாடுகள் புதிய விவசாயக் கொடு கடன் திட்டத்தில் காணப்பட்ட சில ஏற்பாடுகளுக்கும் பொருந்துவனவாகக் காணப்பட்டன. இத்திட்டத்தின்படி கடனின் உச்ச வரம்புகள் குறிப்பிட்ட பிரதேசங்கள் பல வகையான பயிர்கள் என்பவற்றுக்குப் பொருத்தமான வகையில் வரையறுக்கப்படுமென்ற அமிசமும் புகுத்தப்பட்டது. உதாரணமாக நீர்ப்பாசன மூலம் மிளகாய்ப் பயிர் செய்யும் பிரதேசங்களுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 1375 ரூபாவும் மழைவீழ்ச்சி மூலம் மிளகாய்ப் பயிர் செய்யும் பிரதேசங்களுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு 750 ரூபாவும் கடனாக வழங்கப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இத்திட்டத்தின் கீழ் அளிக்கப்படும் கடன் வசதிகள் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் கிராமிய வங்கிகள் ஊடாக விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படுமெனக் கூறப்பட்டது. கிராமிய வங்கிகள் இல்லாத இடங்களில் மக்கள் வங்கி முன்புபோலப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் ஊடாகக் கடன்களை வழங்குமெனக் கூறப்பட்டது.

அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழ் கடன்களை வழங்குவதற்கு இலங்கை வங்கியும் நெல், மற்றும் உப உணவுப் பயிர்களுக்குக் கடன் வழங்குவதில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. விவசாயசேவை நிலையங்களில் உள்ள இலங்கை வங்கியின் உபஅலுவலகங்கள் ஊடாக இக்கடன்களை இலங்கைவங்கி விவசாயிகளுக்கு வழங்குகிறது. கிராமியப் பகுதிகளுக்கான கடன்கள் என்பதால் கிராமப் பகுதிகளில் அமைந்த விவசாய சேவை நிலையங்களில் இலங்கை வங்கியின் உபஅலுவலகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இலங்கை வங்கியானது கூட்டுறவு மூலமாக அல்லாது நேரடியாகவே விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்குவதில் ஈடுபட்டுள்ளது. இவ்வாறு வங்கிகள் நேரடியாகக் கடன்கொடுத்தலில் ஈடுபடும் போது அதில் இருந்து கடன்பெறும் விவசாயிக்குத் தான் ஒரு வாடிக்கையாளர் என்ற உணர்வு ஏற்படும் என்றும், இதனால் பெற்ற கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முயல்வார் என்றும் கருதப்பட்டது. 1980ஆம் ஆண்டில் 387 இலங்கை வங்கித் துணைஅலுவலகங்கள் விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் ஈடுபட்டிருந்தன. ஹற்றன் நஷனல் வங்கியும் விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் ஈடுபட்டுள்ளது. எனினும் அது உபஉணவுப்பயிர்களுக்குக் கடன்வழங்க ஆரம்பிக்கவில்லை. அத்துடன் இலங்கைவங்கி, மக்கள் வங்கி ஆகியவற்றுடன் ஒப்பிடும்போது விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் ஹற்றன் நஷனல் வங்கியின் பங்கு மிகச் சிறிதேயாகும்.

சுருங்கக்கூறின் இலங்கை அரசாங்கம் 1960ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் பல திட்டங்களின் மூலம் கிராமிய விவசாயிகளுக்கான கடன்பெறும் வசதிகளை அதிகரிக்க முனைந்துள்ளது. அத்தகைய திட்டங்களில் இன்று புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டமும், அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக்கொடுகடன் திட்டமும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. விவசாயக் கொடுகடன்களை வழங்குமாறு அரசாங்கம் வணிக வங்கிகளை ஊக்குவித்ததால் இலங்கையில் அதிக கிளைகளுடன் இயங்கும் இலங்கைவங்கியும், மக்கள் வங்கியும், முன்னர் கிராமியக் கொடுகடன் விடயத்தில் கூட்டுறவுத்துறை வகித்த முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுள்ளன. அதிகமான பயிர்கள் குறித்தும் தற்போது கடன்வசதிகள் விரிவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றினை விடக் குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்காக அரசாங்கத் திணைக்களங்களாலும், சிறப்புக் கொடுகடன் நிறுவனங்களால் இயக்கப்படும் திட்டங்களினாலும் விவ

சாயிகளுக்குக் கடன்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இதனால் இன்று கிராமியக் கொடுகடனில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியுள்ளன. இது ஒரு வரவேற்கத்தக்க அமிசமாகும்.

பகுதி111

இலங்கை வங்கியினாலும் மக்கள் வங்கியினாலும் புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும், அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்படும் கடன்கள் பற்றி இப்பகுதி ஆராய்கிறது. உபஉணவுப் பொருட்கள் என்ற வகையில் மக்கள் வங்கியும் இலங்கைவங்கியும் மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, நிலக்கடலை, சோளம், பம்பாய் வெங்காயம், காய்கறிகள் போன்றவற்றைப் பயிரிடுவோருக்குக் கடன் வழங்குகின்றன. அட்டவணை 3ஆனது மக்கள்வங்கியால் வழங்கப்பட்ட கடன்களையும் அட்டவணை 4ஆனது இலங்கைவங்கியினால் வழங்கப்பட்ட கடன்களையும் காட்டி நிற்கின்றது. அட்டவணை 3இலும் 4இலும் குறிப்பிட்டுள்ள ஏனைய உபஉணவுப் பயிர்கள் என்பதற்குள் நிலக்கடலை, சோளம், பம்பாய் வெங்காயம் ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்கள் அடங்குகின்றன.

அட்டவணை 3

புதிய வேளாண்மைக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் மக்கள் வங்கியினால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்கள் (ஆயிரம் ரூபாவில்)

ஆண்டு	மிளகாய்	சின்ன வெங்காயம்	உருளைக்கிழங்கு	காய்கறிகள்	ஏனைய உபஉணவுப் பயிர்கள்	மொத்தம்
1967/68	1,944	1,963	1,145	412	--	5,464
68/69	2,068	2,457	1,501	435	--	6,461
69/70	2,354	3,007	1,836	311	06	7,514
70/71	1,202	1,602	2,214	149	07	5,174
71/72	2,004	2,913	4,230	266	--	9,413
72/73	3,675	1,886	4,407	141	27	10,136
73/74	11,047	6,141	6,991	169	358	24,606
74/75	6,629	5,915	5,961	325	154	18,984
75/76	2,624	2,733	5,423	89	--	10,899
76/77	2,955	2,085	9,217	150	404	14,811
77/78	14,316	10,673	13,662	139	273	39,063
78/79	127	185	6,860	181	47	7,400
79/80	987	326	6,588	254	41	8,196

மூலம்: மக்கள் வங்கி

அட்டவணை 4

புதிய வேளாண்மைக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் இலங்கை வங்கியினால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்கள் (ஆயிரம் ரூபாவில்)

ஆண்டு	மிளகாப்	சின்ன வெங்காயம்	உருளைக் கீழங்கு	காய்கறிகள்	ஏனைய உபஉணவுப் பயிர்கள்	மொத்தம்
1973	36	-	-	-	-	36
1974	175	93	28	-	136	432
1975	2,594	1,736	612	-	970	5,912
1976	5,760	10,231	1,823	420	2,042	20,276
1977	13,006	8,754	4,032	536	4,151	30,479
1978	16,004	10,019	5,094	819	1,255	33,331
1979	1,495	1,128	7,832	906	328	11,689
1980	2,843	1,151	5,388	1,388	812	11,582

மூலம்: இலங்கைவங்கி

அட்டவணை 3இனை நோக்கும்போது மக்கள் வங்கியால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்கள் 1970/71ஆம் ஆண்டில் காணப்பட்ட சிறிதளவான வீழ்ச்சியைத் தவிர மொத்தரீதியாக 1973/74வரை அதிகரித்தே வந்துள்ளது. 1972/73ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் வழங்கப்பட்ட கடன்தொகையிலும் பார்க்க 1973/74ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் வழங்கப்பட்ட கடன் தொகையானது இருமடங்குக்கும் மேலானதாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கடனின் அளவு கூடுதலாக அமைந்தமைக்குக் காரணம் உபஉணவுப் பயிர்கள் பயிரிடப்படும் நிலப்பரப்பு அதிகரித்தமை, 1973ஆம் ஆண்டில் ஒவ்வொரு பயிருக்கும் வழங்கப்படும் கடனின் உச்சஎல்லை உயர்த்தப்பட்டமை, பெற்றகடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கத் தவறியவர்கள் மீண்டும் கடன்பெறும் தகுதி பெற்றமை, உணவு உற்பத்தி இயக்கம் வற்புறுத்தப்பட்டதன் காரணமாகக் கடன் பெறுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தமை முதலியவையாகும். பின்னர் அடுத்த இரு காலப்பகுதியிலும் மக்கள் வங்கியால் வழங்கப்பட்ட கடனின் அளவு பெருமளவு குறைவதைக் காணலாம். பெற்ற கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் விட்டதால் விவசாயிகள் பலர் மீண்டும் கடன்பெறும் தகுதியை இழந்திருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும். பின்னர் 1977/78ஆம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் வழங்கப்பட்ட கடனானது முன்னெக்காலத்திலும் வழங்கப்படாத பெருந்தொகையாகக் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு உபஉணவுப்பயிர்களுக்கான கடன் அதிகரித்தமைக்கு 1977இல் பதவிக்கு வந்த புதிய அரசாங்கத்தினது நடவடிக்கையே காரணமாகும். இது பற்றி 1977ஆம் ஆண்டு மத்தியவங்கி அறிக்கை பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“1977 ஓகஸ்டில் கடன் வழங்கும்முறை எளிதாக்கப்பட்டமையே இப்போகத்தில் அதிக கடன் வழங்கப்பட்டமைக்குப் பெரும் காரணமாக இருந்தது. இப்பருவத்தில் வானிலை சாதகமாக இருந்தமையால் முன்பு கடனைத் திருப்பித்தரத் தவறியோருக்கும் கடன் வழங்குமாறு மக்கள் வங்கியையும், இலங்கை வங்கியையும் அரசாங்கம் பணித்தது. இலங்கை வங்கியுடனான விண்ணப்பங்களில் பயிர்ச்செய்கைக்கான நிலஉடமையின் வேளாண்மை அறிமுக அட்டை ஆவணமாகச் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய தேவை ஒழிக்கப்பட்டது. மக்கள் வங்கியில் கடன் பெறுவதற்கு ஆகக்குறைந்தது ஒரு வருடத்திற்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் அங்கத்தவராக இருக்க வேண்டும் என்ற மிகக் குறைந்த காலத்தேவையும் இடை நிறுத்தப்பட்டது. கடன்பெறுவதற்குத் தகுதியாவதற்கு விவசாயிகள் பயிர்ச்செய்வதற்கான நிலத்தை வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்ற கிராம மட்டத்திலான சான்றுப் பத்திரங்களை மட்டும் சமர்ப்பிக்க வேண்டி இருந்தது.”

எனவே கடன் பெறுவதற்குத் தேவையான வழிவகைகள் யாவும் இலகுவாக்கப் பட்டதனால் பலரும் கடன்பெறக் கூடியதாக இருந்தனர். முன்பு பெற்றகடனைச் செலுத்தாதவர்களுக்கும் கடன்வழங்குமாறு அரசாங்கம் வங்கிகளைக் கேட்டுக்கொண்டதனால் கடன் பெறுவோர் தொகை அதிகரிக்கக் கடன்தொகை அதிகரித்தது. ஆனால் பின்னர் பெற்றகடனைத் திருப்பிச் செலுத்தியவர்களின் தொகை குறைய குறிப்பாக மிளகாய், வெங்காயத்திற்கான கடனைப்பெற்றவர்கள் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தத் தவறியதனால் 1978/79ஆம் ஆண்டு இவ்விரு பயிர்கள் பொறுத்தும் மக்கள்வங்கியால் வழங்கப்பட்ட கடனின் அளவானது என்றுமில்லாத அளவிற்கு மிகக்குறைந்த தொகையாக அமைந்தது. கடனைமீள்ப் பெறுதல் என்பதே வங்கிகள் விவசாயக் கடன் பொறுத்து இன்று எதிர் நோக்குகின்ற முக்கிய பிரச்சனையாகும்.

இலங்கைவங்கி 1973ஆம் ஆண்டு தொடக்கமே உள்நாட்டு விவசாயத் துறைக்குக் கடன் வழங்கத் தொடங்கியது. இலங்கை வங்கியானது சில பிரதான கிளைகளுடாகவும், கமத்தொழில் சேவை நிலையங்களில் உள்ள உபஅலுவலகங்கள் மூலமாகவும் கடனை வழங்குகிறது. 1973ஆம் ஆண்டின் பின்னரேயே இலங்கைவங்கி இலங்கையின் பலபாகங்களிலும் உப அலுவலகங்களை அமைக்கத்தொடங்கியது. இதனால் காலப்போக்கில் உப அலுவலகங்களின் தொகை அதிகரிக்க வழங்கப்படும் கடனின் தொகையும் அதிகரித்தது. இதனால்தான் கடனின் தொகை 1978ஆம் ஆண்டு வரை தொடர்ந்து விரைவாக அதிகரித்தது. 1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தின் பின் கடன் வழங்கும் தகுதி விதிகள் தளர்த்தப்பட்டதனால் 1977இலும் 1978இலும் வழங்கப்பட்ட கடன்கள் கூடுதலாக அமைந்தன. பின்னர் பெற்ற கடனைப் பல விவசாயிகள் திருப்பிச் செலுத்தாமையால் கடன்பெறும் தகுதி இழக்கப்பட்டதால் அடுத்த காலப்பகுதிகளில் வழங்கப்பட்ட கடனின் அளவானது குறைந்தது.

உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும் பகுதியை மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு ஆகிய மூன்று பயிர்களுமே

பெற்றுக்கொள்கின்றன. 1980 ஆம் ஆண்டுவரை இரு பிரதான வங்கிகளாலும் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களில் இம் மூன்று பயிர்களும் 93% தைப் பெற்றன. தனியே மக்கள் வங்கியை எடுத்து நோக்கும்போது மேற்கூறிய விகிதமானது, 98% மாகவும் இலங்கை வங்கியைப் பொறுத்து இவ்விகிதம் 88% மாகவும் உள்ளது. 1967/68 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1979/80 ஆம் ஆண்டுவரை மக்கள் வங்கியால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களில் 31 வீதமான கடன்கள் மிளகாய்க்கும், 25 வீதமான கடன்கள் சின்ன வெங்காயத்திற்கும், 42 வீதமான கடன்கள் உருளைக் கிழங்கிற்கும் சென்றுள்ளன. 1973 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1980 ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை வங்கியால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் 37 வீதமான கடன்கள் மிளகாய்க்கும், 29 வீதமான கடன்கள் சின்னவெங்காயத்திற்கும், 22 வீதமான கடன்கள் உருளைக்கிழங்குக்கும் சென்றுள்ளன. மக்கள் வங்கியால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களைக் கூர்ந்து கவனிக்கையில் பெரும்பாலான காலங்களில் ஏனைய பயிர்கள் பெற்ற கடன்களிலும் உருளைக்கிழங்குச் செய்கைக்கே கூடுதலான அளவு கடன் வழங்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. 1978/79 ஆம், 1979/80 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதிகளில் மக்கள் வங்கியாலும் இலங்கை வங்கியாலும் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும்பகுதி உருளைக் கிழங்குச் செய்கைக்கே சென்றுள்ளது. உருளைக்கிழங்குச் செய்கைக்கான கடனைப் பெற்ற விவசாயிகள் பலர் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தியமை யாலேயே இந்நிலை ஏற்பட்டதெனலாம். மிளகாய், சின்னவெங்காயம் ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் சில காலங்களுக்குப் பாரிய ஏற்ற இறக்கங்கள் காணப்பட உருளைக்கிழங்குக்கு வழங்கப்படும் கடன் தொகையில் அத்தகைய ஏற்ற இறக்கங்கள் குறைவாக இருப்பதையே அட்டவணைகள் 3 உம், 4 உம் காட்டிநிற்கின்றன. இரு பிரதான வங்கிகளும் மொத்தமாக உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்காக வழங்குகின்ற கடன் தொகையினை நோக்குகின்றபோது விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் இலங்கை வங்கியானது மக்கள் வங்கிக்குப் பின்னரேயே ஈடுபட்டபோதும் 1976 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் ஒவ்வொரு வருடமும் மக்கள் வங்கியிலும் பார்க்க இலங்கை வங்கியே பெருமளவு கடனை வழங்குகின்றது என்பதை அறிய முடிகிறது.

உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது சிறப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டம் பற்றிக் குறிப்பிடுதல், அவசியமானதாக அமைகிறது. ஏனெனில் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக குறிப்பாக மிளகாய், சின்னவெங்காயம் ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும் பகுதியை யாழ்ப்பாண மாவட்ட விவசாயிகளே பெற்றுக் கொண்டனர் என்பதாலாகும். இதனை 1970 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கையில் "உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களில் அதிகளவு பங்கினை யாழ்ப்பாண மாவட்டமே பெற்று வந்துள்ளது" என்றும் 1971 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கையில் "உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்காக வழங்கப்

பட்ட கடன்களில் அதிக அளவு பங்கினை யாழ்ப்பாண மாவட்டமே தொடர்ந்து பெற்றுள்ளது” என்றும் 1974 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கையில் “சென்ற ஆண்டிணைப்போலவே மிளகாய்க்கான (41.55 சதவீதம்) கடனிலும் வெங்காயத்திற்கான (66.5 சதவீதம்) கடனிலும் பெரும்பகுதி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்கே சென்றுள்ளது” என்றும் 1976 ஆம் ஆண்டு இலங்கை மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கையில் “சென்ற ஆண்டிணைப்போலவே மிளகாய்க்கான (88.7 சதவீதம்) கடனிலும் வெங்காயத்திற்கான (99.0 சதவீதம்) கடனிலும் பெரும்பகுதி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்குச் சென்றுள்ளது” என்றும் குறிப்பிடப்படுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். 1978/79 ஆம் ஆண்டு மிளகாய்ச் செய்கைக்கு மக்கள் வங்கி வழங்கிய கடனே இதுவரை காலமும் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் மிளகாய்ச் செய்கைக்காகப் பெற்ற கடன்களில் மிகக் குறைந்தளவு கடனாகும். அதன் தொகை 87,000 ரூபாய்களாகும். அந்நிலையில் கூட இலங்கை முழுவதற்குமாக மிளகாய்ச் செய்கைக்கு மக்கள் வங்கியால் வழங்கப்பட்ட கடனின் ஏறக்குறைய பத்தில் ஏழு பங்கை யாழ்ப்பாண மாவட்டமே பெற்றுள்ளது. மக்கள் வங்கியால் 1978/79 ஆம் ஆண்டு வெங்காயச் செய்கைக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்முழுவதும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திற்கே சென்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. வெங்காயம், மிளகாய் பொறுத்து வழங்கப்பட்ட கடனில் பெரும்பகுதியை யாழ்ப்பாணமாவட்ட விவசாயிகள் பெறக்காரணம் இலங்கையில் உள்ள மாவட்டங்கள் ரீதியாக நோக்குகின்றபோது மிளகாய், வெங்காயம் ஆகியன பயிரிடுகின்ற நிலப் பரப்பும், விவசாயிகளின் தொகையும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் ஏனைய மாவட்டங்களை விடயாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் கூடுதலாக இருப்பதாகும்.

சுருங்கக் கூறின் உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்கான கடன் வழங்குவதில் புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டமும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கொடுகடன் திட்டமும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவ்விரு திட்டங்களின் கீழும் இலங்கை வங்கியும், மக்கள்வங்கியும் கடன் வழங்குகின்றன. இலங்கை வங்கி மக்கள்வங்கிக்குப் பின்னரேயே உபஉணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்கான கடன்வழங்குவதில் ஈடுபட்ட போதும் இன்று அதன் முக்கியத்துவம் அதிகரித்து வருகிறது. கொடுகடன் வழங்கும் விதிகள் தளர்த்தப்பட்ட காலத்தில் அதிகளவு கடன்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மிளகாய், வெங்காயம் ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும்பகுதியை யாழ்ப்பாண மாவட்டமே பெற்றுள்ளது. கொடுகடன் வழங்கல் தொகையானது சீரில்லாமல் இருப்பதற்கு முக்கியகாரணம் விவசாயிகள் பலர் பெற்றகடன் களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதில்லை என்பதாகும். இதுவே கடன்களை வழங்குகின்ற நிறுவனங்கள் எதிர்நோக்குகின்ற முக்கிய பிரச்சனையாக உள்ளது. இதனைப்பற்றி ஆராய்வதாகவே அடுத்த பகுதி அமைகிறது.

பகுதி 4

விவசாயிகளுக்கான நிறுவன ரீதியான கொடுகடன் வழங்கலில் முன்னிலும் பார்க்க முன்னேற்றங்கள் கடனின் அளவு, கடன்வசதித் தன்மை,

அதிகமான அளவு பயிர்களுக்கு கடன்வழங்குகின்ற நிலை போன்ற பல்வேறு விடயங்களில் ஏற்பட்டிருக்கின்றபோதும் அத்தகைய முன்னேற்றங்களுக்கு எதிராக வழங்கிய கடன்களில் பெரும்பகுதியை மீளப்பெற்றுக் கொள்ளுதல் என்பது தற்போதுள்ள முக்கிய பிரச்சனையாக அமைந்துள்ளது. எமது நாட்டில் உற்பத்தியினை அதிகரிப்பதற்காக விவசாயக் கடன்களை அரசாங்கம் இலகுவாக்குவதற்கும், அதனால் ஏற்படும் பிரச்சனைகளுக்கும் இடையேயான தொடர்புகளைப் பின்வரும் கூற்றுக்கள் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன.

“கடன் திட்டங்களை விஸ்தரித்து விவசாயிகள் இலகுவில் கடன்பெற வகை செய்தல், அவ்வாறான வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கடன் பெற்றவர்களில் பெரும்பாலானோர் அடுத்தடுத்து வரும் போகங்களில் கடன் மீளச் செலுத்தாதுவிடல், அதன்காரணமாக வழங்கப்படும் தொகைகுறைதல், அதன் விளைவாகக் கடன்பெறத் தகுதி உள்ளோரின் எண்ணிக்கை குறைதல் என்பன இப்போதெல்லாம் ஒருசுற்று வட்ட நிகழ்ச்சியாக அமைந்துவிட்டன. உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் இலகுவறைக் கடன்களை வழங்குவது என்ற குறிக்கோளும், மீளச் செலுத்தாதவர்களை அவர்களுக்கு மீண்டும் கடன்கொடுக்காது விட்டுத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டனவாக மாறி விடுகின்றன”. (Economic Review April, May 1979, People's Bank, Publication)

மேலே உள்ள கூற்றானது உபஉணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களைப் பொறுத்தும் பொருத்தமானதாக அமைகிறது. மக்கள் வங்கி மிளகாய், சின்ன வெங்காயம் போன்றவற்றிற்கு வழங்கிய கடன் தொகையானது கடன்விதிகள் தளர்த்தப்பட்ட காலங்களாகிய 1973/74, 1977/78 ஆகிய காலப்பகுதிகளில் பெருந்தொகையாக இருப்பதுடன் பின்னர் அடுத்துவந்த காலப்பகுதிகளில் இத்தொகை குறைவடைவதைக் காணலாம். இலங்கைவங்கியால் மிளகாய், வெங்காயத்திற்காக வழங்கப்பட்ட கடன்கள் 1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் கடன்விதிகள் தளர்த்தப்பட 1977ஆம், 1978ஆம் ஆண்டுகளில் கூடுதலாகக் காணப்பட்டதையும் பின்னர் குறைவடைவதையும் காணலாம் இவ்வாறு குறைவடைவதற்குக் காரணம் கடனைப்பெற்ற விவசாயிகள் அதனைத் திருப்பிச் செலுத்தாமல் விடுவதால் அடுத்த போகத்திற்குக் கடன்பெறும் தகுதியை இழந்து விடுகின்றனர் என்பதாகும். அட்டவணை 5ஆவது மக்கள்வங்கி மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் திரும்பச் செலுத்தாத பகுதியை தொகைரீதியிலும் வீதாசார ரீதியிலும் காட்டிநிற்கிறது.

அட்டவணை 5

மக்கள் வங்கியால் மிளகாய், சின்னவெங்காயம் உருளைக்கிழங்கு ஆகியவற்றிற்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் திரும்பிவரத் தவறியவை (நூறு ரூபாய்களில்)

ஆண்டு	மிளகாய்		சின்னவெங்காயம்		உருளைக்கிழங்கு	
	பெற்ற கடனின் தொகை	திரும்பச் செலுத்திய வீதம்	பெற்ற கடனின் தொகை	திரும்பச் செலுத்திய வீதம்	பெற்ற கடனின் தொகை	திரும்பச் செலுத்திய வீதம்
1967/68	11,715	59.6	19,229	96.3	10,624	88.2
68/69	11,830	57.9	23,552	95.3	12,343	88.2
69/70	10,113	42.3	18,193	61.5	12,189	72.4
70/71	6,275	54.5	8,655	53.8	16,705	74.6
71/72	914	13.0	502	3.4	18,580	75.8
72/73	11,894	32.6	7,505	39.4	25,091	56.9
73/74	2,905	27.0	1,990	30.8	5,306	81.3
74/75	1,838	32.4	2,166	37.2	3,253	51.8
75/76	9,920	37.0	9,470	35.3	39,820	75.0
76/77	9,610	33.0	5,650	27.3	66,550	75.8
77/78	37,670	26.7	16,660	15.6	91,810	67.2
78/79	400	32.3	—	—	25,590	34.2

மூலம்: கிராமியக் கொடுகடன் துறை, மக்கள்வங்கி

மக்கள் வங்கியால் உபஉணவுப்பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் 98வீதமான கடன்கள் மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு ஆகிய மூன்றுக்குமே வழங்கப்பட்டதால், அப்பயிர்களுக்காகப் பெற்றகடனில் திரும்பச் செலுத்தாத பகுதியை ஆராய்வதன் மூலம் மக்கள் வங்கியால் உபஉணவுப்பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் திரும்பிவரத் தவறிய நிலையை அறிந்து கொள்ளலாம். அட்டவணை 5 இலிருந்து கடனைக் திருப்பிச் செலுத்துவதில் நாம் சிலபோக்குகளை அறியலாம். மிளகாய், சின்ன வெங்காயத்திற்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களில் திருப்பிச் செலுத்தப்படும் அளவு ஆரம்பகாலத்தில் கூடுதலாக இருந்திருப்பதையும் பின்னர் குறிப்பாக 1972/73ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியின்பின் திருப்பிச் செலுத்தப்படும் அளவு குறைவாக இருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. 1971/72 ஆம் ஆண்டு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் மிளகாயைப் பொறுத்த வரையில் திருப்பிச் செலுத்தப்பட்ட அளவு வழங்கப்பட்ட கடன்களில் 13.0 வீதமாகவும், சின்ன வெங்காயத்தைப் பொறுத்தளவில் 3.4 வீதமாகவும் அமைகிறது. இக்காலப்பகுதிதான் வழங்கிய கடன்களில் மிகவும் குறைந்தளவு பகுதி திரும்பச் செலுத்தப்பட்ட காலமாக அமைகிறது.

உருளைக்கிழங்கைப் பொறுத்தவரையில் மற்றைய இருபயிர்களுடன் ஒப்பிடும் போது வழங்கப்பட்ட கடனில் திரும்பச் செலுத்தப்படும் பகுதி கூடுதலாக உள்ளது. 1978/79 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியைத் தவிர ஏனைய காலங்களில் எல்லாம் உருளைக்கிழங்குச் செய்கைக்காக வழங்கப்பட்ட கடனில் அரைப்பகுதிக்கு மேற்பட்ட கடன்கள் திரும்பிச் செலுத்தப்பட்டுள்ளன. மொத்தமாக நோக்குகின்றபோது 1967/68க்கும் 1978/79 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் மக்கள் வங்கியால் மிளகாய்ச் செய்கைக்காக வழங்கப்பட்ட கடனில் 23வீதமும், உருளைக்கிழங்கு உற்பத்திக்காக வழங்கப்பட்ட கடனில் 51 வீதமும் மீளப்பெறப்பட்டுள்ளது. 1967/68க்கும் 1977/78க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் சின்ன வெங்காயத்திற்காக வழங்கப்பட்ட கடன்களில் 28 வீதமான கடன்களே திரும்பப் பெறப்பட்டு உள்ளன. உருளைக்கிழங்குக்கான கடனுணது குறிப்பாக நுவரெலியாமாவட்டம், கண்டி மாவட்டம், பதுளை மாவட்டம், யாழ்ப்பாண மாவட்டம் ஆகிய பிரதேசங்களில் உள்ள விவசாயிகளுக்கே மக்கள்வங்கியால் தொடர்ச்சியாக வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. 1967/68ஆம் ஆண்டில் மட்டும் உருளைக்கிழங்குச் செய்கைக்காக வவுனியா மாவட்ட விவசாயிகளுக்குக் கடன் வழங்கப்பட்டது. அதன் தொகை 1000 ரூபாய்கள் மட்டுமே. எண்ணிக்கை ரீதியாக நோக்குகின்றபோது உருளைக்கிழங்குக்கான கடனைப் பெறுபவர்களின் தொகையானது, ஏனைய பயிர்களுக்கான கடன்களைப் பெறுபவர்களிலும் பார்க்கக் குறைந்தளவினதாக இருப்பதும் இவர்களில் கணிசமான பகுதியினர் பெற்றகடனைத் திரும்பச் செலுத்தி விடுவதும் தான் உருளைக்கிழங்குக்குரிய கடனில் மீளப்பெறும் விகிதம் உயர்வாக இருப்பதற்குக் காரணம் எனலாம்.

மக்கள்வங்கியினால் வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும்பகுதி திரும்பிச் செலுத்தப்படாமல் இருப்பது போலவே இலங்கை வங்கியினால் வழங்கப்பட்ட கடன்களில் பெரும்பகுதியும் மீளப்பெறப்படாமல் உள்ளது. 1973ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1980ஆம் ஆண்டு வரை இலங்கை வங்கியினால் மிளகாய், வெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு, காய்கறிகள், நிலக்கடலை, சோளம், கரும்பு, பருத்தி ஆகியவற்றிற்காக வழங்கப்பட்ட கடனின் மொத்தத்தொகை 160,468,000 ரூபா ஆகும். இதில் திரும்பச் செலுத்தப்பட்ட தொகை 49,664,000 ரூபாய்களாகும். அதாவது வழங்கப்பட்ட கடனில் மீளப்பெறப்பட்ட தொகை 30.9 வீதமாகும். கருங்கக்கூறின் இலங்கை வங்கியால் உபஉணவுப் பயிர்களுக்கும் கரும்பு, பருத்தி போன்றவற்றிற்கும் வழங்கப்பட்ட கடன் தொகையில் பத்தில் ஏழு பகுதி திரும்பப் பெறப்படவில்லை. ஆனால் மக்கள் வங்கியால் 1967/68க்கும், 1980/81க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட பயிர்களுக்காக வழங்கப்பட்ட கடனில் திரும்பப் பெறப்பட்ட விகிதம் 61.7 வீதமாகும். அதாவது ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பகுதிக்கடன்களே மக்கள் வங்கியால் திரும்பப் பெறப்படவில்லை. மக்கள் வங்கியிலும் பார்க்க இலங்கை வங்கியானது விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் பத்து வருடங்கள் பிந்தியே ஈடுபட்ட போதிலும் வழங்கிய கடன்களைத் திரும்பப் பெறுவதில் மக்கள் வங்கியை விட இலங்கை வங்கி அதிக சிரமத்தை ஏற்கின்றது. அதிகளவு திரும்பச் செலுத்தாத கடன்கள் இருப்பது நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் தொடர்ந்தும் விவசாயக்

கடன்களை வழங்குவதைத் தடை செய்யக் காரணமாக அமைகிறது. இந் நிலையை நீக்குதல் அவசியமானதாகும். இதற்குக் கடன்களைத் திரும்பிச் செலுத்தப்படாமைக்குரிய காரணங்களைத் தெளிவாக ஆராய்தல் வேண்டும்.

விவசாயக் கடன்களைப் பெற்ற விவசாயிகள் ஏன் அக்கடன்களைத் திரும்பவும் செலுத்தாது விடுகிறார்கள் என்பதற்கான ஆய்வுகள் இலங்கையில் தேசிய ரீதியாக அதிக அளவு நடாத்தப்படவில்லை. 1972ஆம் ஆண்டில் புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட கடன்களில் திரும்பி வரத்தவறிய கடன்கள் பற்றிய ஆய்வொன்று மத்திய வங்கியினால் நடாத்தப்பட்டது. இவ்வாய்வின்படி பெறப்பட்ட முடிவுகளில் கடனைத் திரும்பிச் செலுத்தாமைக்குப் பயிர் விளையாமை, குறைந்த வருமானம், திரும்பிக் கொடுப்பதற்கு மனமின்மை, நலமின்மை, இறப்பு, கூட்டுறவு அதிகாரிகளின் கவனமின்மை, கூட்டுறவின் ஊழல்கள் போன்றன முக்கிய காரணங்களாக அமைந்தன. இதனைவிடச் சமயசடங்குகளுக்காகச் செலவிட்டமை, வேறு பொருட்களைக் கொள்வனவுசெய்யக் கடன்களைப் பயன்படுத்தியமை போன்ற 17 காரணங்கள் கூறப்பட்டன. பெரும்பாலும் இவ்வாய்வு நெற்செய்கையில் ஈடுபட்டோருடன்தான் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இதனால் உப உணவுப் பயிர்களுக்கான கடன்களைப் பெற்றவர்கள் அவற்றினை ஏன் திரும்பிச் செலுத்தவில்லை என்பதைப் புள்ளி விபர ரீதியான ஆதாரங்களுடன் விளக்க முடியாதுள்ளது. எனினும் அடுத்துக் கூறப்படும் சில பொதுவான காரணிகள் உப உணவுப் பயிர்ச் செய்கைக்காக வழங்கப்படும் கடன்களில் பெரும்பகுதியைத் திரும்பச் செலுத்தாமல் விடுவதற்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

1972ஆம் ஆண்டு நடாத்தப்பட்ட ஆய்வில் கடனைத் திரும்பிச் செலுத்தாமல் இருப்பதற்கான காரணிகளில் முக்கியமானதாகப் பயிர் விளையாமை என்பதே அமைந்தது. உப உணவுப் பயிர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்கள் திரும்பிச் செலுத்தப்படாமல் இருப்பதற்கு பயிர் விளையாமை என்பது முக்கிய காரணியாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதுள்ளது. 1974/75ஆம் ஆண்டில் வரட்சியின் காரணமாக மிளகாய்ச் செய்கை பாதிக்கப்பட்டது. 1979இல் வெங்காயப்புழு நோயினால் வெங்காயச் செய்கையில் அழிவு ஏற்பட்டது. இவ்விரு காலங்களைத் தவிர 1970ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் உப உணவுப் பயிர்கள் பொறுத்துப் பயிரழிவானது மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. பயிர் அழிவு நடைபெற்ற ஆண்டுகளில் மட்டுமல்ல; பயிரழிவு ஏற்படாத ஆண்டுகளில் கூட 1970ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் திரும்பிச் செலுத்தப்படாத கடன்களின் வீதம் அதிகரித்து வந்தது. எனவே பயிரழிவுதான் அல்லது பயிர் விளையாமைதான் பெற்ற கடன்களைத் திரும்பிச் செலுத்தாமைக்கு முக்கிய காரணமாக அமைகிறது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.

பெற்ற கடன்களை விவசாயிகள் திரும்பச் செலுத்தாமைக்குரிய காரணங்களில் வருமானம் குறைவாக இருப்பதும் முக்கிய காரணமாகும். சிறிய நிலங்களில் பயிர்ச் செய்கையில் ஈடுபடுவதும் (உப உணவுப் பயிர்களான மிளகாய், சின்னவெங்காயம், உருளைக்கிழங்கு பயிரிடும் நில உடைமைகளில் பெரும்பாலானவை அரை ஏக்கருக்கு உட்பட்டவை) அதனால் பெறும் வருமானம் குறைவாக இருப்பதும் அவ்வருமானம் விவசாயிகளின் குடும்பச்

செலவுக்குப் போதாமல் இருப்பதால் கடனைத் திரும்பச் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. விவசாயிகளின் வருமானம் பெறும் அடித்தளம் பலவீனமாக இருப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

பயிர்ச் செய்கைக்காகப் பெற்ற கடன்களைப் பிற தேவைகளுக்கும் விவசாயிகள் பயன்படுத்துவதாலும் கடனைத் திரும்பிச் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. மரணச் செலவு, சுகவீனம், சமய, சம்பிரதாய சடங்குச் செலவுகள் போன்றவற்றிற்கும் வானொலி, கடிகாரம், தையல் இயந்திரம் போன்ற நீடித்த காலப் பாவனையுடைய பொருட்களை வாங்குவதற்கும் பெற்ற கடன்களைச் சில விவசாயிகள் பயன்படுத்துகின்றனர். இதனால் கடனைப் பயிர்ச் செய்கைக்காகப் பயன்படுத்தித் திரும்பவும் வருமானம் பெற முடியாமல் இருப்பதால் கடனைத் திரும்பச் செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது.

குறிப்பிட்ட விவசாயிகள் பெற்ற கடனைத் திரும்பச் செலுத்த மாட்டார்கள் என்பதை வங்கியாளர் சிலர் நன்கு தெரிந்திருந்தும் அத்தகைய விவசாயிகளுக்கும் கடன் விதிகள் தளர்த்தப்பட்ட காலத்தில் கடன் வழங்குவதனாலும் திரும்பச் செலுத்தப்படாத கடனின் அளவு உயர்கிறது என்பதை இக்கட்டுரையாளருக்கு நேரடி ஆய்வொன்றின்போது அறியக்கூடியதாக இருந்தது. 1977ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அரசாங்கம் விவசாயக் கொடுகடன் வழங்கலில் காணப்பட்ட இறுக்கமான விதிகளைத் தளர்த்தியபோது தாம் முன்னர் பெற்ற கடன்களைத் திரும்பச் செலுத்தாமல் இருந்தபோதும் கிராமிய வங்கிகள், மற்றும் விவசாய சேவை நிலையங்களில் இருந்த இலங்கை வங்கியின் உபஅலுவலகங்களில் வேலை செய்த அலுவலர்கள் தம்மைவலிய அழைத்து கடனுக்கு விண்ணப்பம் செய்யுமாறு கூறிக் கடன்கள் தந்ததாகவும் சில விவசாயிகளால் கட்டுரையாளருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. எனவே குறிப்பிட்ட விவசாயிகள், பெற்ற கடனைத் திரும்பச் செலுத்த மாட்டார்கள் என்பதை வங்கி அதிகாரிகள் அறிந்திருந்தும் அவர்களுக்கும் கடன் கொடுப்பதும் மீளப் பெறாத கடன்களின் தொகையை அதிகரிக்கிறது.

விவசாயிகள் 1970ஆம் ஆண்டின் பின்பு கடனைத் திரும்பிச் செலுத்துவது குறைந்தமைக்கு அரசாங்க நடவடிக்கையும் ஒரு காரணமாகும். பெற்ற கடன்களைத் திரும்பச் செலுத்துவது குறையும்போது கடன்பெறத் தகுதியானவர்களும் குறையக் கடனின் அளவும் குறையும். பின்னர் அரசாங்கக் கட்டளையின் பேரில் கொடுகடன்கள் வழங்கும் விதிகள் தளர்த்தப்பட எல்லா விவசாயிகளும் கடன்பெறத் தகுதிபெறுவர். இதனை 1970இன் பின் அரசாங்கம் அடிக்கடி கையாண்டமை 1970ஆம் ஆண்டின் முன் ஒழுங்காகக் கடன்செலுத்திய விவசாயிகள் மனதில் கடன் திரும்பிக் கட்டவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற எண்ணத்தை விதைத்துவிட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். எல்லோரும் கடன்பெறத் தகுதியானவர்களாக அரசாங்க நடவடிக்கையின் காரணமாக மாறும் போது கடனை ஒழுங்காகக் கட்டிய விவசாயிகளைக் கடனை ஒழுங்காகக் கட்டாதவர்கள் ஏனாமாகப் பார்ப்பதும், கதைப்பதும் ஒழுங்காகக் கடனைச் செலுத்தினரும் விவசாயிக்கு அடுத்தபோகக் கடனைச் செலுத்தக் கூடாது

என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. இன்னொருவகையில் கூறின் காலப்போக்கில் விவசாயக் கடனும் அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் ஒருவகைச் சமூகசேவையே என்ற எண்ணம் விவசாயிகள் மத்தியில் வலுப்பெற்றுவிடுகிறது. எனவே அரசாங்க நடவடிக்கையும் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தப்படாமைக்குரிய முக்கிய காரணமாக விளங்குகிறது. இதனைப் பின்வருமாறு ஸ்ரீலங்கா ஓர் ஆய்வு என்ற நூலில் எல். ஏ. விக்கிரமரத்ன குறிப்பிடுகிறார்.

“பல்வேறுபட்ட சமூகநலத்திட்டங்களாலும் நன்மையடைந்து வரும் விவசாயி தன்சுகதுக்கங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளல் அரசாங்கத்தின் கடமையென்று நினைக்கிறான். மறுவார்த்தைகளில் கூறுவதாயின் கடன்களும் பிறிதொரு சமூகநலவசதியாகக் கருதப்படுகின்றது. கடன்களை எழுதி அழித்துவிடுவதாக வாக்குறுதி அளிக்கும் பொறுப்புமிக்க சில அரசியல் வாதிடலினால் இக்கருத்துக்கள் மேலும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.”

எனவே அரசாங்கம் இப்போக்கினைக் கைவிடுதல் வேண்டும். கடனைத் திருப்பிக்கட்டுதல் விவசாயிகளுக்கே நன்மை அளிக்கும் ஒரு விடயம் என்பதனை அவர்களுக்கு உணர்த்தவேண்டும். அதாவது இன்னொரு வகையில் கூறின் கடனைத் திருப்பிக் கட்டுவதற்கு விவசாயிகள் பலாத்காரமல்லாத வகையிலாவது தூண்டப்படுதல் வேண்டும்.

சுருங்கக் கூறின் உள்நாட்டு விவசாயத் துறையில் நெல்லுக்கு அடுத்த படியாக உபஉணவுப் பயிர்களே முக்கியம் பெறுகின்றன. அதிகரித்து வரும் அந்நியசெலவாணி நெருக்கடியினைக் குறைப்பதற்கு உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியை அதிகரிப்பது அவசியமானதாகும். அரசாங்கம் உபஉணவுப் பயிர்களின் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்குப் பல தூண்டுதல்கள் அளித்திருக்கிறது. இன்று புதிய விவசாயக் கொடுகடன் திட்டத்தின்கீழும் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய கிராமியக் கொடுகடன் திட்டத்தின் கீழும் உபஉணவுப் பயிர்ச்செய்கைக்காக இலங்கை வங்கியாலும் மக்கள்வங்கியாலும் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. வழங்கப்படும் கடன்தொகையில் ஏற்ற இறக்கங்கள் காணப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் பெற்றகடன் களில் பெரும்பகுதியை விவசாயிகள் மீளச்செலுத்தாது விடுதல் என்பதாகும். இந்நிலை நீடித்தால் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் விவசாயிகளுக்குக் கடன்வழங்குவதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்படும். தகுந்த திட்டங்களைத் தயாரித்து வழங்கப்படுகின்ற கடன்முழுவதையும் மீளப்பெறச் செய்வதன் மூலம்தான் எதிர்காலத்தில் நிறுவன ரீதியான மூலாதாரங்கள் தொடர்ந்தும் சிறந்தமுறையில் விவசாயிகளுக்கு நிதி உதவியைச் செய்வதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கும்.

REFERENCES

1. Central Bank of Ceylon. Report of the Survey of the Rural Credit and Rural Indtedness 1969. Colombo, 1971.
2. Central Bank of Ceylon. Survey of Rural Credit and Indebtedness among Paddy farmers 1976. Colombo, 1978.
3. Central Bank of Ceylon. Survey of Defaults in Repayment of New Agricultural Loans. Colombo, 1972.
4. Central Bank of Ceylon. Annual reports 1960 - 1980.
5. Central Bank of Ceylon. Economic Reviews 1975 - 1980.
6. Department of census and statistics. Survey of the Rural Indebtedness Ceylon 1957. Monograph 12. Colombo, 1959.
7. Goonetilake Susantha. Credit and other Government supports' for small farmers. People's Bank Research Department, Colombo.
8. Marga Institute. The Co - operative system and Rural Credit in Sri Lanka. Colombo, Marga Publications, 1974.
9. People's Bank Research Department. "Rural Credit and Peasant farmers; the experience of recent years" Economic Review vol4,5 No. 1&2, 1979.
10. Perinpanathan, N. Agriculture and Finance in the Jaffna District A case study of some selected crops - (Unpublished Disertation in Tamil) 1979.
11. Sanderatne, Nimal. Institutionalising small farm credit; Performance and Problems in Sri Lanka. Central Bank. Staff Studies vol. 10 Nos 1&2 April/September 1980.
12. Sanderatne, Nimal. The Problems of Defaults in Sri Lanka's small farmer Loan. Central Bank. Staff Studies vo. 1.7 No.1, April 1977.
13. Wickramaratne, L.A. "Peasant Agriculture" Sri Lanka - A Survey. A publication of the Institute of Asian Affairs, Hamburg, 1977.

பௌத்தத்திற்கு முந்திய ஈழத்து இந்து மதம்

சி. க. சிற்றம்பலம்

தென்னாசியாவின் ஆதிமதம் இந்து மதமாகும். இப்பிராந்தியத்தில் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வாழ்ந்த பல்வேறு மொழி பேசிய மக்கள் கடைப்பிடித்த நம்பிக்கைகளே ஈற்றில் சங்கமமாகி இந்து மதமாக வளர்ச்சி பெற்றன. இவ்வாறு ஏற்பட்ட இந்து மத வளர்ச்சியில் ஒஸ்ரீக், திராவிட, ஆரிய மொழிகள் பேசியோரின் பங்களிப்பே முக்கியமானது. ஈழமும் தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் ஒரு அங்கமாக விளங்கியதால் இங்கும் ஆதியில் இந்து மத நம்பிக்கைகள் கால்கொள்ளத் தவறவில்லை. கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பௌத்தம் இங்கு கால்கொண்டபோது இந்நாட்டு மதமாக விளங்கியதும் இந்து மதமே. இருந்தும் இதுபற்றி ஆராய்ந்த அதிகாரம் (Adikaram. 1946), பெச்சேட் (Bechert 1960), பரண வித்தானு (Paranavitane 1929, 1953, 1957) போன்ற அறிஞர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து ஈழத்தில் ஏற்பட்ட ஆரியரின் குடியேற்றத்தில் அசையாத நம்பிக்கை வைத்திருந்ததால் வட இந்தியக் கண்ணோட்டத்திற்குள் இந்நாட்டு இந்து மதம்பற்றி ஆராய்ந்தனர். இதனால் இம்முடிபுகளில் நம் நாட்டுக்குப் புவியியல் ரீதியில் மிக மிக அண்மித்து இருக்கும் தென் இந்தியா பண்டைய ஈழ வரலாற்றில் கொண்டிருந்த பங்கு சரிவர மதிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் அண்மைக் கால ஆய்வுகள் ஈழத்திலும் தென்னிந்தியாவைப் போல வரலாற்றுக் கால நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டவர்கள் திராவிடர்களாகிய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்த மக்கட் குழுவினர் என்பதை விளக்கியுள்ளன. (Sitrapalam S. K. 1980). இவர்கள் தென்னிந்தியாவைப் போன்று இங்கும் விவசாயம், நீர்ப்பாசனம், வியாபாரம் ஆகிய துறைகளில் ஏற்படுத்திய வளர்ச்சிதான் இங்கு கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பௌத்தம் கால்கொண்டபோது தனி அரசு ஒன்றும் வளர்ச்சி பெறுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

பௌத்தம் இங்கு வந்தபோது திராவிட மக்களாகிய இன்றைய சிங்கள மொழி பேசும் மக்கள் பௌத்தத்தைத் தழுவியபோது தம் பழைய நம்பிக்கைகளை ஒதுக்கித் தள்ளிவிடவில்லை. எதிர்மாறாகத் தமது பண்டைய இந்து மத நம்பிக்கைகளையும், தாம் தழுவிய பௌத்த மத நம்பிக்கைகளையும் கடைப்பிடித்தனர். இதற்குள் கடவுட் கோட்பாட்டை மறுக்கும் பௌத்த மதத்தில் இன்றும் இந்துமத நம்பிக்கைகள் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இது தொன்றுதொட்டு நிலவிவந்த தொடர்பாகும். தூர்அதிஷ்டவசமாக ஈழத்துச் சமயங்களின் வரலாற்றை எழுதியவர்கள் இத்தகைய ஓரம்சத்தை உரியவாறு விளங்கி, இந்நாட்டு மதங்களுக்கிடையே இழை விட்டோடும் ஒருமைப்பாட்டை விளக்கி வியாக்கியானங் கொடுக்கத் தவறிவிட்டனர். அத்தோடு பின்வந்த தென்னிந்திய - குறிப்பாகத் தமிழ்ச் செல்வாக்கையும், அக்காலத்தில் வந்து கலந்த வடநாட்டு ஆரிய கோட்பாடுகளின் செல்வாக்கால் வளர்ச்சிபெற்ற தென்னிந்திய இந்து மதத்தையும் மனதிற்கொண்டு, ஈழத்தின் இந்து மதம் பின்வந்த தமிழர்கள் மதம் என்றும், பௌத்தம்

இவர்கள் முன் இங்கு வந்த சிங்களவர் மதம் என்றும் இன ரீதியான விளக்கங்களைக் கொடுத்தனர். இவ்வாய்வுகளில் சிங்கள தமிழ்க் கலாச்சாரங்களில் இழைவிட்டோடும் ஒற்றுமையை விளக்குவதற்குப் பதிலாக வேற்றுமையே பெரிதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இதனால் பௌத்த கண்ணோட்டத்தில் எழுதப்பட்ட பௌத்த மத வரலாற்று நூல்களாகிய தீபவம்சம், மகாவம்சம் ஆகியவற்றில் பண்டைய இந்து மதம் பற்றிய சான்றுகள் பல தவிர்க்கப்பட்டன. இருந்தும் இந்நூல்களில் விஜயன், பண்டுக்காபயன் கதைகளில் வரும் தகவல்களை வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் ஆய்வதன் மூலமும் இவற்றில் அங்குமிங்குமாக இடம்பெறும் செய்திகளை ஒருங்கிணைத்து ஆய்வதன் மூலமும் அக்கால நம்பிக்கைகள் பற்றிய பல தகவல்களை நாம் பெறமுடிகிறது. இருந்தும் இந்நூல்களில் போதிய தகவல்கள் கிடைக்காததால் பண்டைய ஈழத்தில் இந்து மத நம்பிக்கைகள் சிறந்து விளங்கவில்லை என்பது பொருளன்று. ஈழத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ் வரலாற்று நூல்களும் பிற்பட்ட காலத்தில் எழுதப் பெற்றதால் பண்டைய ஈழத்து இந்து மத நம்பிக்கைகள் பற்றி விரிவான தகவல்களை இவை தரத் தவறிவிட்டன.

நம் நாட்டுப் பழைய கல்வெட்டுக்களான பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் (கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் எழுதப்பட்டவை) பௌத்த சங்கத்திற்கு மக்கள் கொடுத்த தானத்தை எடுத்தியம்புவனவாக இருப்பதால் அக்கால இந்து மதம் பற்றி நேரடியான தகவல்களை இவை தரவில்லை. ஆனால் இவற்றில் வரும் பெயரட்டவணைப் பட்டியலைக் கொண்டு நாம் ஓரளவு அக்கால மக்களின் நம்பிக்கைகளை அறிய முடிகிறது. இக்கல்வெட்டுக்களில் பெரும்பாலும் மக்கள் தழுவிய மதமாகிய பௌத்த மதத்தோடு தொடர்புடைய பெயர்கள் பல காணப்பட்டாலும், இக்காலம் மதம் மாறும் காலமாக அமைந்ததால் பலர் பௌத்தத்திற்கு மாறியுங்கூடத் தம் பழைய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டதை இவை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இப்பழைய பெயர்கள் இவர்களது மூதாதையரின் நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைகின்றன. சமயக் காழ்ப்புணர்ச்சி அற்ற அக்காலத்திற் பல இந்துக்களும் பௌத்த சங்கத்திற்கு வேண்டிய தானங்களை அளித்திருக்கலாம் எனக் கொண்டாலும் தவறில்லை. இருந்தும் இக்கல்வெட்டுக்களில் பழைய திராவிடச் சமய நம்பிக்கைகளோடு அக்காலத்தில் வட நாட்டிலிருந்து படர்ந்து வந்த ஆரிய சமய நம்பிக்கைகளும் கலந்து காணப்படுவதும் இன்றொரு முக்கிய அம்சமாகும். அத்தோடு இவற்றில் வரும் குறியீடுகள் (Non Brahmi symbols) அக்கால மக்களின் மத நம்பிக்கைகளையும் ஓரளவு தெளிவுபடுத்துகின்றன. இக்குறியீடுகளையும், பண்டைய ஈழ நாணயங்களில் வரும் குறியீடுகள், உருவங்கள் ஆகியவற்றையும் தொகுத்து நோக்கும் போதும் அக்கால மத நம்பிக்கைகள் பல நமக்குத் தெளிவாகின்றன.

அக்காலத் தொல்லியற் சின்னங்களாகிய கட்டிடங்கள் பெரும்பாலும் அழியும் பொருட்களினாலேயே கட்டப்பட்டிருந்தன. சங்க இலக்கியங்களிற்கூட அக்காலக் கட்டிடங்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் பல காணப்பட்டாலும் இவையாவும் அழியும் பொருட்களால் கட்டப்பட்டதால் இவற்றைப் பற்றிய விபரங்கள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டில் அழிவற்ற சக்தி படைத்த கருங்கல் போன்றனவற்றை உபயோகித்து இந்துசமயக் கட்டிடங்களைக் கட்டும் மரபு தோன்ற முன்பு மரம்,

செங்கட்டி போன்றவை இவற்றுக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டன எனக்கொள்ளுதல் தவறாகாது. நம்நாட்டிலும் மகாவம்சம் போன்ற பாளிநூல்களில் பௌத்தத்திற்கு முந்திய யக்ஷ வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய கட்டிடங்கள் பற்றிவரும் குறிப்புக்கள் உண்மையில் அழியும் பொருட்களால் கட்டப்பெற்ற இக்கட்டிடங்களைக் குறிக்கின்றன எனலாம். காலகதியில் இவற்றின் இடத்தில் பௌத்த கட்டிடங்கள் நிரூபணிக்கப்பட்டதை இந்நூல்கள் கூறுவதை நோக்கும்போதும் இவற்றுட்பல நாளடைவில் பௌத்தசமயத்தில் இணைந்து விட்டன எனவும் கொள்ளலாம். இதனால் இன்று இவைபற்றிய விபரங்கள் பலவற்றை நாம் அறியமுடியாமல் இருக்கிறது.

எனவே பண்டைய ஈழஇந்துமதம் பற்றிய நமது ஆய்வுக்குப் போதுமான அளவு தகவல்களைத் தருவனவாக இலக்கிய, கல்வெட்டு, தொல்லியற் சான்றுகள் அமையவில்லை என்பது தெளிவு. இருந்தும் மறைமுகமாக இவற்றில் வரும் ஆதாரங்களைப் பிற்பட்ட மதவரலாற்றில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களோடு சமூகஇயல், மானிடஇயல் பின்னணியில் உற்று நோக்கும்போது இக்காலச் சமயநிலையை ஓரளவு நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பௌத்தம் இந்நாட்டிற் கால்வைத்ததும் பாளிநூல்கள் கூறுவதுபோல் உடனே பெருந்தொகையான மக்கள் இப்புதிய மதத்தைத் தழுவினர் எனக்கொள்வதோ அல்லது பௌத்தம் உடனடியாக நாடுபூராவும் பரவி ஏனையமத நம்பிக்கைகளை வெற்றிகொண்டு விட்டதென்றோ அல்லது பௌத்தத்தின் வருகையால் பழைய நம்பிக்கைகள் பல மறைந்து விட்டன என்றோ கொள்ளுவது தவறு. இதனால் ஈழ இந்துமத வரலாற்றில் பின்வந்த பௌத்த சமய வரலாறும் ஆராயப்பட வேண்டியுள்ளது. பௌத்தம் மட்டுமல்லாமல் பௌத்தர்கள் மத்தியில் 'நாட்டார் வழக்கு' (Folk religion) அல்லது 'மக்கள் சமயம்' (Popular religion) எனப் பலவாறு குறிப்பிடப்படும் நாட்டார் வழிபாடுகளும் எமது ஆய்வில் ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. காரணம் பெரும்பாலும் இந்த நாட்டார் வழக்கில்தான் பண்டைய பல அம்சங்கள் பேணப்படுவது வழக்கம். பௌத்தமக்கள் மத்தியில் இன்று நிலையான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுள்ள விஷ்ணு, கதிர்காமக் கந்தன், நாத, பத்தினி ஆகிய தெய்வங்கள் இந்நாட்டார் வழிபாட்டு மரபுவழி வந்த தெய்வங்களே என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. பௌத்தம் நம் நாட்டில் கால்கொள்ள முன்பு சிங்களமக்களால் வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களே இவை என்பதற்கு எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. இன்றும் சிங்கள மக்கள் வாழ்வில் இருவித சமயக் கோட்பாடுகளை நாம் காணமுடிகிறது. ஒன்று பௌத்தகோயிலை மையமாகவைத்த வழிபாடு. மற்றது இந்துக்கடவுளரை மையமாகவைத்த வழிபாடு. முரண்பாடுடைய இவ்இருவழிபாட்டுத் தத்துவங்களையும் இவர்கள் ஒருங்கிணைத்துக் கொள்வது ஒரு புதிதாகவே இருக்கிறது. இதற்குக்காரணம் இந்து நம்பிக்கைகள் இவர்கள் மனதில் பண்டுதொட்டு ஆழப் பதிந்திருந்தமையே. எப்போதும் இவ்வித மத நம்பிக்கைகள் செல்வாக்கால் மட்டும் மக்களாற் பேணப்படுவது கஷ்டம். பௌத்தத்தைப் பேணவேண்டிய மக்கள், அரசசெல்வாக்குள்ள, மதத்தைத் தழுவும் நேரத்தில் ஏன் இந்துநம்பிக்கைகளைத் தழுவுகிறார்கள் என்ற ஐயத்திற்கு ஒரே விடை இவை பண்டுதொட்டு இவர்களால் பேணப்பட்ட

நம்பிக்கைகள் என்பதே. பௌத்தம் பரவிய நாடுகளிலும் கூட பிற்பட்ட கால சுத்தோலிக்கும், இஸ்லாம் போன்று அவ்வவ்நாட்டு நம்பிக்கைகளை அது உதறித்தள்ளாமல் அவற்றைத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வித இந்துநம்பிக்கைகள் மகாவம்சத்தில் விரிவாக இடம்பெறாமலிருக்கக் காரணமுண்டு. பொதுவாகப் பௌத்தமத குருமாரால் எழுதப்பட்ட இந்நூல்கள் இந்நாடு, பௌத்ததர்மம் தனாதோங்கும் நாடு (தர்மதீபம்) என்ற கோட்பாட்டில் எழுதப்பட்டமையால் பௌத்தமல்லாத பிறசமய நம்பிக்கைகளைப் பற்றி வேண்டுமென்றே இவர்கள் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் குருமாரல்லாதவர்களால் சிங்களமொழியில் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பெற்ற சந்தேல அல்லது தூது இலக்கியங்களில் இவைபற்றிய விவரம் உண்டு. காரணம் இவை பாளி நூல்கள் போலன்றி அக்காலத்தில் மக்கள்மனதில் பதிந்திருந்த நம்பிக்கைகளைக் குறிக்கவேண்டும் என்ற குறிக்கோளில் எழுதப்பட்டமையே. இதனால் இவைபற்றிய விவரம் பௌத்தமதம் பற்றிய வரலாற்றை மட்டும் குறிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட பாளிநூல்களில் இடம்பெறாமலும் ஆனால் பின்வந்த சந்தேல இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதற்குமான காரணம் தெளிவாகின்றது.

ஒரு மத நம்பிக்கை மீது இன்னொரு மத நம்பிக்கை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் போது இவற்றுக்கிடையே சங்கமிப்பு (Syncretism) முன்னையது பின்னையதைத் தன் வயப்படுத்தல் (Assimilation) ஆகியவை நடைபெறுவது இயற்கை. இந்நியதிக்ேற்பத் தமிழகத்தில் ஆதித் திராவிட சமய நம்பிக்கைகள் காலகதியில் உருமாற்றம் பெற்றன. தமிழகமோ எனில் இந்திய உபகண்டத்தில் ஒரு அங்கமாக இருந்ததால் இவை கலப்பமாக நடந்தேறின. நம் நாடோ எனில் புவியியல் அமைப்பில் தனி நாடு மட்டுமல்ல, ஒரு தீவும்கூட. எனவே பழைய நம்பிக்கைகள் பலவற்றின் அம்சங்கள் பல தமிழகத்தைப் போல் விரைவில் உருமாற்றம் பெறாது பேணிப் பாதுகாக்கப்படுவதற்கான நல்ல வாய்ப்பு இங்கு கிட்டியது. இதனால் பெருங் கற்காலப் பண்பாட்டு வழிவந்த ஆதித் திராவிட மத நம்பிக்கைகளைத் தமிழகத்தை விட ஈழத்தில் காணலாம் எனக் கொண்டாலும் பொருந்தும். மானிட இயலாளர் கூடத் தாயகத்திலிருந்து சேயகத்திற்கு நம்பிக்கைகள் பரவுப்போது தாயகத்திலே அவை மறைந்தாலும் சேயகத்திலே பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் எனக் கருதுகின்றனர். அத்துடன் தமிழகத்தைப் போலல்லாமல் ஈழத்தில் பௌத்தம் கால்கொண்டதால், அரசு ஆதரவு பெறாத இந்நம்பிக்கைகளை மேலும் வளர்ச்சி பெறாது பழைய நிலையில் அப்படியே வைத்துக் காலகதியில் பௌத்தம் தன்னுடன் இணைக்கவும் வழிவகுத்தது. எனவே ஈழத்து இந்து மத வரலாற்றில் பலவித படைகளை நாம் காணமுடிகின்றது. அவையாவன: ஆதி ஒஸ்ரீக் மொழிக் கூட்டத்தினர் நம்பிக்கைகள். இவற்றுள் யக்ஷ வழிபாடு அடங்கும். பின்வந்த திராவிடர் பேணிய நம்பிக்கைகள். இவற்றுள் யக்ஷ, நாக வழிபாடுகள் அடங்கும். திராவிடருக்கே சிறப்பான நம்பிக்கைகள்: திராவிடர் நம்பிக்கைகளோடு கலந்த ஆரிய சமய நம்பிக்கைகள். இவற்றுள் யக்ஷ நாக வழிபாடு பற்றி ஏற்கனவே விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. (சிறற்பலம். சி. சு. 1983 B). இக்கட்டுரையில் திராவிடரின் சிறப்பான வழிபாட்டம்சங்களையும் இவற்றோடு கலந்த ஆரிய வழிபாட்டம்சங்களையும் ஆராய்வோம்.

திராவிடருக்கே உரிய வழிபாட்டு முறைகளில் மாயோன், சேயோன், சிவன், கொற்றவை போன்ற தெய்வங்களின் வழிபாடு சிறப்புப் பெறுகின்றது. செம்மை நிறத்தவன், சிவந்தவன் எனப் பொருள் தரும் 'சிவ' என்ற இச்சொல் ஓர் திராவிடச் சொல்லாகும். ஈழத்தில் இவ்வணக்கத்தின் தொன்மையைப் பண்டுக்காபய மன்னன் காலத்துடன் இது இணைத்துக் கூறப்படுவதே எடுத்துக் காட்டுகின்றது. மகாவம்சம் இம்மன்னன் சிவிகசாலா, சோதிசாலா ஆகிய இரு கட்டிடங்களை அமைத்தான் எனக் கூறுகிறது. மகாவம்ச உரையாசிரியரோ எனில் சிவிகசாலாவுக்கு இருவித விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளார். அவையாவன சிவலிங்கம் அமைந்துள்ள இடம், வைத்தியசாலை என்பனவாகும் (Malalasekera 1935). பரணவித்தானுவோ எனில் சிவிகசாலாவுக்கு சிவலிங்கம் அமைந்துள்ள இடம் என்ற கருத்தையே ஏற்றுள்ளார். இதற்கு இவர் தரும் விளக்கம் யாதெனில் இக்கட்டிடம் ஏனைய மதச் சார்புடைய கட்டிடங்களோடு தொடர்பு படுத்திக் கூறப்படுவதேயாகும். (Paranavitane 1929 : 326). சோதிசாலா பற்றிக் கூறவந்த மகாவம்ச உரையாசிரியர் பிராமணர் மந்திரம் உச்சரிக்கும் இடம் அல்லது வைத்தியசாலை என இரு விளக்கங்களைத் தந்துள்ளார். இதுவும் ஏனைய மத நிறுவனங்களோடு விளிக்கப்படுவதால் இதையும் சிவிகசாலா போன்று ஒரு மத நிறுவனம் எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. விங்க வழிபாடு தென்னாசியாவைப் பொறுத்த மட்டில் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த வழிபாடாகும். ஈழத்திலும் இவ்வழிபாட்டைப் புகுத்தியோர் திராவிட மொழி பேசியோருக்கு முன்பே இங்கு வாழ்ந்த ஒஸரிக் மொழி பேசிய மக்களேயாவர். அத்துடன் இதன் பழமையை விளக்குவனவாக நாடெங்கினும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள சுடுமண்ணிலமைந்த விங்க உருவங்கள் அமைந்துள்ளன. (Deraniyagala. P. E. P. 1960; 1961; Deraniyagala. S. 1972).

ஒருவருடைய பெயரைக் கொண்டு அவரின் சமய நம்பிக்கையை ஓரளவு கணிக்கும் மரபு அன்றும் இன்றும் இருந்துவருகிறது. இப்பின்னணியிற் பார்க்கும் போது மகாவம்சம் கூறும் ஈழ மன்னர்கள் குடியிருந்த பல பெயர்கள் அவர்களின் நம்பிக்கையைத் தெளிவாக நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. விஜயன் பின்வந்த பாண்டுவாசுதேவனின் மகன்களில் ஒருவன் 'சிவ' என்ற பெயரையும் பெற்றிருந்தான். 'கிரிகண்டசிவ' பண்டுக்காபயனின் மாமன்மாரில் ஒருவன். அசேலனின் எட்டுச் சகோதரர்களில் ஒருவன் 'மகாசிவ' ஆகும். தேவநம்பியதீசனின் தந்தை 'முட்சிவ' ஆகும். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் மகிந்தன் நம் நாட்டுக்குப் பௌத்தத்தைக் கொண்டுவர எண்ணியும் அப்போது நிலவிய சூழ்நிலை இது தழைத்தோங்க உகந்ததாக அமையாததால் தேவநம்பியதீசன் அரசு கட்டிலேறும்வரை தனது பயணத்தைப் பின்போட்டான் என மகாவம்சம் கூறுகிறது. (M. V. XIII : 1-2). இச்செய்தி உண்மையில் அக்காலத்தில் இந்து மதமும் சிறப்பாகச் சிவ வழிபாடும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததால்தான் பௌத்தம் இங்கு கால் கொள்ளத் தக்கதொரு சூழ்நிலை அமையவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சிவன் என்ற சொல் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் 'சிவ' எனப் பல இடங்களிலும் குறிக்கப்படுகிறது. (சிறுநம்பலம். 1976). அத்துடன் இதே கல்வெட்டுக்களில் சிவ வழிபாட்டோடு தொடர்புடைய ஏனைய பல அம்சங்களும் குறிப்பிடப்படுவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. சிவ வணக்கத்தோடு

இணைந்து காணப்படும் சூல வழிபாடும் வரலாற்று ரீதியில் நோக்கும்போது மிகத் தொன்மையான வழிபாடு என்பது புலனாகும். ஒரு தலைச் சூலமாகிய வேலைப் போன்று இருதலை, முத்தலைச் சூலங்களும் வழிபாட்டுப் பொருட்களாக விளங்கியதை ஆதி இந்திய நாணயங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. (Theobald 1890 : 181-268). இருதலைச் சூலம் புத்தள மாவட்டத்திலுள்ள பொன்பரிப்பு என்ற பெருங்கற் காலக் கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்த பாணியில் குறியீடாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் இரு பக்கமும் பிறை போன்ற வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. (Sitrapalam. S. K. 1980 : Fig. 46). இத்தகைய இருதலைக் குறியீடு ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறியீடாகவும் காணப்படுகிறது. அத்துடன் நம் நாட்டுப் பெருங்கற் காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்டங்களில் இம்முத்தலைச் சூலம் குறியீடாகவும் காணப்படுகிறது. அண்மையில் ஆகைக்கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட உலோக முத்திரையிற் காணப்படும் மூன்று குறியீடுகளில் இக்குறியீடு இரண்டில் காணப்படுகிறது. இக்குறியீடுகள் பழைய பாண்டிய - ஈழத்து நாணயங்களில் காணப்படுவதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த சிவ வணக்கத்திற்குரிய கோயில்கள் யாவை என்ற கேள்வி அடுத்தாற்போல் எழுகிறது. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை பின்வருமாறு இவற்றைக் குறிக்கின்றது.

“அரசாட்சியை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே விஜயன் தன் அரசுக்குப் பாதுகாப்பாக நாலு திக்கிலும் நாலு சிவாலயங்களை எழுப்பிக் கொண்டான். கீழ்த் திசைக்குத் தம்பலகாமம் கோணேஸ்வரர் கோயிலை நிறுவி, மேற்றிசைக்கு மாதோட்டத்துப் பழுதுபட்டுக் கிடந்த திருக்கே தீச்சுரம் சிவாலயத்தைப் புதுப்பித்து, தென் திசைக்கு மாத்தறையில் சந்திரசேகரிச்சுரன் கோயிலை நிறுவி, வட திசைக்குக் கிரிமலைச் சாரலில் திருத்தம்பலேசுரன், திருத்தம்பலேசுவரி கோயிலையும் அதன் பக்கத்தில் கதிரை ஆண்டார் கோயிலையும் கட்டுவித்தான்”

(சூலசபாநாதன். 1953 : 6)

வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கும்போது ஈழத்தில் சிவ வணக்கத்தின் தொன்மையை ஏனைய சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துவதால் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை உண்மையிலேயே இவ்வணக்கத்திற்குரிய கோயில்களின் பழமை பற்றிய மரபொன்றை, அதுவும் இந்நாட்டுக்கு முதல் முதலில் மனித நடமாட்டத்தை ஏற்படுத்தியவனாக நம்பப்படும் விஜயனுடன் சேர்த்துக் கூறுகிறது என்றால் பிழையாகாது. மாதோட்டம் (மகாதீர்த்த) மகாவம்சத்தில் விஜயனின் பாண்டிய மனைவியும் கூட்டத்தினரும் வந்திறங்கிய துறையாகவும், கோணேஸ்வரம் (கோகர்ண) விஜயனின் பின்பு பாண்டு வாசுதேவ, பட்டகச்சன ஆகியோர் வந்திறங்கிய துறையாகவும், யம்புகோள பட்டினம் பௌத்த மதத்தை நம் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்த மகிந்தன், சங்கமித்த குழுவினர் வந்திறங்கிய துறையாகவும் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து பௌத்தம் வருமுன்பே இவ்விடங்கள் நாகரிகச் செழிப்புடையனவாக மிளிர்ந்தன என்பது தெளிவாகும் (Ellawalla, H. 1962). இதனால் தமிழகத்தைப் போல் இங்கும் இந்து சமய வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் இவ்விடங்களில் விளங்கியதை யாவரும் மறுக்கமுடியாது. வடமேற்குப் பகுதியில் மாதோட்

டம் மட்டுமன்றி முன்னேஸ்வரமும் இக்காலத்திலே எழுச்சி பெற்றுவிட்டது எனலாம். காரணம் பௌத்தம் வருமுன்பே பல ஆண்டுகட்கு முன்னரே இப்பகுதி முத்துக் குளிப்புக்குப் பேர்போன பகுதியாக விளங்கியது. இதனால் இதன் எதிர்கரையாகிய பாண்டியக் கரையிலிருந்து மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே இங்கே குடியேற்றம் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பதைத் தொல்விற் சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இதனால் 'முத்து' எனப் பொருள் தரும் சிலாபப் பகுதியிலும் முன்னேஸ்வரம், (முன்னைய ஈஸ்வரம் பழைய ஈஸ்வரம்) இக்காலத்தில் தோன்றியிருக்கலாம் எனக் கொள்ளலாம். நிற்க, யாழ்ப்பாண வைபவமாலே குறிக்கும் கோயில்களில் திருத்தம்பலேஸ்வரன், திருத்தம்பலேஸ்வரி, கதிரை ஆண்டார் கோயில்கள் பற்றிய தகவல்கள் விரிவாக நமக்குக் கிடைக்காவிட்டாலும்கூட இவை முறையே சிவ, அம்பாள், முருக வழிபாட்டு ஸ்தலங்களாக அன்று விளங்கியிருக்கலாம் எனக் கொள்ளலாம். இவற்றைப் போன்று பழமை பெற்ற இடம்தான் தென் திசையில் மாத்தறையிலமைந்த ஆலயமுமாகும். இதுதான் சந்திரசேகரிச்சரம் ஆகும். அஃதாவது சந்திரனைச் சிரசில் சூடியிருக்கும் சிவனது ஆலயம் இது. ரொலமி என்ற கிரேக்க ஆசிரியன் இவ்விடத்தைச் 'சந்திரனுக்குப் புனிதமான இடம்' (Daggona) என அழைப்பதிலிருந்தே பௌத்தம் வரமுன்பே இவ்விடம் இந்து வழிபாட்டோடு இணைந்திருந்தமை தெளிவாகிறது. நம் நாட்டின் கரையோரப் பட்டினங்களில் அமைந்திருந்த இவ்வாலயங்கள் முதன் முதலில் இங்கு வந்திறங்கிய இந்துக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன எனலாம். இருந்தும் இவ்விடங்களில் விரிவான அகழ்வாராய்ச்சி நடைபெறாமல் இருப்பதால் விரிவான முறையில் இவற்றின் பழமை பற்றியோ அன்றிக் கட்டிட அமைப்புப் பற்றியோ நாம் அறிய முடியாவிட்டாலும்கூட இக்கோயில்கள் யாவும் தோற்றத்தில் சிறியனவாய் அழியும் பொருட்களால் கட்டப்பட்டிருந்தன எனக் கொள்ளலாம். பிளினி என்ற கிரேக்க ஆசிரியன் ஈழத்து மக்கள் சிவனையே வழிபட்டனர் எனக் குறிப்பிடுவது இந்நாட்டில் சிவ வணக்கத்திற்கு இருந்த பாரம்பரியத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது. (Maloney, C. T. 1968).

பண்டுக்காயன் காலத்தில் அநுராதபுர நகரத்தில் புரதேவனுக்கு ஒரு கோயில் அமைந்திருந்ததை மகாவம்சம் குறிக்கிறது. கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கௌட்டில்யனது அர்த்தசாஸ்திரத்தில் சிவனும், நகருறைதெய்வங்களில் ஒன்றாக விளிக்கப்படுகிறான். இத்தகைய மரபைப் பின்பற்றியே சிங்கள மன்னர் காலத்தின் தலைநகர்களில் 'நகரீகர்' கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இந்நகரத்துக்கு ஈசராக விளங்கியவர் சிவனாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே பௌத்தம் வருமுன்பு அநுராதபுர நகரத்தின் காவற்கடவுளாகச் 'சிவன்' விளங்கினான் எனக்கொண்டால் பிழையாகாது. அநுராதபுரத்திற்கு அண்மையில் உள்ள இசறுமுனியா பௌத்த கோயில் இருந்த இடமும் ஆதியில் ஈஸ்வரன் (சிவன்) வணக்கத்திற்கு உரிய இடம் எனக்கொண்டால் தவறாகாது. பௌத்தமதத்துக்குக் கிடைத்த அரசஆதரவு, மதத்தைப் பரப்புவதில் குருமார் கொண்டிருந்த ஈடுபாடு போன்றவற்றால் இந்துமத எச்சங்கள் பல பௌத்த வழிபாட்டு ஸ்தலங்களில் மறைவதற்கும் வாய்ப்பிருந்தது. காரணம் புதியமதமாகிய பௌத்தம் ஆரம்பத்தில் மேற்கொண்ட மதப்பிரசாரத்தில் இந்துமதம் செல்வாக்குற்றிருந்த இடங்களில் பௌத்த வழிபாட்டுச் சின்னங்களை அமைப்பது ஒரு முக்கிய அம்சமாகக் காணப்பட்டது. இதனற்றான் யம்புகோள

பட்டினம், கோணேஸ்வரம், கதிர்காமம் போன்ற இடங்களில் வெகுசீக் கிரத்தில் பௌத்தமத வழிபாட்டு ஸ்தலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறே முதல்முதலில் தலைநகராகிய அநுராதபுரத்திலும் பௌத்த கட்டிடங்கள் எழுச்சிபெற்றன. பண்டுக்காபய மன்னன் காலத்தைச் சேர்ந்த சிவிகசாலா, சோதிசாலா, புரதேவன் கோயில் போன்ற வழிபாட்டு ஸ்தலங்களோடு இசுறுமுனியாவும் காலகதியில் பௌத்தமயமானது எனக்கொண்டால் பிழையாகாது.

சிவவணக்கத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய வணக்கம்தான் முருக வணக்கமாகும். நம்நாட்டில் புத்தன மாவட்டத்தில் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்த பொன்பரிப்பு என்ற இடத்தில் அகழ்ந்தெடுக்கப் பட்ட 'வேல்' இதன் பழமையைப் பறைசாற்றுகின்றது. (Sitampalam S. K. 1980). சங்க இலக்கியங்களில் இவ்வழிபாடு பற்றிக் குறிப்பிடப்படுவதோடு இதில் ஈடுபட்டிருந்த 'வேலன்' எனப்பட்ட பூசாரிகள் பற்றிய குறிப்பும் வருகின்றது. இவ்வழிபாட்டில் உருவேறி ஆடுதல் ஒருமுக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. இதை இலக்கியங்கள் 'வேலனாடல்' என அழைக்கின்றன. நம்நாட்டு ஆதிப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'வேல' என்ற சொல் இவ்வாறு இவ்வழிபாட்டின் தொன்மையைக் குறிக்கிறது எனலாம். இதே கல்வெட்டுக்களில் 'விசாக', 'குமார' என்ற முருகனது ஏனைய நாமங்களும் குறிப்பிடப் படுகின்றன.

பண்டைய முருகவழிபாட்டில் முதன்மைபெற்ற இடங்களில் கதிர்காம மும் ஒன்று. இஃது அமைந்துள்ள பிரதேசம் 'கதிர்காமச் சத்திரியர்கள்' என மகாவம்சத்தில் விளக்கப்படும் சத்திரியர் ஆட்சியெய்த இடமாகும். அநுராதபுரத்தில் நடைபெற்ற அரசமரக்கிளை நாட்டும் வைபவத்தில் விசேட அதிதிகளாக இவர்கள் கலந்து கொண்டதுபற்றி மகாவம்சம் குறிப்பிடுவது இவர்கள் அன்று பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தையும் இவர்களிடத்தில் பௌத்த அரசமரக்கிளை நாட்டப்பட்டது பற்றி வரும் குறிப்பு பௌத்தமல்லாத இந்துமதம் முக்கியம் பெற்ற இடத்தில் பௌத்தத்தின் மேன்மையை விளக்கவே, இவ்வாறு இந்நிகழ்ச்சி நடை பெற்றது எனவும் எண்ணத் தூண்டுகின்றது. எவ்வாறாயினும் சத்திரியர்கள் கல்வெட்டுக்களில் வரும் 'மீன்' இலட்சணங்களும், மீனவனைக் குறிக்கும் 'மற்சயராஜ்' என்ற குறிப்பும் இவர்களின் பாண்டியவம்சத் தொடர் பினை விளக்குகிறது. பாண்டிநாட்டில் எவ்வாறு முருகவழிபாடு சிறப்புப் பெற்றிருந்ததோ அவ்வாறே இங்கும் இது பெற்றிருந்த மேன்மையை 'கதிர்காமம்' என்றசொல் விளக்குகிறது. தமிழில் கதிர்காமம், சிங்களச் சொல்லின் திரிபுதான் எனக் கூறுவாரும் உளர். எப்படியாயினும் கதிர் என்றால் ஒளி என வியாக்கியானங் கொண்டு ஒளிபடர்ந்த மலை கதிர்மலை என அழைக்கப்பட்டுப் பின்னர் இப்பகுதிக் கிராமத்தை விளக்க இது கதிர்காமம்எனமருவியது எனக்கொண்டால் பிழையாகாது.

சிவனொளிபாத மலையை "ஒளிபாத" (Olipada) எனக் கிரேக்க அறிஞரான ரொலமி குறிப்பிடுவதும் (Sinnathamby J.R.1968) மாத்தறையைச் 'சந்திரனுக்குப் புனிதமான இடம்' என இவரே மேலும் எடுத்தியம்புவதும், கதிர்காமம் - ஒளிமயமான இடம் எனப் பொருள் படுவதாலும் அன்று

தென்திசை ஒளிக்கடவுளர் வழிபாட்டுக்குப் பேர்பெற்றிருந்தது எனக் கொள்ளலாம். சிவனொளி; சந்திரன் புனித இடம்; கதிரமலை முறையே சிவ, முருக வழிபாட்டின் தொன்மையான இடங்கள் எனவும் கொள்ளலாம். சிவன் சோதியாகக் காட்சி தருவதுபோல் முருகனும் 'சோதிப் பிழம்ப்தோர் மேனியன்' எனக் கச்சியப்பர் கந்தபுராணத்தில் குறிப்பிடுவது ஈண்டு நினைவுகூரற்பாலது. இவ்வொளிக் கடவுளரின் ஒருமைப்பாட்டைத் தொல்காப்பியப் புறத்திணைச் செய்யுளொன்று உறுதிசெய்கிறது.

அஃதாவது

கொடிநிலை, கந்தழி வள்ளியென்ற
வடுநீங்கி சிறப்பின் முதலன மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.

இங்கே கொடிநிலை சூரியனையும், வள்ளி சந்திரனையும் குறித்து நின்றது என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வெண்கதிர் வணக்கத்தில் சிவன், முருகவழி பாடும், தண்கதிர் வணக்கத்தில் உமை, வள்ளி (முருகன் மனைவி) வழி பாடும் விளங்கின எனலாம். இவை மேலும் ஒளிக்கடவுளராகிய சிவ, முருகவழிபாட்டின் தொன்மைக்கு உரைகல்லாக அமைகின்றன. கந்தழி வழிபாடு -(உருவமற்ற இத்தெய்வத்திற்குப் பிராமணரல்லாத கப்புரூனையரால் இயற்றப்படும் வழிபாடு)- பண்டைய வேலன் வழிபாட்டை நம் மனக்கண் முன்பே நிறுத்துகிறது. இன்றும் முருகவணக்கத்தில் முதன்மை பெறுவது வேல்வணக்கமே. கதிர்காமத்தை ஒத்த 'கந்தவழிபாடு' வாட்க்கே செல்லச் சந்திதியிலும், கிழக்கே மண்டரிலும் நடைபெறுவது இதன்தொன்மையையும் தொடர்ச்சியையும் பறைசாற்றுகின்றது. தமிழில் எல்லம் என்றால் ஒளி எனப்பொருள்படும். எல்லம், செல்லமாக மாறி, ஈற்றில் செல்லச் சந்திதியாக 'ஒளிபடர் இடமாக' மருவியது எனக் கொண்டால் பிழையாகாது யாழ்ப்பாண வைபவமடலை குறிப்பிடும் 'கதிரமலை ஆண்டார் கோயில்' ஒரு முருகவழிபாட்டு ஸ்தலம் எனக்கண்டோம். எவ்வாறாயினும் வடபகுதியில் இவ்வழிபாட்டின் தொன்மையை விளக்கும் தலங்களான 'செல்லச்சந்திதி', மாவை முருகன் ஆலயம் ஆகியவை இவ்வழிபாட்டின் பழமையை இப்பகுதியில் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆதிசுழத்தில் செல்வாக்குள்ள விழாக்களில் ஒன்றாகக் கார்த்திகை விழாவும் விளங்கியமை (Hettiarachchy. T. 1972 : 120) முருகவணக்கத்தின் பழமையை மேலும் பறைசாற்றுகின்றது.

பாளிநூல்கள் பேசும் 'உப்புலவன்' வழிபாடு பண்டைய ஈழத்தில் தனைத்திருந்த 'மாயோன்' வழிபாடே என்பதை விளக்கப் பல ஆதாரங்கள் உள். உப்புலவன் என்றால் 'நீலத்தாமரை நிறத்தோன்' எனப் பொருள் படும். இவ்வழிபாடு காலகதியில் விஷ்ணுவழிபாட்டோடு சங்கமித்ததைப் பாளிநூல்களும், சாசனங்களும் எடுத்தியம்புகின்றன. அத்துடன் கி. பி. 15 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த சிங்கள சந்தேஸ இலக்கியங்கள் இவ்வழிபாடு பற்றியும் இது எவ்வாறு விஷ்ணு வணக்கத்தோடு சங்கமித்தது என்பதனையும் எடுத்தியம்புகின்றன. மாயோன் விஷ்ணு வணக்கத்தின் சங்கமிப்பையும் தமிழகத்தில் காணமுடிகிறது. உப்புலவன் பற்றிய விரிவான செய்

திகள் நமக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும் மகாவம்சத்தில் விஜயன் பற்றி வரும் குறிப்பு நிச்சயமாக இவ் வழிபாட்டின் பழமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது அஃதாவது இந்நாட்டில் இறங்கியபோது அவனைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இந்திரன் (சக்க) இவ்வப்புலவனிடம் கொடுத்ததாக ஒரு குறிப்பு வருகிறது. (M.V. VII: 5-7) மகாவம்சத்தின் ஆதிக்குடியேற்றம் பற்றிய செய்தியில் உப்புலவன் இவ்வாறு சிறப்பாகக் கூறப்படுவதும், அன்றுதொட்டுச் சிங்களமக்கள் நாட்டார் வழிபாட்டில் முதற்கடவுளாக இத்தெய்வம் வழிபடப்பட்டதும் மேலும் இதன் தொன்மையை விளக்குகிறது. ஏன் சிவவணக்கத்திற்குரிய குறிப்புக்கள்கூட விஜயனுக்குப் பின்வந்த பண்டுக்காபய மன்னன் காலத்திலேயே வருவதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. தமிழ்நாட்டிலும் சமகாலத்தில் உப்புலவனே 'மாயோன்' என வழிபடப்பட்டான் என்பதைத் தொல்காப்பியம் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இருந்தும் கால ஓட்டத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களால் இவ்வழிபாடு காலகதியில் முதன்மையை இழந்தாலும்கூட நாடு ஒரு தீவாக அமைந்ததாலும், பௌத்தம் தன்வருகையோடு இத்தகைய வழிபாட்டு முறைகளை விகாரமடையவோ அல்லது வளர்ச்சி பெறவோ விடாது அதேநிலையில் வைத்துப் பேணுவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டது.

சங்க இலக்கியங்கள் முல்லைநிலக் கடவுளாகிய மாயோனை வழிபட்டோரை 'ஆயர்' என அழைக்கின்றன. இவர்கள் இடையர்களாவார். குறுநில மன்னர்களும் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர். ஈழத்துப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்களிலும் 'அய' என்ற குறிப்பு வருகிறது. (Sitrapalam. S. K. 1980) இவ் 'அய', ஆய், ஆயர் என்பதன் மருவுதலே எனக் கொள்ளலாம். இதனால் இச்சான்று இவ்வழிபாட்டின் பழமையை மேலும் உறுதிசெய்கின்றது. நிகண்டில் வல்லியம் என்பது ஆயரைக் குறிக்கிறது. 'புரம்' என்றால் கோயில் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். எனவே வல்லிபுரம் என்ற இடப்பெயர்கூட ஆயர்கள் தம் தெய்வத்திற்கு அமைத்த கோயிலமைந்த இடம் எனப் பொருள்படும். வல்லிபுரக்கரையில் காணப்படும் தொல்லியற்சான்றுகள் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தில் இவ்விடம் ஒரு முக்கிய இடமாக விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டுவதால், பௌத்தம் வரும்போதே இவ்விடத்தில் இவ்வழிபாடு தழைத்தோங்கிவிட்டது எனக் கொள்ளலாம். புன்னை (பொன்னாலை) பற்றிச் சந்தேக நூல்களில் விரிவான செய்தி கிடைத்தாலும் கூட இங்கும் காரைநகரிலும் கிடைத்துள்ள பெருங்கற்கால மட்பாண்ட ஓடுகள் இப்பகுதியும் மிக ஆதியில் ஒரு முக்கிய இடமாக விளங்கியதை எடுத்துக் காட்டுவதால் 'மாயோன்' வழிபாடு இங்கும் இக்காலத்தில் கால்கொண்டு விட்டது எனக்கொள்ளலாம். தெற்கே மாத்தறையில் சந்திரனுக்குப் புனிதமான இடம் எனவரும் குறிப்பு சிவவணக்கத்துக்குப் புனிதமான இடமாகத் தற்காலத் தேவிநுவுரவை இட்டுச்சென்றாலும்கூட இவ்விடத்தில் மாயோன் வழிபாட்டுக்கான கோயில், நீண்டகால வழிபாட்டுமரபு காணப்படுவது கோணைஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம் ஆகியவை எவ்வாறு சிவவழிபாட்டுத் தலங்களாக விளங்கினவோ அவ்வாறே இங்கும் சிவவழிபாட்டுடன் "மாயோன் வழிபாடும்" காணப்பட்டாலும் காலகதியில் பின்னைய வழிபாடு மேலோங்கி விட்டது எனக்கொண்டால் பிழையாகாது. பரணவித்தானு இவ்விடத்திலமைந்த இவ்வழிபாடு 'வருணன்

வழிபாடு' என எதுவித ஆதாரமும் இன்றிக் கூறுவது விந்தையாக இருக்கிறது. ஈழத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் குறியீடுகளாக வரும் சக்கரம், சுவஸ்திகா போன்றவை இவ்வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையவையே. இவ்வழிபாட்டோடு இணைந்ததுதான் லக்ஷ்மி வழிபாடாகும். ஆதிநாணயங்களில் 'லக்ஷ்மிதகடுகள்' ஒருமுக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. இவற்றில் அழகிய தோற்றத்திலமைந்த லக்ஷ்மியின் உருவம் காணப்பட யானைகள் இரு மருங்கும் நீர்அபிஷேகம் இவ்வன்னைக்குச் செய்வது போலச் சித்தரிக்கப்படுகிறது. மறுபுறத்தில் சுவஸ்திகாச் சின்னம் காணப்படுகிறது. இச்சான்றும் இவ்வழிபாட்டின் பழமையைப் பேசுகிறது.

பண்டைய ஈழத்து வழிபாடுகளில் தாய்த்தெய்வ வழிபாடு (Worship of the Mother Goddess) ஒருமுக்கிய வழிபாடாகும். உலகில் உள்ள ஆதியான, வழிபாடுகளில் இதுமுதன்மையானது. தென்ஆசியாவிலும் கூட மிகப்பழைய வரலாறு உடைய வழிபாடுமட்டுமன்றித் திராவிடருக்கே சிறப்பான வழிபாடும் இஃதாகும். சிங்கள மக்கள் மத்தியில் பிற்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்ற பத்தினிவழிபாடு இதனுடன் சங்கமித்த கண்ணகி வழிபாடே ஆகும். நம்நாட்டின் பலபகுதிகளிலும் ஆற்றோரங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட 'சுடுமண்பாவைகள்' (Terra Cottas) இதன் பழமையைப் பறைசாற்றுகின்றன. இப்பாவைகள் பலவித தோற்றங்களில் காணப்படுவது இவ்வழிபாட்டின் பல்வேறு மூர்த்தங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன என்றும் கூறலாம். (Sitrapalam 1983) தமிழ் நாட்டிலும் சங்கஇலக்கியங்கள் 'கொற்றவை' வழிபாடுபற்றிப் பேசுகின்றன. இவ்வீன இவை 'பழையோள்' என அழைத்து முருகனைக் 'கொற்றவைச்சிறுவன்' எனவும் விளிக்கின்றன. முருக வணக்கத்திற்குரிய பல சான்றுகள்பற்றி ஏற்கனவே கண்டோம். எனவே 'தாய்வழிபாடும்' இக்காலத்தில் நம்நாட்டில் இருந்தது எனக்கொள்ளல் தர்க்கரீதியானது. இதனால் திராவிடர்களாகிய சிங்கள மக்களும் இதைப்பேணினர் எனலாம். யாழ்ப்பாண வைபவமாலே 'திருத்தம்பலேஸ்வரி ஆலயம் பற்றிப்பேசுகிறது. எவ்வாறாயினும் இது தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டிற்குரிய ஓர் ஆலயம் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. இத்தகைய வரலாற்று மரபினையுடைய வடபகுதியில் சிவ, மாயோன், முருக வழிபாட்டுடன் அன்று அன்னைவழிபாடு மேலோங்கியதை இக்குறிப்பு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. நயினையம்பதியிலுள்ள 'நாகேஸ்வரி வழிபாடு' நாகவழிபாட்டினதும், தாய்வழிபாட்டினதும் சங்கமிப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இதனால் நாகபூஷணிஅம்மன் கோயில்கூட பௌத்தத்தின் வருகைக்கு முன்பே இவ்வழிபாட்டு ஸ்தலமாக வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டது எனக்கொண்டால் பிழையாகாது. (சிறும்பலம், 1983C)

இவ்வழிபாடு தமிழர் மத்தியில் காளி, நாச்சியார் வழிபாடு எனப்பலவாறு இன்றும் பேணப்படுகிறது. பாக்கர் என்ற அறிஞர் எடுத்துக்காட்டும் சிங்களமக்கள் மத்தியில் சிறப்புடன் விளங்கும் 'ஏழு கிரி அம்மாக்கள் வழிபாடு வடமொழியில் உள்ள சப்தமாத்திரிகர்' வழிபாடே (Parker. H. 1905). தமிழில் இது நாச்சிமார் வழிபாடாக இன்றும் நாட்டார் சமய வழக்கில் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தொற்றுவியாதிகள் பரவுதலைத் தடுப்பதற்கும் இவ்வழிபாடு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும் சிங்களநாட்டார் வழிபாட்டில் பத்தினி இன்றும் ஒரு பிரதான

இடத்தை வகிப்பதாலும், இதுபற்றி நாட்டார் மரபுக்கதைகள், நாடகங்கள் பல இருப்பதும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மாயோன், முருகன் போன்று இப்பெண்தெய்வமும் காவல்தெய்வமாக விளிக்கப்படுவதும் இதன் பழமைக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும். காவலர் முறையில் நோக்கும் போது முன்பிருந்த அன்னை (தாய் - கொற்றவை) வழிபாட்டுடன் பின்பு கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் கஜபாகுவினால் புகுத்தப்பட்ட கண்ணகிவழி பாடு சங்கமித்தது எனலாம். வீரவணக்கத்தின் சிறப்பைக் காட்டும் கண்ணகிவழிபாடு காலகதியில் சிங்களமக்கள் மத்தியில் ஒரு செல்வாக்குள்ள வழிபாடாக வளர்ச்சி பெற்றது. எவ்வாறாயினும் இப்பத்தினிவழிபாடு திராவிட சமுதாயத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த அன்னை, வீரவழிபாட்டின் சங்கமிப்பும் வளர்ச்சியும் எனலாம்.

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து இந் நாட்டு ஆதி வணக்கமுறைகளில் சிவன், மாயோன், முருகன், அன்னை வழிபாடுகள் சிறப்புப் பெற்றிருந்தமை புலனாகின்றது. ஆனால் சிங்கள மக்களின் நாட்டார் வழிபாட்டில் காவல் தெய்வங்களாக மாயோன் (உப்புலவன்), முருகன், அன்னை (பத்தினி), நாத ஆகியோர் விளங்கியது தெளிவாகிறது. காவல் தெய்வங்களின் எண்ணிக்கை எப்போதும் நான்காக இருந்தாலும் காலத்திற்குக் காலம் சிற்சில தெய்வங்களின் முக்கியத்துவம்கூட, ஏனையவை பின்னணியில் நிற்பதும் வழக்கு. சமன் (லட்சுமணன்), விபீடணன் போன்றோரும் காவல் தெய்வங்களாக வழிபடப்பட்டன. எவ்வாறாயினும் எண்ணிக்கையில் நான்கு தெய்வங்களே நம்நாட்டைக் காக்கின்றன என்ற ஐதீகம் சிங்கள பௌத்த மக்களிடம் பண்டுதொட்டு நிலவிவந்ததொன்றாகும். கி. பி. 15 ஆம், 16 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கண்டிராச்சியத்தில் காவல் தெய்வங்களாக மாயோன், முருகன், பத்தினி, நாத ஆகியோர் விளங்கியதோடு இவற்றுக்குத் தனித்தனியாகக் கோயில்களும் அமைந்திருந்தன. கண்டிப் பெரகராசூட அன்று இந் நான்கு தெய்வங்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாவே. கண்டியை ஆண்ட கிர்த்தி சிறீ ராஜசிங்கன் காலத்தில் கி. பி. 1775இல் இந்துக் கடவுளருக்கு எடுக்கப்பட்ட இவ்விழாவில் பௌத்தமத தந்ததாது சேர்க்கப்பட்டு காலகதியில் இது பௌத்த விழாவாக முக்கியம் பெற்றது. இதனால் எவ்வாறு பௌத்தம் அரச ஆதரவோடு இந்துமதச் சின்னங்களைத் தனது ஆளுமைக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தது என்பதற்கு இவ் விழா தக்க சான்றாக அமைகிறது. எவ்வாறாயினும் இவ்விழாவில் முக்கியம் பெறும் நாத தெய்வத்தின் தோற்றம் என்ன? சுருங்கக் கூறின் இந்நாத வழிபாடு சிவ வழிபாட்டின் படர்ச்சியே எனலாம். சிவனைத்தான் மகாயான பௌத்தர்கள் 'அவலோகிதேஸ்வரர்' என உருமாற்றினர். நாதன் என்றால் தலைவன். தொல்காப்பியம் கூறும் வேந்தனும் இந் நாதனாகிய, தலைவனாகிய, சிவனையே குறித்து நின்றது என எண்ணத்தூண்டுகிறது. நாதர் முடி மேலிருக்கும் நாகபாம்பினைச் சூடிய வகைவே சிவனும் விளிக்கப்படுகிறான். அத்துடன் கண்டி இராச்சியத்தில் மாயோன் (உப்புலவன்), சேயோன் (முருகன்), பத்தினி (அன்னை), நாதன் (சிவன்) ஆகியோருக்கும் தனித்தனிக் கோயில்கள் இருந்தன என்பதையும் ஏற்கனவே கண்டோம். இத்தகைய கோயில்களிலொன்றாகிய நாத தேவாலயத்தில் வருடப்பிறப்பில் ராஜவைத்தியர்கள் ஆயிரம் பாளைகளில் மருந்து

வகைகளைத் தயாரித்துக் கண்டி அரண்மனைக்கு அனுப்புவதும் பின்பு அங்கிருந்து ஏனைய தேவாலயங்களுக்கு இம்மருந்துப் பாணைகள் அனுப்பப்பட்ட மரபை நோக்கும்போது வைத்திய நாதனாகிய சிவனே இந்நாதக் கடவுள் என எண்ணத் தூண்டுகிறது.

இவ்வாறு நம் நாட்டார் வழிபாட்டில் மாயோன் (உப்புலவன்), சேயோன் (முருகன்), நாத (சிவன்), பத்தினி (அன்னை) வழிபாட்டம் சங்கள் காணப்படுகின்றன. பௌத்தம் இந்நாட்டில் கால்கொண்டும் கூட இவை பௌத்தத்தால் அமுக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக அதனுடன் சேர்ந்து வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வங்களாக விளங்குவது இவற்றின் தொன்மைக்கும், தொடர்ச்சிக்கும் சிறந்த உரைகல்லாகும். எவ்வாறாயினும் இவற்றின் பழமையை மனதிற்கொண்டு பெச்சேட் என்ற அறிஞர் நம் நாட்டின் காவல்தெய்வங்களாக இவற்றை இன்னும் சிங்கள மக்கள் போற்றும் மரபுபண்டைய சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் நிலவிய நான்கு நிலங்களுக்குரிய நான்கு தெய்வ வழிபாட்டிலிருந்து வளர்ச்சி அடைந்த மரபே என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளார் (Bechert. H. 1973). நாம் ஏற்கனவே இந்நாட்டில் நாகரிகம் தமிழகத்தைப்போல் பெருங்கற் காலத்திலிருந்தே தோற்றம் பெற்றது எனக் கண்டோம். அவ்வாறாயின் இத்தெய்வ வழிபாடுகள் இந்நாட்டில் நிலவியபோது பௌத்தம் இங்கு கால்கொண்ட நேரத்தில் பௌத்த கோட்பாட்டில் (பௌத்தத்திலுள்ள காவல் தெய்வக் கோட்பாட்டில்) இவற்றை இணைத்தது என்று கொள்ளுவதே பொருத்தமாகும். இவற்றை விரிவாக ஆராய முன்பு சங்ககாலத்தில் வழிபாட்டில் இருந்த நான்கு தெய்வங்கள் யாவை என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவற்றைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

‘மாயோன் மேய காடுறையுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனலுலகமும்
வருணன் மேய பெருமணலுலகமும்
முல்லை, குறிஞ்சி, மருத. நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும்படுமே’

(தொல். பொ. 5)

இச்செய்யுளில் மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகியோர் முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகியவற்றின் கடவுளர்களாக விளிக்கப்படுகின்றனர். கொற்றவை பற்றிய குறிப்பு இங்கு காணப்படவில்லை. பாலை நிலக் கடவுளாக இவ்விலக்கியங்களில் இவள் விளிக்கப்படுகிறாள். பாலை நிலம் பொதுவாக நான்கு நிலங்களும் வறட்சியால் உருமாற்றம் பெறும்போது அமைவதால் இதை ஒரு தனி நிலமாகவோ அன்றி இதற்குள்ள ஒரு தெய்வத்தை ஒரு தனித் தெய்வமாவோ குறிப்பிடவேண்டிய தேவை ஏற்படாததால் இவ்வாறு தொல்காப்பியர் குறிப்பிடாமல் விட்டிருக்கலாம் எனக் கொள்ளலாம்.

மாயோன், சேயோன் ஆகியோரை முறையே விஷ்ணு (உப்புலவன்), முருகன் ஆகப் பிற்காலத்தில் வழிபட்டனர். ஆனால் வேந்தன் யார் என்ற

கேள்வி எழுகிறது. சிலர் இது இந்திரனைக் குறித்தது என்றும், இன்னும் சிலர் சிவனைக் குறித்தது என்றும் கூறுவர். வேந்தன் என்றால் தலைவன் என்பது பொருளாகும். நாதன் என்றால் தலைவன் என்பதும் பொருள். எனவே நாதனைச் சிவனாகக் கொள்ளுவதற்கு ஈழத்தில் சான்றுகள் காணப் படுவதால் இங்கே வேந்தன்கூடச் சிவனையே குறித்து நின்றது என்று கொண்டால் பிழையாகாது. தொல்காப்பியர் விளிக்கும் 'வருணன்' ஆரியக்கடவுள் வருணனா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இக்காலத்தில் வட நாட்டு ஆரிய சமய நம்பிக்கைகள் தமிழ் நாட்டில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தத் தொடங்கி விட்டதை நாம் மறக்க முடியாவிட்டாலும்கூட, ஒரு சமயம் வட நாட்டு வருணனின் பண்புகளைக் கொண்ட சங்கத் தமிழர் கடவுளை 'வருணன்' என இவர் அழைத்திருக்கலாம் எனக் கொண்டாலும் பிழையாகாது. இதனாற் போலும் தனிநாயக அடிகளார் இவனைக் 'கடலோன்' என அழைக்கிறார். (Thaninayagam, x.s 1970 : 180 - 84). தனிநாயக அடிகளாரின் கூற்றுப்படி 'கடலோனையே' வட நாட்டு வருணனெனத் தொல்காப்பியர் அழைக்கிறார் என்பதாகும்.

நம் நாட்டு நாட்டார் வழிபாட்டில் உப்புலவன் (மாயோன்), கந்தன் (கதிர்காமக் கடவுள்), நாத (சிவன்), பத்தினி (அன்னை) முக்கியம் பெறுவதைக் கண்டோம். இதற்கும் சங்ககால நிலக் கடவுளருக்கும் உள்ள ஒற்றுமை பற்றி இனி ஆராய்வோம். இங்கு நாம் காணும் முதல் ஒற்றுமை யாதெனில் சங்ககாலத்தில் மாயோன் முதலாகவும் சேயோன் அடுத்ததாகவும் முக்கியம் பெற்றமையே. ஈழத்திலும் மாயோனை ஒத்த கடவுளான உப்புலவன் முன்னணியில் நிற்பதும் அடுத்தாற் போல் சேயோன் (முருகன்) முன்னணியில் நிற்பதும் இவற்றின் பண்டைய ஒருமைப் பாட்டிற்கு சான்றுகளாகும். மாயோனைப் போல் ஈழத்து உப்புலவனும் நீல நிறத்தவனே. சேயோனைப் போல் சிவந்த மேனியனாகிய முருகனும் மலையுறை தெய்வமே. கதிர்காமக் கந்தனும் மலைவாசியே. முருகன் கதிர்காமத்தில் வந்திறங்கியது பற்றிய ஐதீகங்கள் பலவுண்டு. கதிர்காமத்தில் ஆதியில் முருகனது மனைவியான வேட்டுவப் பெண்மணி வள்ளி வழிபாடே தழைத்திருந்தது. தேவசேனை (தெய்வானை) வழிபாடு கி. பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டிலேதான் புகுந்தது. வேட்டுவ வழிபாடே கந்தழிவழிபாடு, பண்டைய வேலன் பூசாரிகளே இன்றைய கப்புருனையர். நிலக்கடவுளராகிய மாயோன், சேயோன் போன்று உப்புலவன், கந்தன் ஆகியோர் நம் நாட்டிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தைத் தமது ஆணைக்கு உட்படுத்தியிருக்கின்றனர் என்ற மரபுமுண்டு. உதாரணமாகக் கதிர்காமக்கந்தன் செல்வாக்குத் தென்கிழக்கிலங்கையிலும், உப்புலவனின் ஆணை தென்மேற்கிலங்கையிலும் உண்டு என்ற மரபு காணப்படுகிறது.

வேந்தன் பற்றி சர்ச்சை காணப்பட்டாலும்கூட ஈழத்துப் பின்னணியில் உற்று நோக்கினால் இது சிவனையே குறித்தது எனக் கொண்டால் பிழையாகாது. காரணம் நம் நாடு தீவாக இருப்பதால் தமிழகத்தை விடப் பல பழைய மரபுகள் இங்கு பேணப்பட்டிருந்தன எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாகும். தமிழகத்தில் இவை கால வெள்ளோட்டத்தில் உருமாற்றம் பெற்றிருக்கலாம். வருணனே அன்றிக் கடலோனே எமது நம்பிக்கைகளில் அப்படியே காணப்பட வேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. காரணம்

காலத்துக்குக் காலம் குறிப்பிட்ட தெய்வங்கள் செல்வாக்குப் பெறுவது மரபு. இவ்வழியில் வருணன் இடத்தில் அல்லது வருணனுக்குப் பதிலாக கொற்றவை (அன்னை அல்லது பத்தினி) வணக்கம் இங்கு செல்வாக்குப் பெற்றது என்று கொள்ளல் பொருத்தமானது. எவ்வாறாயினும் மாயோன், சேயோன், வேந்தன் ஆகியோருக்கும் ஈழத்து உப்புலவன், கதிர்காமக் கந்தன், நாத ஆகியோருக்குமிடையே ஒற்றுமை இழைவிட்டோடுவதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது. இப்பின்னணியிற் பார்க்கும்போது நம் நாட்டுப் பத்தினி வழிபாட்டின் தோற்றத்தைப் பாலைநிலக் கடவுளாகிய கொற்றவையில் காணலாம் எனக்கொள்ளலாம். இத்தகைய அநுமானங்களை ஈழ, தென்னக நாகரிகவளர்ச்சி மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இருநாட்டு நாகரிகங்களும் ஒரு பொதுவான பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றன எனவும் கண்டோம்.

இனி இந்நான்கு நிலத் தெய்வக்கோட்பாடு பௌத்தம் இங்கு கால்கொண்டபோது அதில் காணப்படும் திசைக்காவல் தெய்வவழிபாட்டோடு எவ்வாறு இணைந்தது எனப்பார்ப்போம். பௌத்தமதக் கோட்பாட்டின்படி உலகின் நான்கு திசைக்கும் காவலர்களாக நான்குகடவுளர் விளங்குகின்றனர். இக்காவல் தெய்வங்களாகக் கிழக்கிற்கு தட்டரத்தவும், தெற்கிற்கு விருக்கவும், மேற்கிற்கு விருபக்சவும், வடக்கிற்கு வெசவனவும் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் யாவரும் புத்தபிரானின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்கள். இவர்கள் ஆதிக்கத்திற்குள் கும்பண்டர், நாகர், யக்ஷர் போன்ற சிறு தெய்வங்கள் காணப்படுகின்றன. ஈழத்துச் சமயம் பற்றி ஆராய்ந்தோர் நம் நாட்டுக் காவல் தெய்வங்களாக (Guardian deities) வழிபடப்படும் உப்புலவன், கந்தன், நாத, பத்தினி ஆகியோர் இத்திசைத் தெய்வக் கோட்பாட்டிலிருந்தே வளர்ச்சிபெற்றனர் எனக்கருதுகின்றனர். உண்மையில் தென்னிந்திய சமயப்பின்னணியில் நம்நாட்டுக் காவல் தெய்வங்களை அணுகும்போதும், இவற்றின் பழமையான வழிபாடு பற்றிய சான்றுகள் தாராளமாகக் கிடைப்பதும், தென்னக - நம்நாட்டுச் சமய நம்பிக்கைகளுக்கிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுவதும், தென்னக மக்களே நம் நாட்டு நாகரிக கர்த்தாக்கள் என்பதை நம் நாட்டுப் பெருங்கற்காலக் கலாச்சாரம் எடுத்துக் காட்டுவதும் நம் நாட்டுக் காவல் தெய்வக் கோட்பாடு பௌத்த நூற்றிசைக் கோட்பாட்டிலிருந்து வளர்ச்சி அடையவில்லை என்பதும், இது உண்மையிலே சங்க கால சமயநம்பிக்கைகளாக நால்நிலக்கடவுளர் கோட்பாட்டிலிருந்தே வளர்ச்சியடைந்தது என்று கொள்ளுவதற்கும் சான்றுகள் உள. காலச்சக்கரத்தில் தமிழ்நாட்டு பழைய நம்பிக்கைகள் அப்படியே நம்நாட்டில் காணப்படல் அரிது. இருந்தும் இவற்றுக்கிடையே இழைவிட்டோடும் அடிப்படை ஒற்றுமை இரண்டையும் இணைக்கின்றது.

பழமையான வழிபாட்டு முறைகளில் ஐயனார்வழிபாடும் ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சிவன் 'சாத்தன்' என விளிக்கப்படுகின்றான். இன்றும் கேரளத்தில் செல்வாக்குடன் விளங்கும் 'சபரிமலை ஐயப்பன்' வழிபாடு இச்சாத்தன் வழிபாடே. திராமங்களின் எல்லைகளில் ஊரின் காவல் தெய்வமாக ஐயனார் வழிபடப்படுகிறார். இத்தெய்வம் குதிரையில் ஏறி இரவில் ஊர்காவலை மேற்கொள்ளுகிறது என்று நம்பப்படுகிறது. தூர்அதிஷ்டவச

மாக இவ்வழிபாடு பற்றிய சான்றுகள் நம்நாட்டில் குறைவு. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் இசுறுமுனியாவில் அமைக்கப்பட்ட குதிரை, மனிதஉருவச் சிலை இத்தெய்வத்தினதாக அமைந்தாலும் இதற்கு முன்புள்ள வரலாறு தெளிவாக இல்லை. இருந்தும் நம்நாட்டுப் பண்டைய குளக்கரைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சுடுமண்ணிலமைந்த யானை, குதிரை, மனிதனது உருவங்கள் இவ்வழிபாட்டின் எச்சங்கள் எனலாம். இச்சிற்பங்களின் காலம் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தை அண்டியுள்ள காலப்பகுதியாகும். (Deraniyagala, S. 1972)

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பண்டைய காலந்தொட்டு மக்கள் வழிபாட்டு முறைகள் அவர்கள் வாழ்ந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப வளர்ச்சி பெற்றன. இவ்வழிபாட்டு முறைகள் பெரும்பாலும் குறித்த சமூகங்களின் வழக்கங்களோடு பின்னிப் பிணைந்து காணப்பட்டன. இவ்வாறுதான் பண்டைய ஈழத்துச் சமய நம்பிக்கைகள் கிராமமட்டத்தில் நாட்டார் வழிபாடாக இன்று பேணப்படுகின்றன. இந்நாட்டார் வழிபாட்டு முறைகள் வெளிச்செல் வாக்குக் குறைந்தனவாய் மேலே ஆராய்ந்த தெய்வங்களைப் போலன்றி, வேதாகமச் செல்வாக்கு அற்றுக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய கிராமியத் தெய்வங்கள் சிங்களநாட்டார் வழிபாட்டில் பண்டார தெய்வங்கள் என வணங்கப்படுகின்றன. இவ்வழிபாட்டில் ஆன்ரோர் வணக்கமும், வீர வணக்கமும் கலந்து காணப்படுவதும் இவற்றுக்குரிய இன்னொரு சிறப்பம் சமாகும். திராவிடருக்கே உரிய சிறப்பான வழிபாட்டம்சங்களில் அன்னை வழிபாடும் ஒன்றாகும். சிங்களமக்களும் திராவிடரே. தமிழ்மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் காளிஅம்மன், மாரிஅம்மன், நீலிஅம்மன், தூர்க்கைஅம்மன், நாச்சிமார்கள் போன்றவை இவற்றுட் சிலவாகும். இவ்வன்னைவழிபாட்டில் வீரவழிபாட்டின் ஓர் அம்சமாகிய கண்ணகி வழிபாடும் காலகதியில் கலந்தது. மகாபாரதத்தில் காணப்படும் திரௌபதி கூட அம்மனாகக் காலக்கிரமத்தில் வழிபடப்பட்டதற்கான சான்றுகளும் உள. கடவுளை வெறும் உருவமற்ற கற்களை மையமாகக் கொண்டு வழிபடும் மரபும் கிராமமட்டத்திற் காணப்படுகின்றது. முதலிகள், அண்ணாமார், சேவுகர், பூதராயர் ஆகியோர் இம்முறையில் வழிபடப்படும் தெய்வங்களே. போர்க்களத்திலே மடிந்த வீரன் நினைவாக நடுகல் நாட்டிப் பின்பு அதற்கு நீராட்டிச், சீராட்டி, இறந்தவனின் புகழை அதிற்பொறித்த பண்பைச் சங்கிலுக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. இத்தகைய வீரமரபிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதாகவே மேற்கூறிய, கடவுளைக் கல்லாக மட்டும் கொண்டு வழிபடும் முறை தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம் எனக்கொள்ளலாம். இவற்றோடு தனித்தனிச் சாதிப்பிரிவினருக்கும் தனியான கடவுளர் காணப்படுகின்றனர். உதாரணமாகப் பெரியதம்பிராணை வண்ணாரும், அண்ணாமாரைப் பள்ளாரும் குலதெய்வமாகக் கொண்டதோடு இவற்றின் தோற்றம் பற்றி எடுத்துக் கூறும் கதைகளும் இவர்கள் மத்தியிலே காணப்படுகின்றன. அத்துடன் கிராம மட்டத்தில் குல வழிபாடு ஒரு முக்கிய வழிபாடாகவே இன்றும் காணப்படுகின்றது. வேப்பமரங்களின் கீழே சூலங்களை வைத்து வழிபடல் சாதாரண நிகழ்ச்சி. இச்சூல வழிபாட்டின் தோற்றத்தைப் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற் கண்டோம். இன்றும் பெரியதம்பிரான், வைரவர் ஆகியோர் சூலம் மூலமாகவே வழிபடப்படுகின்றதால் இவ்வழி

பாட்டுமுறை பண்டைய முறையின் எச்சமாக இன்றும் விளங்குகின்றது எனக் கூறலாம். கிராமியமட்டத்தில் மரவணக்கம் ஒரு செல்வாக்குள்ள வழிபாடாகவே காணப்படுகிறது. பொங்கல், குளுத்தி, வேள்வி, காவடி, கரகம் கிராமியமட்ட வழிபாட்டு முறைகளில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இவ்வழிபாட்டு முறைகளில் கிராமமக்களில் 'பூசாரிகள்' என அழைக்கப்படும் மக்களே குருமாராகச் செயற்படுவர். தமிழ்மக்களிற் காணப்படுவது போன்று சிங்களகிராமியத் தெய்வங்களாகிய பண்டார தெய்வங்கள் சில கொடூரத் தன்மைபொருந்தியும், சில சாந்தகுணம் படைத்தும் காணப்படுகின்றன. கருகுமார கொடூரகபாவியாகவும், இருகல் பண்டார சாந்தசொருபியாகவும், கங்கேபண்டார சாந்த, கொடூர குணாதிசயங்கள் இணைந்த ஒன்றாகவும் வணங்கப்படுகின்றன. அத்துடன் பண்டார தெய்வங்கள் சில குறிப்பிட்ட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் யாசிக்கப்படுகின்றன. வேட்டையிற்சித்தி, விவசாயப் பெருக்கம், மந்தைப் பெருக்கம், நோய்களைக் குணப்படுத்தல் இவற்றுட் சிலவாகும். கருங்கக்கூறின் இச்சிறு தெய்வ-பண்டாரதேவ வழிபாடு கிராமிய மட்டத்தில் பண்டைய சமய நம்பிக்கைகள் பலவற்றைப் பேணிப்பாதுகாக்கின்றன எனலாம். இவற்றுள் நாக, யக்ஷ வழிபாட்டு அம்சங்கள் பலவும் சங்கமித்துக் காணப்படுகின்றன எனலாம். இவற்றின் உயர்மட்டத்தில் வழிபடப்பட்ட தெய்வங்களே உப்புலவன், கந்தன், நாதன், பத்தினி ஆகியோராகும். இவை ஏனைய சமய நம்பிக்கைகளின் தாக்கத்திற்கு உட்பட, கிராமிய தெய்வவழிபாடு அவ்வாறின்றிப் பலபழைய பண்புகளைப் பேணிநின்றது எனக்கொள்ளலாம்.

இப்பழைய நம்பிக்கைகளுடன் வடமொழி ஆரிய இந்து நம்பிக்கைகளும் தமிழ்நாடு-ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களிற் படர்ந்தன. இப்படர்க்கை ஒரு தனிப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சியன்று. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்டே சில ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட வியாபார வளர்ச்சியால் ஈழம், தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குச் சென்ற வடநாட்டு வணிகர் பலர் இந்நம்பிக்கைகளை அந்நாடுகளிற் புகுத்தினர். தமிழகத்திலும் உள்ள அகஸ்தியர், பரசுராமர் கதைகள் இவ்விதம் வந்த கலாச்சாரப் படர்க்கையின் எச்சங்களே. இருந்தும் தமிழ்நாட்டுக் கலாச்சாரத்தில் இவற்றின் செல்வாக்கு தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இருந்தது போலல்லாமல் மிகமிகக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. வடமொழிச் சமயக்கிரியைகள் நாட்டின் தலைநகர்களில் மட்டுமே காணப்பட்டன. சாதாரணமக்களை இவை பெருமளவு பாதிக்கவில்லை. ஈழத்திலும் இந்த நிலையைத்தான் காணமுடிகிறது. பிராமணகுருமார் செல்வாக்கு பெருமளவு அரசசபையையிலேதான் இருந்தது என்பதை விஜயன் பண்டுக்காபயன் காலக்கதைகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மகாவம்சம் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்தபோது அவனுடன் உபதிஸ்ஸ என்ற பிராமணனும் கூட வந்தான் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இப்பிராமணனே அநுராதபுரத்திற்கு வடக்கே உபதிஸ்ஸகம என்ற கிராமத்தை அமைத்தவன். (M. V. VII:4). விஜயன் இறந்த பின்பு பாண்டுவாசுதேவன் வரும்வரை நாட்டைப் பரிபாலித்தவன் இவனே. பண்டுக்காபயனின் ஆசிரியனான 'பண்டுல' என்பவனும் ஒரு பிராமணனே. இப்பண்டுல வேதங்களில் தேர்ச்சி பெற்றதோடு ஒரு செல்வந்தனும் கூட. இவனின் மகனாகிய சண்டவைப் பண்டுக்காபயன் தனது புரோகிதனாக நியமித்தான். (M.VX:

19-26). இம்மன்னனான அநுராதபுரத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட கட்டிடங்களில் பிராமணருக்கென அமைக்கப்பட்ட தனிக்கட்டிடமும் காணப்பட்டது. (M. V. X. 102)

பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை நோக்கும்போது ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட இக்கல்வெட்டுக்களில் 22 கல்வெட்டுக்களில் மாத்திரமே இவர்கள் குறிப்பிடுவது ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது. இவர்கள் இங்கே 'பமண' என அழைக்கப்படுகின்றனர். பருமகர் என அழைக்கப்பட்ட நிர்வாகப் பொறுப்புகளை வகித்தவர்களாகவும், வேதபாராயணத்தில் கைதேர்ந்தவர்களாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். எவ்வாறாயினும் பௌத்தத்தின் வருகையால் இவர்கள் பெற்ற முக்கியத்துவம் குறையப் பௌத்தகுருமாரே இவர்களைவிட முன்னணியில் திகழ்ந்தனர். இருந்தும் அரசுகிரியைகள் போன்றவைவற்றில் 'புரோகிதர்' பங்கைப் பௌத்தகுருமாரால் நிரப்பமுடியவில்லை. இதனொரு புரோகிதர் ஒரு செல்வாக்குள்ளவராக நம்நாட்டு அரச சபையில் விளங்கினார் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. ஈழத்துச் சமுதாய அமைப்புகூட வடஇந்திய ஆரிய சமுதாய அமைப்பைப் போன்று பிராமணர், சத்திரியர், வைசிகர், சூத்திரர் என்ற நால்வகை வர்ணக்கோட்பாட்டில் அமையவில்லை. நம்நாட்டுத் திராவிட சமுதாய அமைப்பில் முன்னணியில் நின்றவர்கள் விவசாயிகளே. இதனாலும் பிராமணவகுப்பினர் செல்வாக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகவே இங்கு காணப்பட்டது.

எனவே பௌத்தம் இங்கு கால்கொண்டபோது இங்கு நிலவிய மதம் இந்துமதம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இம்மதத்தில் யக்ஷ, நாகவழி பாடுகளுடன் திராவிடருக்கே சிறப்பான வழிபாட்டு முறைகளும் காணப்பட்டன. இவற்றுடன் ஆரியச் செல்வாக்கும் ஓரளவு கலந்து காணப்பட்டது. இவையாவும் சங்கமமாகிக் காணப்படுவதால் இவற்றில் தனித்தனி அம்சங்களைப் பிரிப்பது கடினமானாலும்கூட திராவிடர் சமுதாய அமைப்பு தமிழகம் - ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களிற் காணப்பட்டதால் இங்கும் இருநாடுகளுக்கும் பொதுவான நம்பிக்கைகள் காணப்படுவது இயற்கை. இத்தகைய நம்பிக்கைகளிற் பிரதானமானது திராவிடரின் 'நால்நிலக் கடவுட்கோட்பாடு' இதன் அடிப்படையில் காலகதியில் நம்நாட்டுக் காவல் தெய்வங்களாகப் பௌத்த மக்கள் பேணிவரும் நாற்கடவுளர் அமைந்தனர். இந்நிலைமை உண்மையிலே பௌத்த கோட்பாட்டிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்றதொன்றன்று என்பதை உணரமுடிகிறது. இதன் தோற்றம் திராவிடர் நால்நிலக்கடவுளர் கோட்பாட்டிலே உண்டு என்பதை நம்நாட்டு நாகரிக வளர்ச்சி பற்றி உணர்த்தும் தொல்வியற் சான்றுகள் நிரூபிக்கின்றன.

REFERENCES

1. Adikaram, E.W., Early History of Buddhism in Ceylon, Colombo. 1946.
2. Bechert, H., (Ed.) Culture of Ceylon in Mediaeval times Wiesbaden, 1960.
"The cult of Skandakumara in the Religious history of South India and Ceylon". Proceedings of the Third International Conference Seminar of Tamil Studies. Paris (Pondichery) pp.199-206 1973.

3. Deraniyagala, P.E.P. "The Maradanmaduva Tabbova culture of Ceylon" Spolia Zeylanica Vol. 29. part I, 1960, pp. 92 - 94.
"Some new records of the Tabbova - maradahmaduva culture of Ceylon" Spolia Zeylanica Vol. 29. part II, 1961. pp. 249-271.
4. Ellawalla, H. Social History of Early Ceylon, Colombo. 1962.
5. Geiger, W. (Ed.) Mahavamsa, Colombo. 1960.
6. Hettiarachchi, T. History of Kingship in Ceylon, Colombo. 1972.
7. Malalasekera, G.P. (Ed.) Vamsatthappakasini; commentary on the Mahavamsa PTS II. Lond., 1935.
8. Maloney, C. T. The effect of Early coastal traffic on the development of civilization in South India. Unpublished Ph. D. Thesis University of Pennsylvania 1968.
9. Parker, H. Ancient Ceylon Lond., 1905.
10. Paranavitane, S. "Pre-Buddhist Religious beliefs in Ceylon. J.R.A.S (C.B) Vol. xxxi. No. 82. 1929, pp. 302-327.
The Shrine of Upulavan at Devundra, Colombo. 1953.
The God of Adam's Peak, Switzerland. 1957.
Inscriptions of Ceylon, Colombo. 1970.
11. Sinnathamby, J.R. "Ptolemy and the Tamil Language" Proceedings of the Second International Conference Seminar of Tamil Studies Madras, 1968.
12. Sitrapalam, S.K. The Megalithic Culture of Ceylon. Unpublished Ph. D. Thesis, University of Poona. Poona, 1980.
13. Thaninayagam, X.S. Tamil Culture and Civilization, Madras, 1970.
14. Theobald, W. Notes on some of the symbols found on the punched marked coins of Hindustan and their relationship to the archaic symbolism of other races and distant lands' J.R.A.S. (Bombay Br.) Part I. Nos. III&IV pp. 181-268. 1890.

உசாவிய நூல்கள் (தமிழ்)

- குலசபாநாதன், க. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (கொழும்பு) 1953.
சிற்றம்பலம், சி.க. "இலங்கையின் ஆதிப்பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் காட்டும் இந்துமதம்" சிந்தனை தொகுதி 1. இதழ் 1. (திருநெல்வேலி) 1976.
- (a) "பண்டைய ஈழமும் இந்துமதமும்" பாரதி யா/மயிலிட்டி, கலை மகள் மகாவித்தியாலயம், காங்கேசன்துறை, 1983.
- (b) பண்டைய ஈழத்து யக்ஷ நாக வழிபாடுகள் "சிந்தனை புதிய தொடர். தொகுதி 1. இதழ் 1. ஆடி, 1983.
- (c) "நாகேஸ்வரி வழிபாடு" நயினாதிவு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் திருக்குட முழுக்குப் பெருவிழாமலர். பாகம் 1. 28, 8, 1983.

யாழ்ப்பாண நகர நிலப் பயன்பாடு

கே. கே. ஆறுமுகம்

இலங்கையில் கொழும்புக்கடுத்த பெரிய நகரங்களாக யாழ்ப்பாணம், கண்டி, காலி என்பன முக்கியம் பெறுகின்றன. யாழ்ப்பாண நகரம் குடித் தொகையில் கொழும்பு, தெகிவளை - கல்கிசைக்கு அடுத்ததாக இருப்பினும் சேவையடிப்படையில் இரண்டாவது பெரிய நகரமாகக் கருதலாம். இது 118215 (1981) மக்கள் வாழும் நகரமாக இருப்பதுடன் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பிரதான நகரமாகவும், வட இலங்கையில் பிரதேச முதன்மை நகரமாகவும் விளங்குகின்றது. பெரிய நகரங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது குடித்தொகைப் பருமனிலும், பரப்பிலும் சிறிய நகரமாக இருக்கிறது. ஆனால் உருவவியல், நிலப் பயன்பாடு, நகரப் பண்புகள் அடிப்படையில் அந்நகரங்களில் காணப்படும் பண்புகளை இங்கும் ஓரளவு அடையாளங்காண முடிகின்றது.

யாழ்ப்பாண நகரம் 1949ஆம் ஆண்டு மாநகரசபை அந்தஸ்தைப் பெற்றது. இக்காலத்தில் இதன் பரப்பு 18.30 சதுரக் கில்லோ மீற்றரைக் (7.75 ச. மைல்) கொண்டிருந்தது. 1968ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இப்பரப்பு 1.77 ச. கி. மீற்றரால் (0.75 ச. மைல்) அதிகரிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரிப்பு நகரின் வடமேற்குப் பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. நகரின் பரப்பு அதிகரிப்புக்குத் தென் கரையோரப்பகுதியில் நாவாந்துறை, கண்ணாபுரம், கொட்டடி, குருநகர், பாஷையூர் ஆகிய இடங்களில் கடற்கரையோர நிலமீட்சித்திட்டத்தின் கீழ் கடனீரேரிகள் மீட்கப்பட்டுள்ளமையும் காரணமாகும். தொடர்ந்தும் இப்பகுதிகளில் கடனீரேரி மீட்கும் திட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இன்று நகரம் 20.07 ச. கி. மீ. (8.5 ச. மைல்) பரப்பைக் கொண்டிருப்பதுடன் நிர்வாக வசதிகருதி 23 வட்டாரங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நகரின் கிடையாக வளரும் இயல்பைப் பௌதீகத் தோற்றப்பாடுகள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. நகரின் தென்பகுதி கடலை எல்லையாகக் கொண்டுள்ளது. சிறிதளவு நிலமீட்சிகள்மூலம் தெற்கு நோக்கி வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. நகரின் கிழக்கு, வடமேற்குப் பகுதிகள் தாழ்நிலங்களாகவும், உவர்நீர்ப் பகுதிகளாகவும் இருப்பதனால் இப்பகுதிகளை நோக்கியும் நகரம் விரிவடைய முடியாது கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நகரின் வடக்குப்பகுதியில் தான் விரிவடையக் கூடியதாகவுள்ளது. நகரமையப் பகுதியில் ஏற்பட்டுவரும் நிலநெருக்கடி, நிலப்பெறுமான அதிகரிப்பு காரணமாக மாடிக்கட்டிடங்களின் பெருக்கம் அதிகரித்து வருகின்றன. இதற்கு வளர்ந்துவரும் கட்டிடத் தொழில்நுட்பமும், மூலதனப் பெருக்கமும் உதவியாகவுள்ளன. குத்தாக அமைக்கப்பட்டு வரும் கட்டிடங்களின் உயரமானது புவிச்சரிதவியல் அமைப்பு, நன்னீர்வசதி, சுழிவுநீர் அகற்றல். மின்சாரப்பற்றாக்குறை என்பனவற்றினால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதனால் நகரின் கிடையான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்துள்ளது.

நகர நிலப் பயன்பாடு:

நிலப் பயன்பாடு என்னும்போது குறித்த ஒரு பகுதியிற் காணப்படும் நிலம் எவ்வகையில் மக்களாற் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பது பற்றியதாக அமையும். நகரங்கள் வளர்ச்சியடையும்பொழுது வெவ்வேறு செயற்பாடுகளில் தோன்றியுள்ள நகரங்களின் நிலப்பயன்பாடும், காலமாற்றத்திற்கேற்ப வேறுபட்டுக்கொண்டே வருகின்றது. இவ்வாறான தன்மையை யாழ்ப்பாண நகரத்திலும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. நகர நிலப் பயன்பாடு பற்றிய ஆய்வில், என்னவகையில் நிலப் பயன்பாட்டு அம்சங்களை வகுத்து ஆராயலாம் என்பது முக்கியம் பெறுகின்றது. காவாட் எல். கிறீன் (Haward. L. Green) என்பவர் நகர நிலப் பயன்பாட்டை வாழ்விடப்பகுதிகள், வர்த்தகப்பகுதிகள், கைத்தொழில், நிறுவனரீதியானவை, போக்குவரத்து, விவசாயமும், வெற்றுநிலமும் என்னும் ஆறுபிரிவுகளாக வகுத்து ஆராய்ந்தார். யாழ்ப்பாண நகரம் பற்றி 1958 ஆம் ஆண்டு ஆய்வுசெய்ய டபிள்யூ. எல். ஜெயசிங்கம் அவர்கள் நகர நிலப்பயன்பாட்டை ஏழுபிரிவுகளாக வகுத்து ஆராய்ந்தார். இப்பாகுபாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நகர நிலப் பயன்பாட்டை எட்டுப் பிரிவுகளாக வகுத்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. நகர நிலப் பயன்பாட்டு வகைகளையும், அவற்றின் வீதத்தையும் கீழ்க்காட்டப்பட்டுள்ள அட்டவணையில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

நிலப் பயன்பாட்டுவகைகள்

நிலப் பயன்பாடு வீதத்தில் (1982)

வர்த்தகம் (சில்லறை, மொத்த வர்த்தகம்)	2.4
வாழ்விடம்	69.4
சேவை	7.6
கைத்தொழில்	1.2
போக்குவரத்து	10.1
பயிர்ச்செய்கை	6.8
வெற்றுநிலம்	1.5
மொத்தம்	100.00

மூலம்:- 1982 ஆம் ஆண்டு வெளியாய்வு மூலம் தயாரிக்கப்பட்ட நிலப் பயன்பாட்டுப் படத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வர்த்தகப்பகுதி:-

ஒவ்வொரு நகரமும் பல்செயற்பாட்டு அம்சங்களைக் கொண்டு காணப்படும். அதேவேளையில், சில செயற்பாடுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டும் விளங்கும். யாழ்ப்பாண நகரமும் பல்செயற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்ற பொழுதும் வர்த்தகம், சேவை ஆகிய செயற்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. நகரின் மத்திய பகுதியில் பிரதான வர்த்தகப் பகுதியுள்ளது. ஐரோப்பியர் காலத்தில் பிரதான வீதியோரத்தில் சின்னக்கடைக்கு அருகாமையில் ஒரு சிறுவலயமாக - இவ்வலயம் இருந்தது. இன்னும் இப்பகுதி இரண்டாந்தர வர்த்தகப் பகுதியாக விளங்குகின்றது. இதனைவிட சந்திமையங்களிலும் வீதியோரங்களிலும்

வர்த்தக நிலையங்கள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. இவ்வர்த்தக நிலையங்கள் நகரத்தின் பின்னணி நிலத்தில் கிராமங்கள் என்பனவற்றிற்குத் தேவையான பொருட்களை மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும் வழங்கி வருகின்றன. இவை நகரப் பயன்பாட்டில் 2.4 வீதத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன.

நகரப்பகுதிக்குள் படிமுறை அமைப்புக்கொண்ட வர்த்தக நிலையங்கள் காணப்படுகின்றன. வாகன அதிகரிப்பு, சனநெரிசல் என்பன காரணமாக வர்த்தக வலயத்தைச் சென்றடைய முடியாதநிலை இருப்பதும், மக்களின் வாழ்க்கைத்தர உயர்வு, உணவு அதிகரிப்பால் பொருட்களின் விற்பனை அதிகரிப்பு என்பன காரணமாகவும் மத்திய வர்த்தக வலயம் நகரின் முழுத்தேவையையும் பூர்த்தி செய்யமுடியாத நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றது. இக்காரணங்களால் அண்மைக்காலத்தில் நகரின் சந்திமையங்களிலும், வீதியோரங்களிலும் வர்த்தக நிலையங்கள் வளர்ச்சி அடைந்து வருகின்றன. நகரப்பகுதிகளில் உள்ள வர்த்தக நிலையங்களை அவற்றின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் நான்கு ஒழுங்கு முறைக்குள் அடக்கமுடிகின்றது. அவையாவன:- முதலாந்தர ஒழுங்கு, இரண்டாந்தர ஒழுங்கு, மூன்றாந்தர ஒழுங்கு, நான்காம் தர ஒழுங்கு என்பவைகளாகும்.

இவற்றில் முதலாந்தர ஒழுங்கில் மையவர்த்தகவலயம் உள்ளது. இவ்வலயம் நகரின் பிரதான வர்த்தகப் பகுதியாகவுள்ளது. இம்மையப்பகுதி பெரியகடையைச் சுற்றியே காணப்படுகின்றது. இங்கு மொத்த, சில்லறை, வர்த்தகம் நடைபெற்று வருகின்றன. பகல்வேளையில் மக்களின் நடமாட்டம் அதிகமாகவுள்ளது. பல்வேறு நோக்கத்திற்காக வருபவர்கள் தமக்குத் தேவையான சில்லறைப் பொருட்களை வேண்டிச் செல்கின்றனர். இதனால் இங்கு சில்லறை வர்த்தக நிலையங்கள் அதிகமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளன. தேனீர்ச்சாலைகள், புடவைக்கடைகள், வீட்டுப்பொருட்கள், ஆடம்பரப் பொருட்களை விற்கும் கடைகள் முதலிய வர்த்தக நிலையங்கள் பரவலாக அமைந்துள்ளன. மொத்தமாக பொருட்களை வழங்கிவரும் வர்த்தக நிலையங்கள் ஆஸ்பத்திரி, காங்கேசன்துறை, ஸ்ரான்லி, கஸ்தூரியார்வீதிகளில் அமைந்துள்ளன. இங்கு சிற்சில பொருட்கள் சில குறிப்பிட்ட வீதிகளில் முக்கியம் பெற்று விளங்குகின்றன.

அவை வருமாறு:-

ஸ்ரான்லிவீதி - இரும்பு, பெயின்ற், மோட்டார் உதிரிப்பாகம், ஒட்டுவேலை, படப்பிடிப்பு

கஸ்தூரியார்வீதி - பாதணி, கைக்கடிகாரம், வாடுலிப்பெட்டி, துவிச்சக்கரவண்டி, மரத்தளபாடம்

காங்கேசன்துறைவீதி- பவுண், பொன், வெள்ளி நகைகள்

பெரியகடைவடக்குவீதி - தையற்கடை, உடுபுடவை, பாதணி, தேனீர்க்கடைகள்

பெரியகடைஒழுங்கை - தையற்கடை, தளபாடம், பாதணிகள்

சுற்று வட்டவீதி - தேற்பொருட்கள், மீன், இறைச்சி

மணிக்கூட்டுவீதி - பெற்றோல், சேவிஸ் நிலையங்கள்

புல்லுக்குளம் வீதி - ஒட்டுவேலை, உதிரிப்பாகங்கள்
 பேருந்துநிலையம் - தேனீர்க்கடைகள், பல்வின விற்பனை
 ஏனைய பகுதிகள் - பல்வின விற்பனை நிலையங்கள்

மையவர்த்தகப் பகுதியிலுள்ள மாடிக்கட்டிடங்களின் கீழ்ப்பகுதியில் பிரதான விற்பனைப் பொருட்களும், மேல்மாடிகளில் கல்வி, நிதி, சிறுகைத் தொழில், போக்குவரத்து முகவர் நிலையங்கள், குடியியல்புகள் என்பனவுள்ளன. கட்டிடங்களின் முன்பக்கத்தில் வர்த்தக நிலையங்களும், பின்பக்கங்களில் குடியிருப்புக்களுமுள்ளன. வர்த்தகப் பகுதிக்குள் சேவைநிலையங்கள், கைத்தொழில் நிலையங்கள், வாழ்விடங்கள் என்பனவும் கலந்தமைந்துள்ளன. நகரவளர்ச்சியுடன் வர்த்தகவலயமும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. அத்துடன் வீதியோரங்களை நோக்கி விரிவடைந்து செல்வதை இன்னும் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

இரண்டாந்தர ஒழுங்கில் இரண்டு மையங்களுள்ளன. ஒன்று கோட்டையில் இருந்து சின்னக்கடையை அடக்கியதாகவும் மற்றது கச்சேரியை அடக்கியுமுள்ளது. மூன்றாந்தர ஒழுங்கில் நல்லூர், முத்திரைச்சந்தை, கல்வியங்காடு, ஆரியகுளம், ஐஞ்சந்தி, கரையூர், பாஷையூர் என்பனவுள்ளன. நான்காந்தர ஒழுங்கில் இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுசிறு சந்திமையங்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றினைவிட நகரின் சிறு வீதிகள், பிரதான வீதிகள் என்பனவற்றில் தனித்தனியாகச் சிறுசிறு பலசரக்குக் கடைகளையும் அவதானிக்கமுடிகின்றது.

வாழ்விடப்பகுதி:-

நகர நிலப் பயன்பாட்டில் வாழ்விட நிலப்பயன்பாடே அதிகமாகவுள்ளது. இந்நிலப் பயன்பாடு நகரநிலப் பயன்பாட்டில் 69.4 வீதத்தைக் கொண்டுள்ளது. நகரப்பகுதிக்குள் உள்ள வாழ்விடங்கள் ஏதோ ஒருவித மறைப்புக்குட்பட்டவையாகவுள்ளதுடன் இவற்றின் அமைப்பு உருவம், அமைவு என்பனவும் நகரப்பரப்புக்களுக்கிடையில் வேறுபாட்டைக் கொண்டுள்ளது. இதற்கு தரையமைப்பு, பண்பாடு, மக்களுடையவிருப்பு, தேவை, வருமானம், வெளிச்செல்வாக்கு என்பன காரணமாகவுள்ளன. நகரின் வடகிழக்கு, வடமேற்குப் பகுதிகள் தாழ்நிலங்களாக இருப்பதனால் இப்பகுதிகளில் வாழ்விடங்கள் ஐதாக இருப்பதுடன் சில இடங்கள் வாழ்விடங்களற்றுமுள்ளன. குருநகர், மத்தியூஸ், பாஷையூர், பள்ளிவாசல், ஆஸ்பத்திரி ஆகிய வட்டாரங்களில் வாழ்விடங்கள் மிகச் செறிவாக அமைந்துள்ளன. இப்பகுதிகளில் வாழ்விடங்கள் சிறியனவாகவும், இவற்றுக்கிடையிலான தூரம் மிகக்குறைவாகவும், ஒரு வாழ்விடத்திலேயே பல குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருவதையும் காணமுடிகின்றது. ஏனைய வட்டாரங்களில் வாழ்விடங்கள் செறிந்துள்ளன. இவைகளில் கோட்டை, பசார், ஸ்ரேசன், கதிற்றல், சுண்டிக்குளி என்பவைகளில் வர்த்தகசேவை நிலையங்கள் அதிகமாக இருப்பதனால் வாழ்விடங்கள் செறிவற்றனவாகவுள்ளன. நகர விளிம்புப்பகுதி வட்டாரங்களில் வாழ்விடங்கள் தனித்தனியாகவும் விசாலமாகவுமுள்ளன. இங்கு வாழ்விடப்பகுதிகள் மா, பலா, வாழை, தென்னை போன்ற மரப் பயிர்வகைகள் காணப்படுகின்றன. 1971 ஆம் ஆண்டில் நகரில் 15656 வாழ்விடங்களாயிருந்

தன. இவற்றில் தரமானவையாக 65.8 வீதமானவையும், தரமற்றவையாக 34.2 வீதமானவையாயுமிருந்தன. நல்லூர், கைலாயபிள்ளையார், வண்ணார்பண்ணை, கந்தர்மடம் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள வாழ்விடங்களில் அதிகமானவை தரமானவையாகவும் வசதியாயுமுள்ளன. இன்று வாழ்விடங்கள் விரைவாக அதிகரித்து வருகின்றன. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுவரும் வாழ்விடங்களில் அதிகமானவை விளிம்புப்பகுதிகளிலேயே ஏற்பட்டு வருகின்றன.

கைத்தொழிற் பகுதி:-

நகரத்தில் பாரிய பேரளவிலான கைத்தொழில்கள் விருத்தியடையவில்லை. பின்னணி நிலைமைகளுக்கு ஏற்றதான கைத்தொழில்களே இங்குள்ளன. இவற்றில் முக்கியமானவையாக நகைசெய்தல், சுருட்டுச்சுற்றுதல், அச்சகம், ஒட்டுவேலை, மரத்தளபாடம் செய்தல், கண்ணாடி போத்தல் செய்தல், பழச்சாறு போத்தலில் அடைத்தல், அலுமினியப் பாத்திரம் செய்தல், பெலியன், காலுறைகள் தயாரித்தல், ஆணிசெய்தல், மீன்பிடிவலை, சோப்பசெய்தல், நெசவு என்பன காணப்படுகின்றன. கைத்தொழில்கள் நகர நிலப் பயன்பாட்டின் 1.2 வீதத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் இன்று சிலமையப்பகுதியில் இருந்து விளிம்புப்பகுதிக்கும், அதற்கப்பாலும் இடமாற்றம் பெற்றுள்ளன. சுருட்டு, நகை, ஒட்டுவேலை போன்றவைக்குப் பெரிய நிலப்பரப்போ, போக்குவரத்துத் தேவையோ தேவைப்படுவதில்லை. ஆதலினால் இவைகளின் விரிவாக்கம் அப்பகுதிக்குள்ளேயே காணப்படுகின்றன.

நகைக் கைத்தொழில் கன்னாதிட்டி, கஸ்தூரியார்வீதி, காங்கேசந்துறை வீதிப்பகுதிகளில் அமைந்துள்ளன. இது நுட்பமான ஒரு தொழிலாகையால் தொகையான தொழிலாளர் தேவைப்படுவதில்லை. இருப்பினும் நுட்பம் வாய்ந்த தொழிலாளர்கள் இப்பகுதியில் அதிகமுள்ளனர். தமிழ்மக்களின் பண்பாட்டில் நகை ஆபரணம் முக்கியம் பெறுவதே இத்தொழிலின் விருத்திக்குக் காரணமாகும். 1981ஆம் ஆண்டு 135 நகைத்தொழில் நிலையங்களிருந்தன. இவை மொத்தக் கைத்தொழில்களில் இரண்டாவதாகவுள்ளன. ஒட்டுவேலைத்தொழில் தற்பொழுது மிக விரைவாக வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. பொதுவாக இங்கு இடைத்தரமான கைத்தொழில்களும், சிறு கைத்தொழில்களுமே அதிகமாகவுள்ளதுடன் இவற்றின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்து வருகின்றன.

போக்குவரத்துப் பகுதி:-

நகர நிலப்பயன்பாட்டில் வாழ்விடங்களுக்கு அடுத்ததாகப் போக்குவரத்தே கூடிய பகுதியைக் கொண்டுள்ளது. இது நகர நிலப் பயன்பாட்டில் 10.1 வீதமாகவுள்ளது. வீதிகள் மிகச் செறிவாக அமைந்திருக்கின்றபொழுதும் அவை அகலம் குறைந்தவையாகவுள்ளன. இங்கு நீர், வீதி, புகையிரதப் போக்குவரத்துக்கள் என்பனவுள்ளபோதும் வீதிப்போக்குவரத்தே வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. நகரத்திலிருந்து ஏழு பிரதான வீதிகள் செல்கின்றன. பிரதான வீதிகளுடன் சிறுவீதிகள் வந்துஇணைந்து வலைப்பின்னல் அமைப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன. நகரமையத்திலிருந்து விளிம்புப்பகுதியை நோக்கிச் செல்ல வீதிகளின் செறிவு குறைவடைந்து செல்கின்றது. அரியாலே கிழக்கில் வீதிகள் மிகக் குறைவாகவுள்ளது. போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுவன

வாக லொறி, கார், மினிபஸ், வான், பஸ், துவிச்சக்கரவண்டி, மோட்டார்சயிக்கிள் என்பனவுள்ளன. வீதிகள் அதிகமாகவுள்ளபோதும் அகலம் குறைந்தவையாக இருப்பதனால் போக்குவரத்து கஷ்டமாகவுள்ளது. இதன் காரணமாக நகர மையப்பகுதியில் காங்கேசன்துறைவீதி, கஸ்தூரியார்வீதி, என்பன ஒருவழிப் போக்குவரத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. காங்கேசன்துறைவீதி, கஸ்தூரியார்வீதி, ஆஸ்பத்திரிவீதி, ஸ்ரான்லிவீதி என்பனவற்றில் மொத்தவிற்பனை நிலையங்கள் அமைந்திருப்பதனால் பொருட்கள் ஏற்றியிறக்க வாகனங்கள் நிறுத்தப்படுவதனால் போக்குவரத்து தடைப்படுகின்றது. வாகனங்கள் நிறுத்துவதற்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிலம் மிகக்குறைவாக இருக்கிறது.

சேவைப் பகுதி:-

சேவைப் பகுதி நகர நிலப் பயன்பாட்டில் 7.6 வீதமாகவுள்ளது. நகரின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இவை பரவலாகவுள்ளபோதும் கோட்டை, ஆஸ்பத்திரி, ஸ்ரேசன், கதிற்றல், சுண்டிக்குளி, பசார் ஆகிய வட்டாரங்களில் அதிகமாகவுள்ளன. சேவை நிலையங்களுள் தபாலகம், தொலைபேசிப்பரிவர்த்தனை நிலையம், தனியார் அரசாங்க மருத்துவமனைகள், ஊர்காவற்படை, இராணுவநிலையம், அரசாங்கநிர்வாக நிலையங்கள், வணக்கஸ்தலங்கள் போன்றவை அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றினைப் பின்வருமாறு பாருபடுத்தி நோக்கலாம்.

நிர்வாகம்	- உதவிஅரசாங்க அதிபர் நிலையங்கள், கச்சேரி, மாநகரசபை.
நிதி	- வங்கிகள், காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபனம், தனியார் நிதி நிறுவனங்கள், வட்டிக்கடைகள்.
பொதுசனத்தொடர்பு-	பேருந்து நிலையம், புகையிரதநிலையம், தபாலகம், தொலைபேசிப் பரிவர்த்தனைநிலையம்.
பாதுகாப்பு	- தரைப்படை நிலையங்கள்.
ஏனையசேவைகள்	- வைத்தியசாலை, மருத்துவமனைகள், ஹோட்டல்கள், விவசாய நிலையங்கள், வணக்கஸ்தலங்கள்.

இவை நகரப்பகுதியிலும், வெளியிலுமுள்ள மக்களுக்குச் சேவையளித்து வருகின்றன. சேவையளிப்பதில் அரசாங்க நிலையங்கள்போல் தனியார் நிலையங்களும் இங்கு முக்கியமானவையாகவுள்ளன.

பொழுதுபோக்குப் பகுதி:-

படமாளிகை, பூங்கா, விளையாட்டு மைதானம் என்பன இவற்றில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இவை நகர நிலப் பயன்பாட்டில் 1.0 வீதமாகவுள்ளன. இவையே நகர நிலப் பயன்பாட்டில் மிகக்குறைந்த வீதத்தைக் கொண்டுள்ளன. நகரில் ஒன்பது படமாளிகைகளுள்ளன. இவற்றில் எட்டு மையவர்த்தகப் பகுதிக்குள்ளும் ஒன்று வர்த்தகப் பகுதிக்கு வெளியிலுமுள்ளது. நகரின் பிரதான விளையாட்டரங்காக துரையப்பா விளையாட்டரங்கும், மத்தியகல்லூரி விளையாட்டரங்குமுள்ளன. இதனைவிட பாடசாலை

கள் உள்ளவிடங்களில் விளையாட்டரங்குகளுள்ளன. கோட்டையின் கிழக்குப்பகுதியில் சிறுவர் பூங்காவொன்றுள்ளது. தினமும் மாலை நேரங்களில் மக்கள் இங்கு கூடுகின்றனர். பொழுதுபோக்கு மையங்கள் குறைவாகவுள்ளமையால் இவை மக்களின் தேவையை நிறைவு செய்ய முடியாதனவாகவுள்ளன.

பயிர்ச்செய்கையும், வெற்றுநிலமும்:-

நகர நிலப் பயன்பாட்டின் 6.8 வீதத்தைப் பயிர்ச்செய்கையும், 1.5 வீதத்தை வெற்றுநிலமும் கொண்டுள்ளன. பயிர்ச்செய்கைப் பகுதிகளாக கொழும்புத்துறை கிழக்கு, அரியாலை கிழக்கு, வண்ணார்பண்ணை தெற்கு, நாவாந்துறை வடக்கு ஆகிய பகுதிகளுள்ளன. இப்பகுதிகளில் நெல்லே அதிகமாகப் பயிரிடப்படுகின்றது. இவ்விடங்கள் குடியிருப்புக்குச் சாதகமற்றவையாக இருப்பினும் அண்மைக்காலத்தில் ஏற்பட்டு வரும் நிலநெருக்கடி, நிலப்பெறுமான அதிகரிப்புக் காரணமாக இங்கும் வாழ்விடங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அரசாங்க வீடமைப்புத் திட்டத்தின்கீழ் அரியாலை கிழக்கு, நாவாந்துறைப் பகுதிகளில் வாழ்விடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நகரின் ஆங்காங்கேயுள்ள வெற்றிடங்களும் வாழ்விடங்களாக மாற்றமடைந்து வருகின்றன.

நிலப் பயன்பாட்டு மாற்றம்:-

நிலப் பயன்பாட்டு மாற்றம் என்னும்போது ஒரு குறித்த காலகட்டத்தில், ஒரு குறித்த பகுதியில் உள்ள நிலப் பயன்பாடானது அதற்குப் பின்வந்த காலகட்டங்களில் மாற்றத்திற்குட்பட்டிருக்கும் தன்மையைக் குறிக்கும். யாழ்ப்பாண நகரப்பகுதியில் ஏற்பட்ட நிலப் பயன்பாட்டு மாற்றத்தினைப்பற்றிய 1958 ஆம் ஆண்டு டபிள்யூ. எல். ஜெயசிங்கம் அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட நகர நிலப் பயன்பாட்டுப் படத்தினை 1982ஆம் ஆண்டு வெளியாய்வு முறை மூலம் தயாரித்த நிலப் பயன்பாட்டுப் படத்துடன் ஒப்புநோக்குவதன் மூலம் சிறப்பாக அறிந்து கொள்ளமுடியும். இரு காலப்பகுதியின் நிலப் பயன்பாட்டு வகைகளும், அவற்றின் வீதங்களும் பின்வருமாறு இருந்தன.

நிலப் பயன்பாட்டு வகைகள்	வீதத்தில்	
	1958	1982
வர்த்தகம் (சில்லறை, மொத்தம்)	1.8	2.4
வாழ்விடம்	64.4	69.4
சேவை	8.2	7.6
கைத்தொழில்	0.5	1.2
போக்குவரத்து	9.2	10.1
பொழுதுபோக்கு	1.0
பயிர்ச்செய்கை	15.9	6.8
வெற்றுநிலம்	1.5
மொத்தம்	100.00	100.0

(மூலம்:- 1958, 1982 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண நகர நிலப் பயன்பாட்டுப் படத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிக்கப்பட்டுள்ளது.)

1958ஆம் ஆண்டு நகர நிலப் பயன்பாட்டு வீதத்தில் பொழுதுபோக்கு சேவைக்குள் அடக்கப்பட்டும், பயிர்ச்செய்கையும், வெற்றிநிலமும் ஒருபிரிவாகவும் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இருகாலப்பகுதியையும் நோக்கும்பொழுது பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இருகாலப்பகுதியிலும் வாழ்விடங்களே அதிக வீதத்தினைக் கொண்டுள்ளது. 1958ஆம் ஆண்டில் 64.4 வீதமாக இருந்த வாழ்விட நிலப் பயன்பாடானது 1982ஆம் ஆண்டில் 69.4 வீதமாக அதிகரித்துள்ளது. அதாவது இருகாலப்பகுதிக்கும் இடையில் 5 வீத வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. 1958ஆம் ஆண்டில் வெற்றுநிலமாக இருந்த பகுதிகள், பயிர்ச்செய்கைக்குட்படுத்தப் பட்டிருந்த பகுதிகளில் சிலப்பகுதிகளும் இன்று வாழ்விடப்பகுதிகளாக மாறியுள்ளன. கொழும்புத்துறைதெற்கு, கிழக்கு, அரியாலகிழக்கு, கோட்டைமேற்கு, நாவாந்துறை மேற்கு, வடக்கு ஆகிய பகுதிகளில் புதிய வாழ்விடங்கள் அதிகமாக ஏற்பட்டுள்ளன. இதனைவிட நகரில் பரவலாகவும் வாழ்விடங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. நகரப்பகுதியில் 1960ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் 9267 வாழ்விடங்களே இருந்தன. இவை 1981ஆம் ஆண்டில் 18890 ஆக அதிகரித்துள்ளன. அண்மைக்காலங்களில் வாழ்விடங்கள் விளிம்புப்பகுதிகளை அண்டியே அதிகமாக ஏற்பட்டு வருவதை சிறப்பாக அவதானிக்க முடிகின்றது.

வர்த்தகப் பகுதிக்குள் மொத்த, சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. 1958இல் 1.8 வீதமாக இருந்த வர்த்தக நிலப் பயன்பாடு 1982இல் 2.4 வீதமாக அதிகரித்துள்ளது. முன்னர் மொத்த விற்பனை நிலையங்கள் பிரதான வீதியில் சின்னக்கடைப் பகுதியிலேயே இருந்தன. இன்றுமைய வர்த்தகப் பகுதியில் ஆஸ்பத்திரிவீதி, கஸ்தூரியார்வீதி, காங்கேசன்துறைவீதி, ஸ்ரான்லிவீதி, மானிப்பாய்வீதி ஆகிய இடங்களில் காணமுடிகின்றது. சில்லறை விற்பனை நிலையங்களாக இருந்தவையே சில இன்று மொத்த விற்பனை நிலையங்களாக மாறியுள்ளன. சில்லறை விற்பனை நிலையங்கள் வீதியோரங்களில் அதிகமாக ஏற்பட்டுள்ளன. சந்திமையங்கள் விரைவாக வளர்ச்சியடைந்து வருவதை அவதானிக்கமுடிகிறது. நகரின் மையவர்த்தகப் பகுதி இன்றும் பெரியகடைப் பகுதியிலேயே காணப்படினும், இதன் வளர்ச்சி மானிப்பாய்வீதி, கஸ்தூரியார்வீதி, காங்கேசன்துறைவீதி, ஸ்ரான்லிவீதி, பண்ணைவீதி, முனியப்பர்வீதி ஆகியவற்றின் ஓரமாக வளர்ச்சியடைந்து செல்கின்றது. 1981ஆம் ஆண்டில் நகரப்பகுதியில் மொத்தமாக 1898 வர்த்தக நிலையங்கள் இருந்தன.

கைத்தொழில் நிலையங்கள் தற்பொழுது விரைவாக அதிகரித்து வருகின்றன. முன்னர் 0.5 வீதமான நிலப்பயன்பாட்டையே இவை கொண்டிருந்தன. தற்பொழுது 1.2 வீதமாக உள்ளது. கைத்தொழில்களில் ஓட்டுவேலை, மரத்தளபாடம் செய்தல், தையல்வேலை, வர்ணம் போடுதல், தோற்பொருட்கள் செய்தல், இனிப்புப் பொருட்கள் செய்தல், நகை செய்தல் என்பன அதிகரித்துள்ளன. ஆனால் சுருட்டு, நெசவு கைத்தொழில்கள் குறைவடைந்துள்ளன. கைத்தொழிலாளரின் செறிவு செம்மாதெரு, கஸ்தூரி, கன்னாதிட்டி, மணிக்கூட்டுவீதி, முனியப்பர்வீதி, ஸ்ரான்லிவீதி, முத்திரைச்சந்தை ஆகிய இடங்களில் அவதானிக்க முடிகின்றது. 1981ஆம் ஆண்டில் இங்கு

1112 சிறுகைத்தொழில் நிலையங்கள் இருந்தன. மையப்பகுதியில் இருக்கும் கைத்தொழில்களும் புதிய கைத்தொழில்களும் இன்று நாவற்குளிப் பகுதிக்கு இடம்பெயர்ந்து வருகின்றன.

சேவை நிலையங்கள் 1958இல் 8.2 வீதமாக இருந்தன. 1982இல் இவை 7.6 வீதமாக இருக்கின்றது. அதாவது .6 வீதம் குறைவடைந்துள்ளது. ஆனால் முன்னர் இருந்ததிலும் பார்க்க இவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது. 1958ஆம் ஆண்டு நிலப் பயன்பாட்டுப் படத்தில் சேவை நிலையங்களைச் சுற்றியுள்ள வெற்றுநிலங்களும் சேவைநிலையங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அப்பகுதிகள் இன்று வாழ்விடங்களாகவுள்ளன. கச்சேரி, சுண்டிக்குளி, மத்தியூஸ் பகுதிகளில் இதனை அவதானிக்கமுடிகின்றது. அத்துடன் பொழுதுபோக்கு நிலையங்களாக பூங்கா, விளையாட்டு மைதானங்கள் போன்றவை சேவைப்பகுதிக்குள் அடக்கப்பட்டிருந்தமையால் இதன் விகிதம் அதிகமாக இருந்தது. நகரப்பகுதியில் 1981இல் தனியார் சேவைநிலையங்கள் 165 இருந்தன. புதிதாக வங்கிகள், காப்புறுதிகூட்டுத்தாபனம், தரைப்படைநிலையம், பாடசாலைகள், கோயில்கள் என்பன அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

போக்குவரத்து நகர நிலப் பயன்பாட்டில் முக்கியமானதொன்றாகவுள்ளது. 1958-1982ஆம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் இதன் அதிகரிப்பு .9 வீதமாகும். அரசாங்கத்தினால் அமைக்கப்பட்ட வீடமைப்புப் பகுதிகளில் சிறுவீதிகளும், நகர மையப்பகுதியில் முனிஸ்வரன் வீதியும் அண்மைக்காலத்தில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட வீதிகளாகும். இதனைவிட சிறுவீதிகளாக இருந்தவை பிரதான வீதிக்குத் தரமானவையாக மாறியுள்ளன. ஒழுங்குகளாக இருந்தவை சிறுவீதிகளாக மாறியுள்ளன.

பொழுதுபோக்கு நிலையங்கள் 1.0 வீதமான நிலப்பரப்பைக் கொண்டுள்ளன. இவற்றின் அளவு நகரத்திற்கு போதாததாகவேயுள்ளது. பயிர்ச்செய்கையும், வெற்றுநிலங்களும் குறைவடைந்துள்ளன. 1958 இல் இவை 15.9 வீதமாக இருந்தவை 1982இல் 8.3 வீதமாகக் குறைவடைந்துள்ளன. நெல்பயிரிடும் பகுதிகள், வீட்டுத்தோட்டம், சந்தைத் தோட்டங்களாக இருந்த பகுதிகள் வாழ்விடப்பகுதிகளாக மாறியுள்ளன. குறிப்பாக நகரின் வடகிழக்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளில் இருந்த நெல்வயல்களே அதிக மாற்றத்திற்குட்பட்டுள்ளன. வெற்றுநிலங்களாக இருந்தவையும் குடியிருப்புக்கும், வர்த்தக சேவை நிலையங்களுக்கும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. குளங்கள் தூர்க்கப்பட்டும், கடனீரேரிப்பகுதிகள் மீட்கப்பட்டுமுள்ளன. நகரப்பகுதியில் அவதானிக்கக்கூடிய சிறப்பம்சமாக இருப்பது விளிம்புப்பகுதி அபிவிருத்தியாகும். இப்பகுதிகளில் வாழ்விடங்கள், வர்த்தகசேவை நிலையங்கள் என்பன அதிகரித்துவருகின்றன. நகர நிலப் பயன்பாட்டு மாற்றத்திற்கு மக்கள்தொகை அதிகரிப்பும் அதனால் ஏற்பட்ட நிலநெருக்கடி, நிலப்பெறுமான அதிகரிப்பு, வருமான அதிகரிப்பு, சமூக கலாச்சார வளர்ச்சி, அரசாங்க நடவடிக்கை என்பன காரணமாகவுள்ளன.

சுருக்கமாக நோக்கும் பொழுது 1958ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் நகர நிலப் பயன்பாட்டில் அதிக மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. வாழ்விடங்கள், கைத்தொழில், வர்த்தகம், சேவைநிலையங்களின் அதிகரிப்பும் வர்த்தக நிலையங்களின் படிமுறை அமைப்பும் அவற்றின் வீதியோர வளர்ச்சியும், பயிர்ச்சி

செய்கை, வெற்றுநிலங்களின் வீதம் குறைவடைந்தும் இருப்பது நகரப்பகுதி ஒரு செறிவான நிலப் பயன்பாட்டிற்குட்பட்டிருப்பதும், விளிம்புப்பகுதி அபிவிருத்தியும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாகவுள்ளன.

நிலப் பயன்பாட்டு வலயங்கள்:-

நகரத்தன்மை, பக்கவாட்டுத்தோற்றம், நிலப்பெறுமானம் இவற்றின் விளைவாக ஏற்பட்டுவரும் செயல்வேறுபாடுகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் நகரத் தோற்றப்பாட்டை மையப்பகுதி, உள்ளமைந்த கலப்பு வலயம், வாழ்விடப்பகுதி, வெளிவலயம் எனப் பாகுபடுத்த முடிகின்றது. நகரின் மையவர்த்தகவலயம் மையப்பகுதியாகவும், இதனை அடுத்துக் காணப்படும் வர்த்தக நிலையங்கள், சேவைநிலையங்கள் என்பவற்றுடன் கலப்பாகக் காணப்படும் வாழ்விடப் பகுதிகள் கலப்புவலயமாகவும், இதனைச் சுற்றிக் காணப்படும் பகுதி வாழ்விடப்பகுதியாகவும், விளிம்பும், அதனை அடுத்த பகுதியும் வெளிவலயமாகவும் உள்ளன. நகரப்பகுதியில் நகர நிலப் பயன்பாடு மேற்குறிப்பிட்ட முறையில் அமைந்திருப்பினும் இப்பகுதிகளில் சில நிலப் பயன்பாட்டு அம்சங்கள் முக்கியம் பெற்றுள்ளன. நகரின் மையப் பகுதியில் வர்த்தகநிலையங்கள் செறிவாகவுள்ளன. இது நகரின் பிரதான மையப்பகுதியாகவுள்ளது. பிரதான வீதியோரத்தில் சின்னக்கடையை அடுத்தும் ஒரு சிறு வர்த்தகவலயமும் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. பிரதான வர்த்தக மையத்தை அடுத்து கஸ்தூரியார் வீதியோரமாக நகரத்தொழில் நிலையங்கள் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. நகரின் அடுத்த முக்கிய கருக்களாக கச்சேரி, கோட்டைப் பகுதிகள் விளங்குகின்றன. கச்சேரி நிர்வாகப்பகுதியாகவும், கோட்டை பாதுகாப்புப் பகுதியாகவுமுள்ளன. சேவைப்பகுதிகளாக பேருந்து, புகையிரதநிலையங்கள், வைத்தியசாலை, கல்விநிலையங்கள் என்பனவுமுள்ளன. கோட்டையின் கிழக்குப்பகுதியில் உள்ள விளையாட்டு மைதானங்கள், பூங்கா என்பன பொழுதுபோக்கு மையங்களாகவும், நகரின் வடமேற்கு, வடகிழக்குப்பகுதிகள் வாழ்விடப் பகுதிகளாகவும், காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான நிலப் பயன்பாட்டு வலயங்களை இங்கு அடையாளங்காண முடிகின்றது.

நிலப் பயன்பாடு தொடர்பான பிரச்சினைகளும் அபிவிருத்தி உபாயங்களும்:-

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் முதன்மை வகிக்கும் தனியொரு பிரதான நகரமாக யாழ்ப்பாணநகரம் விளங்குகின்றது. இவ்வாறான நிலையினால் ஏற்பட்ட விளைவு என்னவெனில் குடித்தொகையில் ஏற்பட்ட விரைவான அதிகரிப்பும் இதனால் குடியிருக்கும் காணிகளுக்கு எழுந்த போட்டியும், வாழ்விடங்களின் பெருக்கமும், நகரசெயற்பாடுகளின் அதிகரிப்பும், போக்குரத்து நெருக்கடி என்பவற்றை ஏற்படுத்தியுள்ளன. யாழ்ப்பாண நகரத்திலேயே பிரதான வர்த்தக சேவைநிலையங்கள் அதிகமாகவுள்ளன. இவையும் நகரின் மையப்பகுதியிலேயே அமைந்துள்ளன. இவற்றின் சேவைகளைப் பெறுவதற்கு தினமும் அதிகமான மக்கள் இங்கு வந்துபோகின்றனர். இதனால் நகரப்பகுதி அதிக சனநெரிசல், வாகனநெருக்கடி போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வாறான நிலையைக் குறைப்பதற்கு நகரவிரிவாக்கம் திட்டத்தின்மூலம் சேவைகளின் சிலவற்றை வேறு பகுதிகளுக்கு இடமாற்றம்

செய்யலாம். நகரப்பகுதிக்குள் புதிதாக ஆரம்பமாக இருக்கும் வர்த்தக சேவை நிலையங்களுக்கு அனுமதி அளிக்காதிருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் கன்னாகம், மானிப்பாய், சாவகச்சேரி, பருத்தித்துறை, ஊர்காவற்றுறை, கிளிநொச்சி போன்ற நகரங்களில் வர்த்தகசேவை வசதிகளை அதிகரிப்பதன் மூலமும் இப்பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முடியும்.

வீடமைப்புப்பிரச்சினை நகரப்பகுதி எங்கும் அதிகரித்து வருகின்றது. குடித்தொகை வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடுகையில் வீட்டுவசதி அதிகரிப்பில் காணப்படும் குறைந்த வீதமும் அதன் விளைவாக தற்போதுள்ள வீடுகளில் காணப்படும் மிதமிஞ்சிய குடிநெருக்கமுமே இன்று பெரும்பிரச்சினையாகவுள்ளது. இங்கு 1981ஆம் ஆண்டில் வீடு ஒன்றுக்கு 6.2 பேர் காணப்பட்டனர். இங்குள்ள வீடுகளில் 65 வீதமானவை சிமெந்தினால் கட்டப்பட்டவையாகவும், கூரைக்கு ஒடு, கல்நார்த்தகடு, தகரம் என்பன பயன்படுத்தியுள்ளவையாகவும் இருக்கின்றன. 35 வீதமானவை களிமண், மரம், ஒலை ஆகியவற்றினால் கட்டப்பட்டவையாகவுள்ளன. இவ்வாறான நிலை சேரிகளின் அதிகரிப்புக்கு வழிவகுப்பனவாகவுள்ளன. இதற்கு நான்கு அல்லது ஐந்து மாடிக்கட்டிடங்களை அமைப்பதே சிறந்த வழியாகும். அத்துடன் பிரதான நிலப்பகுதியில் வளர்ச்சிமுனைகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலமும் எதிர்காலத்தில் இவ்வாறான பிரச்சினைகளை ஏற்படாமல் தடுக்கலாம்.

ஒன்றுடன் ஒன்று குறுக்கிடும் போக்குவரத்து வீதிகள் இங்குள்ளதால் நகரப்பகுதியில் பிரச்சினைகள் அதிகமாகவுள்ளன. இவை யாவும் நகரை மத்தியநிலையமாகக் கொண்டுள்ளதால் உச்சநிலைப் போக்குவரத்தின்போது நகரில் வந்து குவிக்கின்றன. 1973 ஆம் ஆண்டில் இங்கு 108.64 மைல் நீளமான வீதிகள் இருந்தபோதும் இவை அகலம் குறைந்தவையாக உள்ளதுடன் சிறுவீதிகளுக்கும் பிரதான வீதிகளுக்குமிடையில் வித்தியாசமும் மிகக் குறைவாகவுள்ளது. இவற்றில் பொருட்களை ஏற்றியிறக்குவதற்கு வீதியோரங்களில் வாகனங்கள் நிறுத்தப்படுவதால் போக்குவரத்துத் தடைப்படுகின்றது. வீதியோரங்களில் மின்சார தொலைபேசிக்கம்பங்கள் நிறுத்தப்பட்டுள்ளதால் இவை வீதிகளின் அகலங்களைக் குறைப்பனவாக இருப்பதுடன் வீதிவிபத்துக்கு வழிவகுப்பனவாக உள்ளன. இதற்கு நகரத்திலுள்ள பிரதான வீதிகளை அகலமாக்குதல் வேண்டும். வீதிகளை அகலமாக்கும்பொழுது இருவழிப்பாதை, நடைபாதைகள் என்பவற்றைக் கவனித்து அமைத்தல் வேண்டும். போக்குவரத்து நெருக்கடியைக் குறைப்பதற்கு நகர்பேருந்து சேவையை ஏற்படுத்துவதுடன் தற்பொழுதுள்ள பேருந்து நிலையத்தை நகரசேவைக்காகவும், பண்ணையில் வெளியிடங்களுக்கான போக்குவரத்துக்காகவும் ஒதுக்குதல் வேண்டும். அத்துடன் நகரின் மையப்பகுதியில் வாகன நெருக்கடியைக் குறைப்பதற்காக பண்ணைப்பகுதியில் வாகனம் நிறுத்தும் இடத்தை ஒதுக்கி நடைமுறைப்படுத்துதலும் வேண்டும். புகையிரதவீதியை பிரதான வீதி சந்திக்கும் இடங்களிலும், பிரதான வீதிகளைக் கடக்கும் பிரதான மையங்களிலும் மேம்பாலங்களையும், வெளிச்சச்சமீக்களுகளையும் அமைத்தல் வேண்டும். இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதன் மூலம் வீதிவிபத்து, நெரிசல் என்பனவற்றை ஓரளவுக்குக் குறைக்க முடியும்.

நகரில் கைத்தொழில்களின் பங்கு மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. இருக்கும் கைத்தொழில்களும் சிறுகைத்தொழில்களாகவே உள்ளன. ஓரளவு பெரிய கைத்தொழில்கள் நாவற்குளிப்பகுதியிலே அமைந்து வருகின்றன. அப்பகுதிகளில் தொடர்ந்தும் அமைவதற்கு அரசாங்கம் வரிச்சலுகை, கடன்வசதி, போக்குவரத்து வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். நகரப் பகுதியில் புதிதாக அமையவிருக்கும் கைத்தொழில்களுக்கு அனுமதியளிப்பதை நிறுத்தல் வேண்டும். பொழுதுபோக்கு நிலையங்களின் அளவு மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. சிறப்பாக அரியாலை கிழக்கு, நாவாந்துறை வடக்கு ஆகிய பகுதிகளில் விளையாட்டு மைதானங்களை அமைக்கலாம். வெற்றுநிலங்களும், பயிர்ச்செய்கை நிலங்களும் குறைவடைந்து வருகின்றன. இவற்றை வாழ்விடப்பகுதிகளாக மாற்றமடைவதற்கு அனுமதி அளிக்கலாம். ஏனெனில் இவை நெல்பயிரிடப்படும் பகுதிகளாக இருக்கின்றன. இவை ஒரு போகத்துக்கே மழையை நம்பி பயிரிடப்படும் பகுதிகளாக இருப்பதுடன் அவற்றில் இருந்து பெறப்படும் விளைவும் மிகக் குறைவாகும்.

பொதுவாக நகர நிலப் பயன்பாடு தொடர்பான பிரச்சினைகளைக் குறைப்பதற்கு பிரிட்டன், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நகர விளிம்பைச் சுற்றி பசுமைப்பகுதிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இங்கு 'இவ்வாறான பசுமைப்பகுதியை ஏற்படுத்த முடியாதுள்ளது. ஏனெனில் இங்குள்ள நகரங்கள் சிறியனவாக இருந்தபொழுதும், இவைகளுக்கிடையிலான தூரம் குறைவாக இருப்பதும் நகரப்பகுதிகளை அடுத்த கிராமப்பகுதிகளும் நகரப் பண்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் காரணங்களாகும். நகரின் வளர்ச்சியை சட்டமூலம் தடுப்பதுடன் நகர விரிவாக்கத்திட்டத்தை மேற்கொள்ளலாம். இவ்வாறான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதன்மூலம் நகர நிலப் பயன்பாடு தொடர்பான பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

1990ஆம் ஆண்டளவில் நகர நிலப் பயன்பாட்டில் வாழ்விடங்கள் 70 வீதத்திற்கு மேலும் அதிகரிக்கலாம். மற்றும் சேவைநிலையங்கள், வர்த்தக நிலையங்கள், போக்குவரத்து என்பனவும் ஓரளவு அதிகரிக்கக்கூடிய நிலை காணப்படுகிறது. வெற்றுநிலங்களும், பயிர்ச்செய்கை நிலங்களும் மிகவும் குறைவடையக்கூடிய நிலையை எதிர்பார்க்க முடிகின்றது.

REFERENCES

1. Beaujeu - Garnier, J. and Chabot, G., Urban Geography. London, Longman, 1967.
2. Carter, Harold The Study of Urban Geography, 3rd ed. London, Edward Arnold, 1972.
3. Mayer, Harold M. and Kohn, Clyde F., Readings in Urban Geography, Allahabad, Central Book Depot, 1967.
4. Integrated rural development plan, Jaffna District. Jaffna, planning Division, District ministry, 1980.
5. Jaffna Public works programme. Urban Development Authority, Sri Lanka, 1982.
6. Johnson, James H., Urban Geography. Pergamon Press, 1967.
7. Jeyasingham, W.L., The Urban Geography of Jaffna. Ph. D. Thesis, 1958.
8. Johnson, B.L.C. and Scrivenov, M. Le M. Sri Lanka; Heinemann, London, 1981.
9. Chatterjee., The Calcutta Region; Problems of Planning and Development, Focus, XXVII, No. 1, 1976, P. 12.
10. Murphy, Raymond, E., The American city; an urban geography. New York, Mcgraw - Hill, 1966.
11. Peter, Hall., Urban and Regional Planning, London, David & Charles. 1965.
12. சிவமூர்த்தி, அ., குடியிருப்புப் புலியியல். தமிழ்நாட்டுப்பாடநூல் நிறுவனம், 1975.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கிடைத்த

நாணயங்கள்

செ. கிருஷ்ணராசா

நாணயங்களையும் வரலாற்றின் அடிப்படை ஆதாரங்களுள் ஒன்றாக வைத்து, ஆய்வுசெய்து வரலாற்றினை எழுதும் கலையானது தென்னாசியாவைப் பொறுத்தமட்டில் கி. பி. 12ஆம் நூற்றாண்டளவில் காஸ்மீரில் வாழ்ந்த கல்கனர் என்ற வரலாற்றாசிரியரினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆயினும் நவீன வரலாற்றியலில் அதன் உபயோகம் மிக அண்மைக்காலத்திலேயே ஐரோப்பிய நாடுகளில் உணரப்பட்டது. மறுமலர்ச்சிக்கால ஐரோப்பாவில் பரிணமித்த மனிதாபிமான இயக்கத்துடன் இந்த நாணயங்கள் பற்றிய ஆர்வமும் அவற்றினைச் சேகரித்து வைக்கின்ற முறையும் தோற்றம் பெற்றது. ஆரம்பத்தில் அவ்வார்வம் செல்வந்தர்களிடையே அழகியலையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், 18ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில், வரலாற்றியலில் அவற்றின் முக்கியத்துவம் நன்றாக உணரப்பட்டதால் நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வு விஞ்ஞான - தொழில்நுட்ப ரீதியிலான முறைக்கு இட்டுச்செல்லப்பட்டது. இன்று ஐரோப்பிய நாடுகளில் மட்டுமல்லாது, ஆசியநாடுகளிலும் குறிப்பாக தென்னாசியாவிற்கூட அரசியல், சமூக, கலாச்சார வரலாறு குறித்து நாணயவியல் பற்றிய ஆய்வு புத்தூக்கத்தினைப் பெற்று வருவதனைக் காணலாம்.

“மனித நாகரீக வரலாற்றிலே நாணயத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் புரட்சிகரமான ஒரு சம்பவமாகும்”.¹ நதிக்கரையோர நாகரீகங்களின் தோற்றத்துடன் ஏற்பட்ட அறிவியலின் வளர்ச்சியும் அதன் தொடர்ச்சியும் பல்வேறுபட்ட பொருளாதார அமைப்புக்கள் உருவாவதற்கு வழிவகுத்தன. இவ்வமைப்புக்களின் இயக்கவிளைவாகவே ‘மிகையுற்பத்தி’ என்றவொரு நிலை உருவாக்கப்பட்டது. இந்நிலையே காலப்போக்கில் பல தொழிற்பிரிவுகள் தோன்றுவதற்கு வித்திட்டது. இத்தொழிற்பிரிவுகளின் இயக்கமானது ஆரம்பத்தில் பண்டமாற்றுப் பொருளாதார முறைக்கும் பின்பு நாணயத்தின் தோற்றத்திற்கும் அதன் பரிவர்த்தனைக்கும் இடமளித்தது. பண்டமாற்றுப் பொருளியல் அமைப்பில் தோன்றிய குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு மனிதன் படிப்படியாக எடுத்த முயற்சிகளும், நடவடிக்கைகளுமே நாளடைவில் இந்நாணய முறையைத் தோற்றுவித்தது எனலாம்.

‘Numisma’ என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் அடியில் இருந்தே ‘Numismatics’ என ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்படும் ‘நாணயவியல்’ என்ற பொருளுடைய சொல் பிறந்தது.²

ஓர் ஒழுங்கு முறையான, நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வினையே ‘Numisma’ என்ற கிரேக்கச்சொல் குறித்து நிற்கின்றது. ‘நாணயம்’ என்றால் என்ன என்பதற்கு பலவகையான விளக்கங்களை பல்வேறு அடிப்படைகளில் வைத்து ஆய்வாளர் விளக்கியுள்ளனர். அவற்றுள் ஒன்று பின்வருமாறு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “திட்டவட்டமான வடிவத்தையும் பருப்பத்தையும்

கொண்டதாய் அதிகாரியொருவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட வடிவங்கள் பொறிக்கப்பட்ட உலோகத்துண்டு நாணயம் எனப்படும்.³

திட்டவட்டமான நாணயம் கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டளவில் சின்னாசியாவில் உள்ள லிடியாவில் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப் பட்டதனைத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. 'பொன் இலெக்ட்ரம், வெள்ளிக்கட்டிகளின் தரத்தை ருசுப்படுத்துவதற்காய் லிடியதேச மன்னனின் முத்திரையான சிம்மத்தலைச் சின்னம் அக்கட்டிகளில் பொறிக்கப்பட்டது.⁴ இதனைத்தொடர்ந்து ஆமை, எருது, ஆந்தை, மயில் ஆகியவற்றின் உருவங்கள் பதிக்கப்பெற்ற கட்டிடங்களும் வெளியிடப்பட்டன. இந்தியாவிலே நாணயத்தின் தோற்றம் அதன் பரிவர்த்தனை பற்றி பல்வேறுபட்ட கருத்துக்கள் அறிஞர்கள் மத்தியில் நிலவியபோதும், அங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆய்வுகளிலிருந்து அங்கு "புராணஸ்" என அழைக்கப்பட்ட ஒருவகை அச்சுக்குத்தப்பட்ட வெள்ளிக்காகுகளே காலத்தால் முற்பட்டவை எனக் கண்டறியப்பட்டது. இவ்வகை நாணயங்கள் தென்னாசியாவில் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுவரையில் பரிவர்த்தனையில் இருந்ததாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவை எமது நாட்டில் அநேகமாக அநுராதபுரம், யாழ்ப்பாணக்குடாநாடு (கந்தரோடை), மாந்தை, புத்தளம் ஆகிய இடங்களிலேயே கிடைத்துள்ளன. இந்தியாவைப்போன்று இலங்கையிலும் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றன என்பதனை இங்கு மேற்கொண்ட தொல்லியல் ஆய்வுகள் எமக்குணர்த்தி நிற்கின்றன. சமீபத்தின் பிறபகுதிகளைப் போல் யாழ்குடாநாட்டிலும் நீண்டகாலமாக மனிதன் நடமாடி வருகிறான் என்பதற்கு இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்களும் சான்றாகும். ⁵

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் நாணயவியல் ஆய்வு:-

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வானது இன்னும் ஆரம்ப நிலையிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்குடாநாட்டின்கண் நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வினை முதன்முதலாக போல் இ.பீரிஸ் என்பவர் 1917இல் கந்தரோடையில் மேற்கொண்ட பரீட்சார்த்த அகழ்வுமூலம் தொடக்கி வைத்தார். இவரைத்தொடர்ந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், முதலியார் செ. இராசநாயகம், எச். டபிள்யூ. கொடறிந்ரன் ஆகியோர் இத்துறையில் பெரிதும் ஆர்வம் காட்டினர். இவர்களுடைய ஆய்வின் நோக்கு பெருமளவுக்கு 'சேது' எனக் குறிக்கப்படும் ஒருவகை நாணயங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. ஐராவதம் மகாதேவன், வி. சிவசாமி, கலாநிதி எஸ். பத்மநாதன் ஆகியோர் குடாநாட்டின் நாணயவியல் தொடர்பாகப் பல்வேறு ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இன்னொரு ஆய்வாளரான, பிரித்தானிய இராசாயனவியல் அறிஞர் டபிள்யூ. என். ரேய் என்பவருடைய பங்களிப்பும் இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.⁶ இதே நேரத்தில் குடாநாட்டின்கண் உள்ள வேறுசிலர் நாணயங்களைத் தேடிப்பெற்று, சேகரித்து வைப்பதில் மிகவும் ஆர்வம் காட்டிவருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களுள் கா. நா. வே. சேயோன், ஆசிரியர் திருவள்ளுவர், கலைஞானி,

திரு. எஸ். பொன்னம்பலம் முதலியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இவர்களுடைய பங்களிப்பானது குடாநாட்டு நாணயவியல் ஆய்வு பொறுத்து மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகவுள்ளது.

நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்ட பிரதான நிலையங்கள்:-

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் உட்பகுதிகள் பலவற்றிலிருந்து நாணயங்கள் பல்வேறு வகையில் கிடைத்துள்ளன. வெவ்வேறு காலத்தைச் சேர்ந்த நாணயங்கள் பல்வேறு அளவுகளில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நல்லூர் ஆகிய பிரதான தொல்பொருள் தலங்களிலிருந்தும், புலோலி, நாகர்கோயில் மட்டுவில், கோப்பாய், அச்சவேலி, கொக்குவில், மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, தெல்லிப்பழை, தொல்புரம், வட்டுக்கோட்டை, அல்லைப்பிட்டி, மண்கும்பான், நாரந்தனை, புங்குடுதீவு, உடுப்பிட்டி, ஆணைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிலிருந்தும் கிடைத்துள்ளன.⁷ அண்மையில் தம்பசிட்டி, வியாபாரிமூலை ஆகிய இடங்களில் இக்கட்டுரை ஆசிரியரினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளிலிருந்தும் குறிப்பிடத்தக்களவு நாணயங்கள் சேகரிக்கக்கூடியதாகவிருந்தது. இவ்வாறு குடாநாட்டின்கண் உள்ள பல இடங்களிலிருந்தும் பெருந்தொகையான நாணயங்கள் கிடைத்தாலும், தொடர்ச்சியான முறையிலும் காலஒழுங்கிலும் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு நாணயங்கள் கிடைத்த தொல்லியல் தலங்களாக கந்தரோடை, வல்லிபுரம் என்பன காணப்படுகின்றன. எனவே இன்றைய நிலையில் புராதன நாணயக் களஞ்சியங்கள் எனக் கொள்ளக்கூடிய தொல்பொருள் தலங்களாக இவ்விரண்டு நிலையங்களுமே விளங்குகின்றன. இவ்விரு பழம்பெரும் நிலையங்களிலிருந்து கி. மு. 6ஆம் நூற்றாண்டுதொட்டு கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டுவரையுள்ள காலத்திய நாணயங்களும்,⁸ பிற்காலத்திய நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. குடாநாட்டின்கண் உள்ள குறிப்பான சில இடங்களில் இருந்து குறிப்பிட்ட சில காலங்களுக்கூரிய நாணயங்களும் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் கிடைத்த நாணயங்கள் பற்றிய பொதுவான ஓர் அட்டவணையை, நாணயங்களைச் சேகரிப்பதில் ஈடுபாடுடைய ஓர் அறிஞர் பின்வருமாறு கொடுத்துள்ளார்.⁹

1. பொன் 'இலெகற்றம்' சின்னங்களும் ஓரிரு சின்னங்களைக் கொண்ட பலதரப்பட்ட கட்டிகளும்.
2. 'புராணல்' அல்லது காப்பணங்கள் (கார்ஷாப்பணம்) வெள்ளித்தகட்டில் அல்லது செப்புத்தகட்டில் குத்தப்பட்ட உருவங்கள்.
3. யவன (பழையகிரேக்க) வெள்ளி நாணயங்கள் (புனித ஆந்தை, தேவதை, அதிஷ்ட பொறிக்கப்பட்டவை).
4. கந்தநாணயங்கள் (இவற்றில் பலவகையுள்).
5. சுட்ட களிமண்ணாலான நாணயங்கள் (பறவை, எழுத்து வரிசைகள்).
6. ஆதிபாண்டியர் காலத்து நீள்சதுர நாணயங்கள் (யானை, மீன், சின்னங்கள்).

7. சுவஸ்திக, ஸ்தூபி, நந்திபாத, இடபம், யானை, குதிரை, மயில் முதலிய பலதரப்பட்ட சின்னங்களையடக்கிய, அழகாய்ப் பொறி கப்பட்ட நாணயங்கள்.
8. நிற்கும் இடபம் பொறித்த நீள்சதுர நாணயங்கள்.
9. மகாசேனன் காலத்து சிம்ம நாணயங்கள். (கி. பி. 277 - 307)
10. ஒரு பக்கத்திலே நீள்சதுர இலக்குமி நிற்பதும் (சில இருப்பதும்) மறுபக்கம் சுவஸ்திக, நிறைகுடம், இடபம் ஆகியவை.
11. ரோம நாணயங்கள் (இவற்றில் பலவகை).
12. சோழ நாணயங்கள் (புலி மன்னர் உருவம் முதலிய பொறிக் கப்பட்டவை).
13. சேர நாணயங்கள்.
14. பல்லவ நாணயங்கள் (சிங்கமும் செப்புக்குடமும், மரமும் புலி யும், நிறைகுடமும்).
15. "லங்கேஸ்வர" பொன் நாணயங்களும் அவற்றின் அரை, கால் அரைக்கால் வீசம் (பொற்பணம்).
16. பொது வட்ட வடிவுள்ள பாண்டிய நாணயங்கள் (பிறை, கயல் மீன், பலதரப்பட்ட அழகிய இடபங்கள், குத்துவிளக்குகள் பாரைமீன், குதிரை, கடம்பமரம்).
17. யாழ்ப்பாண ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் நாணயங்கள். (இவைக ளிலே பலரகங்கள் உள்).
18. சிங்கள மன்னரின் செப்பு நாணயங்கள் (தம்பதெலியாக்காசு, 11ஆம் 12ஆம் 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான பராக்கிரமபாகு, விஜயபாகு, நிஸங்கமல்ல, லீலாவதி, சாஹசமல்ல, சோடகங்க தேவ, தர்மாசோகதேவ, புவனேகபாகு ஆகியோரின் நாணயங்கள்.

மேலே கொடுக்கப்பட்ட அட்டவணை ஏறத்தாழ கி.மு. 6ஆம் நூற் றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் கிடைத்த நாணய வகைகளை உள்ளடக்குகின்றதென பொது வாகக் குறிப்பிடலாம். மேலும் இங்கே கிடைத்த நாணயங்களை கால அடிப்படையில் ஐந்து பெரும் பிரிவுகளுக்குட்படுத்தி நோக்கிக் கொள்வது இத்தொகுப்பாய்வுக்குப் பொருத்தமானது. அப்பிரிவுகளாவன:-

- (1) கி. பி. 1 ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமுரிய நாணயங்கள்.
- (2) கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான நாணயங்கள்.
- (3) கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி. பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமுரிய நாணயங்கள்.

- (4) பொலனறுவை, தம்பதேனியா, கோட்டை அரசர்கால நாணயங்கள்.
 (5) யாழ்ப்பாண மன்னர்களுடைய நாணயங்கள் (சேது நாணயங்கள்).

மேலே கொடுக்கப்பட்ட இந்தக் காலப்பகுப்பானது தென்னிந்திய - இலங்கை வரலாற்றின் போக்கில் ஏற்பட்ட சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். தொடர்ந்து மேலே கொடுக்கப்பட்ட இப்பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் இடம்பெறும் குடாநாட்டு நாணயங்கள் பற்றி மிகச் சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

1. கி. பி. 1ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலான குடாநாட்டின் நாணயங்கள்

இலங்கையில் கிடைத்த, காலத்தால் முற்பட்ட நாணயங்களில் ஒரு வகையான 'புராணஸ்' என்பவை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய பிரதான தொல்பொருள் தலங்களிலே கிடைத்துள்ளன. கந்தரோடையில் 1917ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1919ஆம் ஆண்டு வரையில் போல் இ. பிரீஸ் என்பவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பரிசீலனார்த்த அகழ்வாய்வின்போது இவ்வகை நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.¹⁰ 'புராணஸ்' என்ற பதத்தின் பொருள் 'பழையது' என்பதாகும். இதனையே மேலும் வடமொழியில் 'கார்ஷபண' எனவும், பாளி மொழியில் 'கஹபாணு' எனவும், ஆதிச்சிங்கள மொழியில் 'கஹவணு' எனவும் அழைப்பர். 'புராணஸ்' என்ற இந்த நாணயங்களின் பரிவர்த்தனை வியாபாரத் தொடர்பின் நிமித்தமாகவே இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கு மட்டுமன்றி, ஈழத்திற்கும் எடுத்துவரப்பட்டதென ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர்.¹²

கந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய தொல்பொருள் தலங்களில் இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற, காலத்தால் முந்திய இந்த 'புராணஸ்' நாணயங்களின் அமைப்பு, தன்மை என்பன பற்றி மேலோட்டமாக நோக்குவதும் அவசியமாகின்றது. 'புராணஸ்' நாணயங்கள் பெருமளவிற்கு வெள்ளி உலோகத்தினாலேயே செய்யப்பட்டவையாக உள்ளன. எனினும் பொன், செம்பு ஆகிய உலோகங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சில நாணயங்கள் இரு உலோகங்கள் கலந்து செய்யப்பட்டனவாகவும் உள்ளன, கந்தரோடையில் கிடைத்த இவ்வகை நாணயங்கள் வெள்ளியினாலும், வெள்ளிமூலம் பூசப்பட்டுச் செய்யப்பட்டவையாகவும் உள்ளன. 'புராணஸ்' நாணயங்களின் அமைப்பினைப் பொறுத்தமட்டில் பெருமளவிற்கு அவை நீள்சதுரமாக இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. குறிப்பிட்ட உலோகத் தகடுகளை வெட்டி, நீள்சதுரமாகவோ அல்லது சதுரமாகவோ அடித்து, அவசியமாயின் மூலையோரங்களும் வெட்டப்பட்டு அமைக்கப்பட்டதனைக் கந்தரோடை 'புராணஸ்' நாணயங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவ்வகை நாணயங்களின் முன் - பின் புறங்களில் அல்லது ஏதாவது ஒரு பக்கத்தில் இலச்சினைகள் குத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சிலவற்றில் இலச்சினைகளற்ற தன்மையைக் கூடக் காணலாம்.¹³

'புராணஸ்' நாணயங்களையொத்த வகையில், அதனைத் தொடர்ந்து வந்ததாகவே 'வார்ப்புக்காசுகள்' காணப்படுகின்றன என ஆய்வாளர்

குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த பல நாணயங்களை ஆய்வாளர் கந்தரோடையில் கண்டுபிடித்துள்ளனர். முதலாம் வகை நாணயங்களுக்கும், இவற்றுக்குமிடையே காணப்படும் வேறுபாடு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். முதலாவது வகையில் முதலிலே தகடுகளைச் செய்து அதன் பின்னரே உருவங்களைக் குத்திப் பொறிப்பதாக இருக்க, இவ்விரண்டாவது வகையில் குறிப்பிட்ட ஒரே நேரத்தில் உருவத்தினையும் உலோகத்தினையும் 'வார்ப்பு' மூலம் அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வகை நாணயங்கள் பற்றிய ஒரு பூரண விளக்கத்தினை இவ்வாய்வில் ஈடுபட்டுள்ள திரு. சி. சிவசாமி தனது கட்டுரையொன்றில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.¹⁴

“முதலில் ஒரு புறத்திலும் பின் இரு புறங்களிலும் இலச்சினைகள் இடம் பெற்றன. பின்புறத்தில் அச்சுக்குத்திய இலச்சினைகளுமுள்ளன. இக் காசுகளின் சில நீள்சதுர வடிவின்; சில வட்டமானவை; வேறுசில நீண்டுருண்டையானவை;..... சிலவற்றிலே வேதிகையுடன் மரமும், சுவஸ்திகாவும், பிறசின்னங்களும் முன்புறத்திலே காணப்படுகின்றன. பின்புறத்திலே வேதிகையும், நந்திபாதமும் பிற சின்னங்களுமுள்ளன. சிலவற்றிலே புத்தசக்கரம், சைத்தியம் முதலியன இடம்பெற்றுள்ளன. சிலவற்றின் முன்பக்கத்திலே வேதிகையிலுள்ள கொடித்தம்பத்தை நோக்கி யானையும், அதற்குமேலே வட்டமான கோயில் அல்லது தூணுள்ள வீடு அல்லது கொட்டில் போன்றவையும் வேறு சில சின்னங்களும் உள்ளன. இவை பழைய பாண்டிய காசுகளாக இருக்கலாமென போல் இ. பீரிஸ் கருதினார். சிலவற்றிலே எருது காணப்படுகின்றது. பிடரி மயிரில்லாச் சிங்கம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள நாணயம் மகாசேனன் காலத்தவை எனக் கொட்றிந்ரன் குறிப்பிட்டுள்ளார். கந்தரோடையிலே போல் இ. பீரிஸ் சேகரித்த காசுகளிலே இந்தியாவிலுள்ள மால்வாக் காசுகளில் காணப்படும் 'உஜ்ஜயின் இலச்சினை' (தர உள்ள இருவட்டங்கள்) யும், 'சதகலிச்' என்ற வாசகமும் உள்ள காசு ஒன்று இருந்தது. இது சாதவாக காசாக இருக்கலாம்.”

கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நல்லூர் ஆகிய தொல்லியல் தலங்களிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புராதன நாணயங்களில் இன்னொருவகை 'லக்ஷ்மி' நாணயங்களாகும். இலங்கையில் பல்வேறு பகுதிகளில் இவ்வகை நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளனவெனினும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கிடைத்தவை மிகவும் சிறப்பானவையென தொல்லியல் ஆய்வாளர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹⁵ கந்தரோடையிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 'லக்ஷ்மி' நாணயங்கள் பலவற்றைப்போல் இ. பீரிஸ் என்பவரின் வேண்டுகோளின்படி பிரித்தானிய இராசாயனவியல் ஆய்வாளர் டபிள்யூ. என். நேய் என்பவர் பரிசோதித்தார். அதன்படி அவ்வகை நாணயங்களில் நான்கு பங்கு ஈயமும், ஒரு பங்கு செம்பும் மிகச் சிறிய அளவில் சிலிக்கா, இரும்பு, நிக்கல் ஆகிய உலோகங்களும் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.¹⁶

'லக்ஷ்மி' நாணயங்களுடைய தன்மையை நோக்குதல் அவசியமான தொன்றாகும். 'புராணஸ்' நாணயங்களைப்போன்று இவையும் நீள்சதுர வடிவின்வாகும். “இவற்றின் முற்பக்கத்திலே தாமரையாசனத்திலே நிற்கும் நிலையிலே லக்ஷ்மி விளங்குகிறார். அவரின் இரு கரங்களிலும் கமலங்கள்

திகழ்கின்றன. இருமருங்கிலும் யானைகள் நீர்சொரிகின்றன. சிலவற்றிலே பின்புறமாக ஒளிவட்டம் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு கஜலக்ஷ்மி அழகாக மிளர்கிருார். பின்புறத்திலே வேதிகையிலுள்ள ஸ்தம்பத்தின்மீது சுவஸ்திகா முழுநீளத்திற்கும் காணப்படுகின்றது.¹⁷ சில நாணய ஆய்வியலாளர் இவ்வகை நாணயங்களை நன்கு பரிசோதித்த பின் இந்நாணயங்களிலே சுந்தன், மயில், சேவல், வேல் முதலிய சுந்தனின் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதனை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.¹⁸

சுந்தரோடையில் இருந்து கிடைத்த மற்றொரு வகை நாணயம் 'சிங்கக்காசு' என்பதாகும். இதுவரையில் குடாநாட்டின் வேறு எப்பகுதியினின்றும் இவ்வகைக் காசு வெளிக் கொணரப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இருந்தபோதும் இவ்வகை நாணயம் பற்றிய காலவரன் முறை பற்றி ஈழத்து நாணயவியலாளரிடையே பெருமளவிற்கு கருத்து முரண்பாடுகள் நிலவுவதைக் காணலாம். சுந்தரோடையில் 1917ஆம் ஆண்டுக்கும் 1919ஆம் ஆண்டுக்குமிடையில் போல். இ. பிரிஸ் என்பவராலும், 1966இல் இலங்கை தொல்லியல் இலாகாவிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின்போது பெருமளவிலான நாணயங்கள் கிடைத்தபோதும், மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலேயே இவ்வகைச் 'சிங்கக்காசு' பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வகை நாணயங்களின் முற்பக்கத்தில் சிங்கம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்பக்கத்தில் மூன்று தனி வட்டங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பிடரி மயிருள்ள சிங்கம் பொறித்த இவ்வகை நாணயங்கள் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாணய வகையாக இருக்கலாம் என போல் இ. பிரிஸ் கருதுகின்றார்.¹⁹ மேலும் இதேபோன்ற நாணயங்கள் அலுரா தபுரத்திலும் அதிகமாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டமை காரணமாகவும் இவ்வகை நாணயங்களினுடைய தோற்றம் இலங்கைக்கே உரியது என சில ஆய்வாளர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.²⁰ வேறுசிலர் மேலும் ஒருபடி முன்சென்று இச் 'சிங்கக்காசுகள்' பல்லவப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கினால் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டவையாக இருக்கலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

.....பல்லவச் சின்னங்களிலே சிங்கம் பிரபலமான இடம் பெற்றுள்ளதை மறுக்கமுடியாது. பல்லவரும் இத்தகைய காசு வெளியிட்டுள்ளனர். சமீபகாலத்திலே இதுபோன்ற சிங்கம்பொறித்த காசு திருக்கேதீஸ்வரத்திலே கிடைத்தது. அதன் முற்பக்கத்திலே சிங்கமும், பின்பக்கத்திலே பூரணகும்பமும், அயல் இருமருங்கும் குத்துவிளக்குகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வகை நாணயம் பல்லவர் காசு என டி.பி.சு. ஹெற்றியாராய்ச்சி என்ற அறிஞர் ஆய்ந்துள்ளார்.....²¹

பொதுவாகக் சுந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய தொல்பொருட் தளங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட 'புராணஸ்', லக்ஷ்மி நாணயங்களும் என்பனவும் சுந்தரோடையிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சிங்கக்காசுகளும் கி. முற்பட்ட 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பின்பட்ட 2ஆம் நூற்றாண்டு வரை புழக்கத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்றன என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வகை நாணயங்களில் காணப்படும் பல்வகைச் சின்னங்கள் பல மத தொடர்புகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றனவாம்.

இவற்றுள் 'சுவஸ்திக' சின்னம் எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுமைப்பட்ட ஒரு சின்னமாக விளங்குவதைக் காணலாம். ஸ்தூபி, வேதிகை, அரசமரம் என்பவை பௌத்த சமயத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாக விளங்குகின்றன. அரசமரம் ஏனைய இந்திய சமயங்களிலும் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. எருது, லக்ஷ்மி, கந்தரோடையுடன் தொடர்பு படுத்தப்படும் 'முருக சின்னங்கள்' என்பவை இந்து மதத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக உள்ளன.

கி. பிற்பட்ட இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்துக்குரிய யாழ்ப்பாண நாணயங்கள்:-

வரலாற்று ரீதியாக இக்காலகட்டம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினைப் பொறுத்து வெளிநாட்டு வர்த்தகத் தொடர்புகள் ஏற்பட்ட ஒன்றாக விளங்கியது. தென்னிந்தியாவுடன் மாத்திரமன்றி ஐரோப்பிய வர்த்தகர்களுடனும் கூடியளவுக்கு யாழ்ப்பாணம் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டமையைக் காணலாம். இதனால் கிரேக்க, ரோம நாணயங்களின் செல்வாக்கு இக்காலகட்டத்தில் இங்கு புழக்கத்தில் இருந்ததை கந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அவ்வகை நாணயங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ரோமர்களின் வர்த்தகத் தொடர்பு தென்னிந்தியாவுடன் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இருந்து வந்தபோதும் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு பொறுத்து அதன் செல்வாக்கு கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி. பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு வரை கூடுதலாக ஏற்பட்டிருந்தது எனக் கொள்ளலாம்.

கந்தரோடையிலிருந்தும் வல்லிபுரத்திலிருந்தும் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ரோம நாணயங்கள் பெருமளவுக்கு பொன், வெள்ளி, செம்பு ஆகிய உலோகங்களினால் செய்யப்பட்டவையாக உள்ளன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் 1907இற்குப் பின்பே ரோமக் காசுகள் கிடைக்க ஆரம்பித்தன. இவ்வகை நாணயங்கள் பற்றி ஆய்வாளர் ஒருவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "..... இந்நாணயத்தின் முற்பக்கத்திலே பொதுவாக இறந்த அல்லது சமகால ரோமப் பேரரசின் கிரீடம் தரித்த தலையும் அவருடைய பெயரும் காணப்படும். பின்பக்கத்தில் ஒன்று அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட போர் வீரர்கள் அல்லது சிலுவை முதலிய சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. கந்தரோடையிலே திரு. போல் இ.பீரிஸ் சேகரித்தவற்றுட் பல கி.பி. 4ஆம் 5ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவையாம். இவற்றிற்கு முற்பட்ட காலச் சில நாணயங்களும் கிடைத்ததாகத் தெரிகின்றது.இக்காசுகள் செம்பினாலானவை. விளிம்பிலே சுற்றிவரப் புள்ளிகள் கொண்டவை. ரோமக் காசுகள் கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுவரை புழக்கத்தில் இருந்தன. ரோமக் காசுகளைப் பின்பற்றியும் இலங்கையில் நாணயங்கள் வெளிவந்தன. அரசரின் வடிவம் தாங்கிய காசுகள் ரோமக் காசுகளைப் பின்பற்றியே வெளிவந்திருக்கலாம்." 22 (ஏறத்தாழ 50க்கு மேற்பட்ட ரோம நாணயங்களை ஆசிரியர் திரு. திருவள்ளுவர் (Nallur Hoard) தம்முடைய நாணயச் சேகரிப்புக்களுடன் கொண்டுள்ளார். (இந்த ரோம நாணயங்களுட் பெரும்பாலானவை கற்பிட்டியிலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டபோதும் தற்போது அவை பேணப்படுகின்ற இடம் காரணமாக அவற்றை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்

டின் நாணயங்களுடனேயே வைத்து விரிவான முறையில் ஓர்ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.)

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்குமிடையிலான யாழ்ப்பாண நாணயங்கள்.

வரலாற்று ரீதியில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு உட்பட இலங்கையானது கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் தென்னிந்தியாவில் எழுச்சி பெற்ற பேரரசுகளுடன் தொடர்பு கொண்டமை காரணமாக நாணயவியல் வரலாறு பொறுத்தும் அவற்றின் செல்வாக்கை நாம் இங்கே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. அதுமாத்திரமல்லாது இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் முழு இலங்கையையும் உள்ளடக்கியதாக தனியேர் அரசு, அரசன் என்ற நிறுவனங்கள் நிலைபெற்றுள்ளதைத் தொடர்ந்து, அதன் செல்வாக்கின் கீழ் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் தவிர்க்க முடியாதபடி உட்பட்டதனை எமக்கு வரலாற்று மூலாதாரங்கள் காட்டிநிற்கின்றன.²³ அத்தகைய ஒரு தன்மையை இங்கே கண்டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்களும் உணர்த்தி நிற்கின்றன எனலாம்.

இக்காலப் பகுதிக்குரிய நாணயங்களில் அதிகமானவை குடாநாட்டின் சில பகுதிகளிலிருந்தே பெறப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் கந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய முக்கியமான தொல்பொருட் களஞ்சியங்களில் இருந்து ஒரு சில குறிப்பிட்ட அளவிலான இக்காலத்துக்குரிய நாணயங்களே கிடைத்துள்ளன. இக்காலப்பகுதிக்குரிய நாணயங்களாக இடைக்காலப் பாண்டியர் நாணயங்கள், “கஹவணு” என அழைக்கப்படும் பிந்திய அனுராதபுர நாணயங்கள், பல்லவர் நாணயங்கள் என்பன இப்பிரிவுக்குள் அடங்குகின்றன.

‘கஹவணு’ எனக் குறிப்பிடப்படும் பிந்திய அனுராதபுர கால மன்னர் நாணயங்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு பொறுத்து இதுவரைக்கும் கந்தரோடையிலிருந்து மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. இலங்கையில் ரோம நாணயங்களின் புழக்கம் ஏற்பட்டபின் இலங்கை மன்னரும் தமது நாணயங்களில் முற்பக்கத்தில் ரோம நாணயங்களில் உள்ளது போன்று தமது உருவங்களையும் பொறிக்கத் தொடங்கினர். இத்தன்மையை பிந்திய அனுராதபுரகால மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களில் இருந்து குறிப்பாக ‘கஹவணு’ என்றழைக்கப்பட்ட அவர்களுடைய நாணயங்களில் இருந்து கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. ‘கஹவணு’ என்றழைக்கப்படும் இந்த நாணயம் பிறநாட்டு வர்த்தகத்திற்கென்றே உருவாக்கப்பட்டது என்பது அறிஞர்களுடைய பொதுவான கருத்தாகும்..... இவை சிறியவை. மேற்குறிப்பிட்ட காசிலே ‘ஸ்ரீ லங்கா’ என்ற வாசகம் நாகரிலிப்பியில் உள்ளது. சிலவற்றிலே லக்ஷ்மி நிற்கும் நிலையிலே தாமரையாசனத்திலே காணப்படுகிறார். வேறு சிலவற்றிலே அர்த்த சந்திரன், தாமரை முதலியனவும் ‘நந்தக்’ அல்லது ‘உரக’ அல்லது ‘தரக’ அல்லது ‘இரக’ | ‘அரசு’ என்ற வாசகம் நாகரி எழுத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த நாணயங்களிலே வடஇந்திய நாகரிலிப் பயன்படுத்தப் பட்டதிலிருந்து இவை வெளிநாட்டு வர்த்தகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது தெளிவாகின்றது. வடமொழி இந்

தியப் பொதுமொழியாக மட்டுமன்றி இலங்கை, பர்மா, தென்கிழக்காசியா, மத்தியாசியா ஆகிய இடங்களில் பொதுமொழியாகவும் நிலவியது".²⁴

இலங்கையில் மனிதவடிவத்தை அதாவது அரசரின் வடிவத்தைத் தாங்கிய காசுகள் கி. பிற்பட்ட 8ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்தே வெளிவந்தன எனலாம். இடைக்காலப் பாண்டியர் நாணயங்களில் இருந்து இதனை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். பொதுவாக இடைக்காலப் பாண்டியர் நாணயங்கள் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 10ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்துக்குரியனவாகும். கந்தரோடையிலே கிடைத்த மீன் இலச்சினை பொறித்த நாணயங்கள் பண்டியருக்குரியனவாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. ஆரம்பத்திலே பாண்டியர் நாணயங்களிலே யானை உருவமே பொறிக்கப்பட்டு மீன் உருவமாக மாற்றப்பட்டது என நாணயவியலாளர் கருதுகின்றனர்.

மத்தியகால நாணயங்கள் (கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 15ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டவை.)

பரந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது இலங்கை முழுவதிலும், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலும் மிகப் பெருந்தொகையாகக் கிடைத்த நாணயங்கள் இம்மத்திய காலத்துக்குரியனவாகவே உள்ளன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே சிதறலாக, பெருமளவிலான தலங்களிலிருந்து இந்தக் காலத்துக்குரிய நாணயங்கள் கிடைக்கப்பெற்றும், கிடைத்தும் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கையின் பொருளாதார வரலாற்றில் இம்மத்திய காலப்பகுதியானது (கி. பி. 10 - கி. பி. 15) செழிப்பு மிக்க ஒன்றாக விளங்கியதென்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கையின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வர்த்தகத் துறைகள் பொறுத்தும், விவசாய அபிவிருத்திகள் பொறுத்தும் மிகவும் ஒரு கறுசுறுப்பான காலகட்டமாக இம் மத்தியகாலம் அமைந்தது. எனவே அத்தகைய ஒரு நிலையில் நாணயப்பரிவர்த்தனைகளும் மிகவும் நெருக்கமான முறையில் நடைபெற்றிருக்குமென்பது தெளிவு. இதன் காரணமாக மிகப் பல நாணயங்கள் இக்காலகட்டத்தில் பரிவர்த்தனையின் பொருட்டு வெளியிடப்பட்டன. இச்சுறுசுறுப்பான மத்திய காலகட்டத்துடன் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடும் தொடர்புற்றிருந்தது என்பதற்கு இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பெருந்தொகையான அக்காலப்பகுதிக்குரிய நாணயங்களே சான்றாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே கிடைத்த மத்தியகால நாணயங்களிலே குறிப்பிடத் தக்கனவாகச் சோழமன்னர்களுடைய நாணயங்கள் முதலாம் பராக்கிரமபாகு, முதலாம் விஜயபாகு, நிலங்கமல்லன், சோடகங்கள், லீலாவதி, சாஹஸைமல்ல, தர்மாசோக நாணயங்கள் என்பன காணப்படுகின்றன. சோழப் பெருமன்னர்களின் ஆதிக்கப்படர்ச்சியின் கீழ் இலங்கையும் ஒரு மாகாணமாக மாறியதைத் தொடர்ந்து, (கி.பி. 1017) முதலாம் ராஜராஜனால் வெளியிடப்பட்ட 'ஸ்ரீராஜராஜ' எனப் பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் வெளிவந்ததைத் தொடர்ந்தே இலங்கையில் முதன்முதலாக மன்னர்களுடைய பெயர் பொறித்த நாணயங்கள் வெளிவரத்தொடங்கின என்ற கருத்து மீளாய்வுக்குரியதொன்று எனலாம்.

மத்தியகால நாணயங்கள் பல்வேறு அளவுகளிலும் வேறுபட்ட உலோகங்களிலும் வெளிவந்ததை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின்கண் சேகரிக்கப்பட்ட அவ்வகை நாணயங்களில் இருந்து அறியலாம். ஓரளவுக்கு பொன், வெள்ளி என்பவற்றாலும், பெருமளவுக்குச் செம்பினாலும் இங்கு கிடைத்த மத்தியகால நாணயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் வெள்ளிமுலாம் பூசிய செம்பு நாணயங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். மத்தியகால நாணயங்கள் பற்றிய சில தன்மைகளைப் பின்வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம்...'' இவற்றின் முன்புறத்திலே அனுராதபுரகாலப் பிற்பகுதி நாணயங்களைப் போன்று நிற்கும் நிலையிலும், பின்புறத்திலே இருக்கும் நிலையிலும் மன்னன் காணப்படுகின்றான். பின்புறத்தில் மன்னனின் பெயர் நாகரி எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது..... நாணயத்தினைச் சுற்றிவர, விளிம்பிலே புள்ளிகள் உள்ளன.''²⁵ தொழில் நுட்பம் பெருமளவுக்கு மத்திய காலத்தில் கிறிப்புற்றிருந்தமை காரணமாக நாணயங்களும் ஒழுங்காக வட்டவடிவில் அழுத்தம் திருத்தமாக வெளியிடப்பட்டன.

தம்பதெனியா, கோட்டை மன்னர்களுடைய நாணயங்கள் யாவும் இப்பிரிவுக்குள்ளேயே அடங்குகின்றன: இவர்களுடைய நாணயங்கள் பல யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் காணப்படும் தொல்பொருள் தலங்களிலிருந்து கிடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தம்பதெனியாக்கால மன்னர்களான இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு, நான்காம் விஜயபாகு, முதலாம் புவனேசுபாகு ஆகியோருடைய நாணயங்கள் கந்தரோடை, வல்லிபுரம், அச்சுவேலி, தெல்லிப்பளை, புங்குடுதீவு முதலிய இடங்களில் இருந்து கிடைத்துள்ளன. கோட்டை மன்னர்களுள் ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் நாணயங்கள் பல கந்தரோடை, வல்லிபுரம், நல்லூர், கொக்குவில் ஆகிய பல இடங்களில் இருந்து கிடைத்தன.

சேது நாணயங்கள் (யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள்.)

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள தொல்பொருள் தலங்களில் இருந்து கிடைக்கப்பெற்ற நாணயங்களில் விசேடமானதாகவும் ஆய்வுக்குகந்ததாகவும் காணப்படுவது 'சேது' (சேது) நாணயங்களாகும். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் கிடைத்த நாணயங்கள் பற்றியாய்வு செய்த ஆய்வாளர் சேது நாணயங்கள் பற்றிய விடயத்தில் கூடுதலான அக்கறையுடன் ஆய்வுசெய்து, அவற்றின் பல்வேறு வகைகளைத் தரம் பிரித்துக் காட்டியுள்ளனர். ஐராவதம் மகாதேவன், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், செ. இராசநாயகம், எச். டபிள்யூ. டி. கொட்றிந்ரன், கலாநிதி. கு. பத்மநாதன் ஆகியோரே இத்துறையில் குறிப்பிடத் தக்கோராவர்.

'சேது' நாணயங்கள் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணத்தையாண்ட ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளினாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்ற கருத்தினை எடுக்காட்டியவர் முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்களாவர்.²⁶ இவர்களுடைய அக்கருத்தினையே சுவாமி. ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் உறுதிப்படுத்தினார்.²⁷ ஆனால் விஞ்ஞானரீதியிலான ஆய்வின் அடிப்படையில் சேது நாணயங்கள் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களாலேயே வெளியிடப் பெற்றன என்பதனை முதன்முதலாக எடுத்துக்காட்டியவர் ஐராவதம் மகாதேவன்

அவர்களாவர்.²⁸ மூன்று முக்கியமான, (ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினால் வெளியிடப்பெற்ற) நாணயங்களை எடுத்து விளக்கி, அவை யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினாலேயே வெளியிடப்பட்டவை என எடுத்துக்காட்டியிருப்பது, தொல்லியல் விஞ்ஞானரீதியாக அவர் கொண்டிருக்கும் புலமையைக் காட்டுகின்றது.²⁹

நீண்டகாலமாக, சேது நாணயங்கள் பாண்டியராலும் சோழமன்னர்களாலும் வெளியிடப்பெற்றன என்ற கருத்து நிலவி வந்தது.³⁰ இக்கருத்துக்கெதிராக, தனது விஞ்ஞானரீதியில் அமைந்த புலமையில் தன் விளக்க முறையை உபயோகித்து 'சேது' நாணயங்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்த மன்னர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினாலேயே வெளியிடப்பட்டவை என்பதற்கு உறுதியான - தெளிவான ஆதாரங்களை ஐராவதம் மகாதேவன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மேலும் அவர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினால் வெளியிடப்பட்ட நாணயங்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளுக்குட்படுத்தி ஆய்வு செய்துள்ளார்.

அவையாவன:-

- (1) முற்பட்ட கால சேது நாணயங்கள். (கி.பி. 1250க்கும் 1350க்குமிடைப்பட்டவை.)
- (2) பிற்பட்ட கால சேது நாணயங்கள். (கி.பி. 1350க்கும் 1600க்குமிடைப்பட்டவை.)

இவ்விருகாலப் பிரிவுகளுக்கிடையில் பல்வேறு வகையான சேது நாணயங்கள் யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்களால் வெளியிடப்பட்டன என்பது அவரது கருத்தாகும். ஆனால் சேது நாணயங்கள் பற்றிய விரிவான ஓர் ஆய்வினை நடாத்திய கலாநிதி S. பத்மநாதன் கிடைத்த நாணயங்களை அறுபெரும் பிரதான வகைகளுக்குட்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக்குள்ளும் வெளியிலும் இவ்வகை நாணயங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. நல்லூர், திருநெல்வேலி, கோப்பாய், சண்டிலிப்பாய், புத்தூர், நாகர்கோயில், நாரந்தனை, மாந்தை, மாங்குளம், தென்னிந்தியாவின் சில பகுதிகள் ஆகிய இடங்களிலிருந்து சேது நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலங்கையின் பல்வேறு பாகங்களிலிருந்து கிடைத்த சேது நாணயங்களுள் திருகோணமலைத் துறைமுகப்பகுதியில் இருந்து கிடைத்தவை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சேது நாணயங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்த கொடறிந்ரன் அந்நாணயங்களில் உள்ள விபியினை தவறாக வாசித்துள்ளமையை ஐராவதம் மகாதேவன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். கொடறிந்ரன் கலிங்கர் கால தேவநாகரிலிபியின் வேறுபாட்டை உணராமல் வாசித்தமையினாலேயே சேது நாணயம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினால் வெளியிடப்பெற்றவை என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது என ஐராவதம் மகாதேவன் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் கலிங்கர் கால 'ரா' என்ற விபிக்கும் சாதாரண 'ப' என்பதற்குமிடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையிருப்பதனை எடுத்துக்காட்டி சரியான உச்சரிப்பினை விளக்கியுள்ளார்.

சரியான வாசிப்பு: Sri ra ja se ka ra —
கொட்றிந்ரனது வாசிப்பு: Sri ba(va) la... ka(m) va(ca)

சேது நாணயங்களில் ஒருவகையான செகராச சேகரவகையான நாணயங்கள் பற்றிய விளக்கத்தினைக் கொடுக்கும்போது சோழர் நாணயங்களில் எவ்வாறு “இராஜராஜ” அல்லது “ராஜராஜ” எனப் பெயக் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதனையொத்தவகையில் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களும் “செகராசெகர” என நாணயங்களில் பெயரைப் பொறித்துள்ளனர் என விளக்கியுள்ளார்.

சேது நாணயங்களிலுள்ள குறியீடுகளையும், சின்னங்களையும் வைத்துக் கொண்டு சித்தாந்த ரீதியில் முதலியார் செ. இராசநாயகம் விளக்கம் கொடுத்துள்ளார். சேது, சேதுகாவலர், இராமேஸ்வரம் ஆகியவற்றோடு கூடிய இடவிளக்கத் தொடர்புகளையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். “..... சேது நாணயத்தின் பின்பக்கத்திலுள்ள சின்னங்கள் பரமேஸ்வரனையும் (அவர் படைத்த பிரபஞ்சத்தையும்) யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் அடங்கியுள்ள இராமேஸ்வரத்திலுள்ள ஆலயத்தினையும் குறிப்பன.....” என அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கலாநிதி எஸ். பத்மநாதன் தனது கலாநிதிப் பட்டத்தின் பொருட்டு மேற்கொண்ட ‘யாழ்ப்பாண அரசு’ என்ற ஆய்வில் சேது நாணயங்களைப் பற்றிய ஒரு விரிவான ஆய்வினை ஓர் அத்தியாயமாக அடக்கியுள்ளார். இதுவரை செய்து முடிக்கப்பெற்ற சேது நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வில் இதுவே விரிவானதும் குறிப்பிடத்தக்கதுமாகும். ஏறத்தாழ எண்பதுக்கு மேற்பட்ட சேது நாணயங்களையுள்ளடக்கியதாக இவருடைய அவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.³¹ ஆசிரியர் ஆறு பிரதான பிரிவுகளின் அடிப்படையில் அந்நாணயங்களில் காணப்படுகின்ற அம்சங்களை ஒரு காலவரன்முறை அடிப்படையில் முதன்முதலாக எடுத்து விளக்கியுள்ளமை வருங்கால ஆய்வாளருக்கு ஒரு பெரும் வாய்ப்பையே கொடுத்துள்ளது எனலாம். ஆனால் முதலியார் செ. இராசநாயகம் குறிப்பிட்டது போன்றே பத்மநாதனும் சேது நாணயங்களை இராமேஸ்வரத்துடன் தொடர்புபடுத்தி, அவற்றின் சமய, அரசியல் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

முடிவுரை:-

இதுவரையில் மிகவும் சுருக்கமாக “யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு” என்ற பிரதேச எல்லைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பில் கிடைத்த 15 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்திய நாணயங்கள் பற்றிய ஒரு மேலோட்டமான தொகுப்பாய்வினைக் கொடுக்க முடிந்தது. ஆனால் இப்பிரதேச நாணயவியல் பற்றிய ஆய்வினை மிகவும் விரிவான முறையில் இலங்கையின் ஏனைய மாவட்டங்களுடன் இணைத்து நோக்குதல் அவசியமானதொன்றாகும். இந்நாணயவியலுடன் தொடர்பானதாகவுள்ள ‘விக்ரஹவியல்’ பற்றிய ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய ஓர் அவசியத்தினை இனித் தொடர்புபோகும் ஆய்வாளர் உணரவேண்டும். நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளினை விரிவானமுறையில், விஞ்ஞானரீதியாக மேற்கொள்வதன் மூலம் மறைந்து கொண்டிருக்கின்ற எமது பல பாரம்பரிய கலைமரபுகளை மீண்டும்

தோற்றுவிக்கமுடியும். மேலும் இந்நாணயங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் மூலம் சமய - தத்துவ சித்தாந்தக் கொள்கையின் வளர்ச்சி, சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மாற்றங்கள், எழுத்துவளர்ச்சி, ஆதிக்கப்படர்ச்சி, வெளிநாட்டுத்தொடர்புகள் முதலிய இன்றோரன்ன விடயங்களை அறிந்து கொள்ளலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்:-

1. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள், யாழ்ப்பாணம், 1974.
2. Encyclopaedia Britanica (Micropaedia) Vol II, p. 1046.
3. Sircar, D. C. Studies in Indian coins, Delhi, 1969. pp. 1 - 2.
4. சேயோன், கா.நா.வே. 'ஈழத்துப் புராதன நாணயங்கள்' யாழ்ப்பாணத்துக் தொல்பொருளியற் கழகத்தில் 24. 11. 1975இல் நிகழ்த்திய சிறப்புச் சொற்பொழிவு.
5. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள். யாழ்ப்பாணம், 1974. ப. 1.
6. சேயோன், கா. நா. வே. மேற்படி.
7. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள். யாழ்ப்பாணம், 1974. ப. 1.
8. மேற்படி.
9. சேயோன், கா. நா. வே. மேற்படி.
10. Pieris, P. E. 'Nagadipa II (Coins)' JRAS(CB), 1919. p. 73.
11. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள், யாழ்ப்பாணம், 1974. ப. 2.
12. சிவசாமி, வி. தொல்பொருளியல் ஓர் அறிமுகம். ஈழநாடு மறுபிரசுரம் 1972. ப. 4.
13. Codrington, H.W. Ceylon coins and currency. 1924. P.63.
14. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள். யாழ்ப்பாணம், 1974. ப. 3.
15. Codrington, H.W. Ceylon coins and currency. 1924. pp. 26 - 31.
16. சேயோன், கா. நா. வே. மேற்படி.
17. சிவசாமி, வி. யாழ்ப்பாணக்காசுகள். யாழ்ப்பாணம். 1974. ப. 3.

18. சேயோன், கா. நா. வே. மேற்படி.
19. Pieris, P. E. 'Nagadipa II (Coins)' JRAS (CB) 1919, p. 56.
20. Ibid.
21. சிவசாமி, வி., மேற்படி ப. 4.
22. மேற்படி.
23. பரணவிதான, எஸ்., "வல்லிபுரம் பொற்சாசனம்"
24. சிவசாமி, வி., மேற்படி. ப. 6.
25. மேற்படி.
26. Rasanayagam, C. Ancient Jaffna. pp 300-303.
27. சிவசாமி, வி., "யாழ்ப்பாணத்தில் 1972ஆம் ஆண்டு கிடைத்த சில நாணயங்கள்" பூர்வகால, யாழ்ப்பாணத் தொல்பொருளியற்கழக வெளியீடு, 1973. ப. 25.
28. Iravatham Mahadevan. "Some rare coins of Jaffna", *Damilika, Journal of the depart of Archaeology, Government of Tamil Nadu*, Vol. 1 pp. 111 - 119.
29. ஐராவதம் மகாதேவன் என்பவரே முதன்முதலாகத் தமிழ்நாட்டில் தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துக்களை எடுத்துக்காட்டி, சில தமிழ்ப்பிராமிக் கல் வெட்டுக்களைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டுச் சங்கஇலக்கியங்களுக்குச் சாசனவியல் ரீதியாக ஒரு காலவரையறையை வகுத்துக் கொடுத்தார். அவ்வகையிலும் சேது நாணயங்களில் உள்ள லிபி வடிவை எடுத்துக்காட்டி அவை யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் அரசர், ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளினாலேயே வெளியிடப்பட்டன என்பதனை நிரூபித்த தன் அடிப்படையிலும் அவர் நாணயவியல், சாசனவியல் ஆய்வாளர் மத்தியில் முக்கியமான ஒருவராகக் காணப்படுகின்றார்.
30. Iravatham Mahadevan., 'Some rare coins of Jaffna', *Damilike Vol. 1*, p. 111.
31. Pathmanathan, S., 'Coins of medieval Sri Lanka: The coins of the kings of Jaffna' *Spolia Zeylanica*, Vol. 35, Part I & II, 1980, pp. 409 - 447.

இலங்கையில் கல்வி நிருவாகத்தின் பன்முகப்படுத்தலுக்கான வழிமுறைகள்

கலாநிதி. தி. வேலாயுதம்

அண்மைக் காலங்களில் நிருவாகத்தில் பன்முகப்படுத்தலின் அவசியமும் தேவையும் பற்றி மீண்டும் பேசப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். இன்று கல்வித் துறையிலும் இதன் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டும், உணர்த்தப் பட்டும் வருகிறது. ஒரு காலத்தில் சில நாடுகளின் கல்வித் தொகுதிகளின் நிருவாகத் தொகுதிகளை ஒப்பிட்டு நோக்குடன் ஆராய்வதற்கு மட்டுமே இக்கருத்தும் செயன்முறையும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்று இதற்காக மட்டுமல்லாமல் கல்வித் திட்டமிடலிலும் நிருவாகத் திலும் சில பல மறுசீரமைப்புக்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் பன்முகப்படுத்தலைச் செயற்படுத்த வேண்டும் என்று கொள்ளப்படுகின்றது. (Mackenzie, 1975).

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு:-

கல்வி நிருவாகம் குறிப்பாக நிறுவன மட்டத்தில் தனித்துவமாகவும், பொதுநிருவாகத்தில் இருந்து சில விதிகளில் வேறுபட்டு இருந்தாலும் கல்வித்தொகுதி ரீதியாக பொதுநிருவாகத்தில் அடங்கியும், அதன் தாக்கங்களுக்கு உட்பட்டும் விருத்தியடைந்து வந்து இருக்கிறது. எனவே கல்வி நிருவாகத்தின் வளர்ச்சியையும், போக்குகளையும், எதிர்காலத்தில் தேவைப்படும் மாற்றங்களையும் நோக்கும்போது பொதுநிருவாகத்தின் வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் புனரமைப்புக்களையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டிய தேவையை மறுக்க முடியாது.

மேற்கத்தையரின் வருவகைக்கு முன்னும் கல்வி வளர்ச்சிக்கு அரசின் ஆதரவு கிடைத்தபோதிலும் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே கல்விச் சேவையில் அரசின் ஒரு இறுக்கமான மேற்பார்வையும் ஆதிக்கமும் ஆரம்பமானது. இதற்காக உயர் ஒல்லாந்த உத்தியோகத்தரையும், ஒல்லாந்த மதகுருமாரையும் கொண்ட குழுவொன்றும் நியமிக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தரைத் தொடர்ந்து இலங்கையை ஆண்ட ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்காலத்திலும் இந்நிலை தொடர்ந்தது. முதல் ஆங்கிலேய ஆளுநரான சேர் பிரேட்றிக் நோர்த் அரசு பள்ளிக்கூடங்களின் தொழிற்பாடுகளை மேற்பார்வை செய்வதற்கு ஒரு அதிபரை நியமித்தார். கோல்புரூக் ஆணைக் குழுவின் சிபாரிசுகளின் அடிப்படையிலும் அரசு பள்ளிக்கூடங்களை நிருவகிக்க ஒரு மத்திய பள்ளிக்கூட ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவிலும் உயர் அரசு உத்தியோகத்தர்களும் மதகுருமார்களும் இடம் பெற்றார்கள்.

ஆயிரத்து எண்ணூற்று அறுபத்தொன்பதாம் ஆண்டில் பொதுக்கல்வித்திணைக்களம் அமைக்கப்பட்டபோது நிறுவனரீதியான அமைப்பினைக் கொண்ட ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அமைப்புத் தோன்றியது. இத்திணைக்களத்தின் முதல் தலைவரின் நியமனத்தின்போது இவருக்குக் கட்டுப்பாடற்ற

அதிகாரம் வழங்கப்படவேண்டும் எனக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும், தமது கடமையினைச் செவ்வனே நிறைவேற்றப் போதிய அதிகாரங்கள் வழங்கப்படாததனாலும், மேலதிகாரிகளுக்கும் இவருக்கும் இடையே தோன்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாகவும் அடுத்த வருடமே தனது பதவியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார்.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து நான்காம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்ட கல்விக்குழுவினின் சிபார்சின் பேரில் 1906ஆம் ஆண்டின் நகர்ப்புற பள்ளிக்கூட சட்டமூலமும் 1907 ஆம் ஆண்டின் கிராமிய பள்ளிக்கூட சட்டமூலமும் நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றின் அடிப்படையில் மாவட்ட பள்ளிக்கூடக் குழுக்கள் செயற்படுவதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன. கல்வித்துறை விரைவாக விருத்தியடைந்தமையாலும் கல்விக்கான செலவினம் அதிகரித்தமையாலும் உள்ளூர் ஆட்சி நிறுவனங்கள் இவற்றிற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போயிருக்கலாம்.

ஒருமுகப்படுத்தல் வலுவடைதல்:

ஆயிரத்தொள்ளாயிரத்து இருபதாம் ஆண்டின் முதலாம் சட்டமூலம் கல்வித்திணைக்களத்தின் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்வி நிருவாகத்திற்கு சட்டரீதியான அடிப்படையை வழங்கியது எனலாம். 1939ஆம் ஆண்டின் 31ஆம் கல்விச்சட்டமூலம் தொடர்ந்தும் கல்வித்திணைக்களம் ஒரு அதிகாரம் குவிந்த நிறுவனமாகத் தொழிற்பட வகைசெய்தது.

இவ்வாறாக சுதந்திரத்திற்கு முன்பும், அதனைத் தொடர்ந்தும் கல்வித்திணைக்களத்தின் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட நிருவாகம் அமைப்பு கல்வித்துறையின் பாரிய விருத்தி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவும், கல்விச் சீர்திருத்தங்களை நடைமுறைப்படுத்தவும், புத்தாக்கங்களைப் புகுத்தவும் ஓரளவு உதவிற்று.

பன்முகப்படுத்தலில் ஆரம்ப முயற்சிகள்:

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து அறுபதாம் ஆண்டளவில் கல்வித் துறையில் தொகை ரீதியாக ஏற்பட்ட வளர்ச்சிக்கும், கல்வியின் பண்பு ரீதியான மேம்பாட்டிற்கும் கல்வித்திணைக்களம் அதிகாரங்கள் குவிந்த ஒரு தனி மத்திய நிறுவனமாகத் தொடர்ந்தும் செயற்பட முடியாதென உணரப்பட்டது. (இக்காலகட்டத்திலேயே உதவி நன்கொடை பெற்றுவந்த பள்ளிக்கூடங்கள் அரசினால் பொறுப்பேற்கப்பட்டன.) புதியதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவும், அதிகரித்த பொறுப்புக்களை ஏற்று நடாத்தவும் அதன் அன்றைய ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட நிறுவன அமைப்பு பொருத்தமற்றது எனக் கருதப்பட்டது. (Sivalingam, 1976) இக்காரணங்களுக்காக 1961 ஆம் ஆண்டளவில் முதற்கட்ட கல்வி நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தல் எத்தனிக்கப்பட்டது. கல்வித் தொகுதி பத்து கல்விப் பிராந்தியங்களாகவும் இருபத்திமூன்று கல்வி மாவட்டங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு கல்விப்பிராந்தியமும் ஒரு உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளரினாலும் ஒவ்வொரு கல்விமாவட்டமும் ஒரு கல்வி அதிகாரியினாலும் நிருவகிக்கப்பட்டது. இம்முறையில் மத்திய கல்வித் திணைக்களத்தின் குறித்த சில அதிகாரங்கள் இவ்வதிகாரிகளுக்குக்

கையளிக்கப்பட்டன. எனினும் இவர்கள் ஆற்றவேண்டிய பாரிய பொறுப்புக்களுக்கும், மேற்கொள்ளவேண்டிய கல்வி விரிவாக்க முயற்சிகளுக்கும், விருத்தி நடவடிக்கைகளுக்கும் இவ்வதிகாரங்கள் போதியனவாக அமையவில்லை. 1961ஆம் ஆண்டில் தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவின் விதப்புரைகளில் கல்விநிருவாக அமைப்பில் பன்முகப்படுத்தலின் தேவை நன்கு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. கல்விநிருவாகப் பன்முகப் படுத்தல் பள்ளிக்கூட நிறுவனங்கள் கல்விசார் தொழில்துறை ரீதியான தீர்மானங்களை எடுக்கவும் செயற்படுத்தவும் உதவவேண்டுமென அக்குழு சிபாரிசு செய்தது.

கல்வி நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தலின் இரண்டாம் கட்ட முயற்சியாக 1966 ஆம் ஆண்டில், மேலும் ஒரு எத்தனம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கையில் முன்னைய பிராந்தியக் கல்வி அலுவலகங்கள் பிராந்திய கல்வித் திணைக்கள அந்தஸ்தினைப் பெற்றன. அவற்றின் எண்ணிக்கையும் 14 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. பிராந்தியக் கல்விப் பணிப்பாளர்கள் இப்பிராந்தியத் திணைக்களங்களுக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்களின் நிருவாக, மேற்பார்வைக் கடமைக் கூறுகளுக்கு உதவும் முகமாக பிரதம கல்வி அதிகாரிகள், அலுவலக உதவியாளர்கள், கணக்காளர் ஆகியோரும், கல்வி அதிகாரிகளும், வட்டாரக் கல்வி அதிகாரிகளும் நியமிக்கப்பட்டனர். மேலும் சில பொறுப்புக்களும் அதிகாரங்களும் இப்பிராந்தியத் திணைக்களங்களுக்குக் கையளிக்கப்பட்டன. கூட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால் முன்பு கல்வி அமைச்சு மட்டத்தில் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களில் ஒருசில அதிகாரங்கள் கைமாறியபோதும், பிராந்திய கல்வித் திணைக்களங்கள் உண்மையான பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இவ்விரண்டாம் கட்ட நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தல் முயற்சிக்குப் பின்னும் பிராந்திய கல்வித் திணைக்களங்கள் பூரணமான அதிகாரப் பன்முகப்படுத்தல் நிலையைப் பெறவில்லை என ஒரு உயர்மட்ட கல்வி நிருவாகி குறிப்பிடுதல் நோக்கத்தக்கது. (Ariyadasa, 1976). மேலும் இக்காலகட்டத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட கல்வி மறுசீரமைப்பு முயற்சிகள் எதிர்பார்த்த பயன்விளைவுகளைத் தரத் தவறிவிட்டன என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இதற்கு மத்திய கல்வி அமைச்சிற்கும் இறுதியில் கல்விக் கொள்கைகளையும் கல்வித் திட்டங்களையும் செயற்படுத்தும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் பாரிய இடைவெளி காணப்பட்டது என்றும், இடைநிலை அதிகாரிகளும் தொழில்துறை ஆளணிகளும் தமது பங்களிப்பை வழங்காததும் காரணமாயின என்றும் விளங்கப்படுகிறது. (Wijemanne, 1975). அமைப்பு ரீதியாக பன்முகப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் தொழிற்பாட்டு ரீதியாக ஒருமுகப் படுத்தப்பட்ட நிலைமையே இக்குறைபாட்டிற்குக் காரணமென நாம் அனுமானிக்கலாம்.

அதிகாரம் கையளித்தல்.

மேலும் மத்திய கல்வித்திணைக்களம் பிராந்திய கல்வித்திணைக்களங்களுக்கு சில பொறுப்புக்களைக் கொடுத்தபோதிலும் அவற்றினை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய அதிகாரங்களை பிராந்திய திணைக்களங்களுக்குக் கையளிக்கவில்லை. மத்திய நிறுவனம் அதிகாரங்களைத் தன்வசம் வைத்துக்

கொண்டு பிராந்திய நிறுவனங்கள் சில குறித்த பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றும்படி மட்டும் எதிர்பார்ப்பது பொருத்தமற்றதும் செயல்திறன் அற்றதுமான நடவடிக்கையாகும். இக்குறைபாடு கல்வித்துறையில் மட்டுமல்லாது ஏனைய பொதுநிருவாக சேவைகளிலும் பல வளர்முக நாடுகளில் காணப்படுகின்றதாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. (Mahadeva, 1980).

எதிர்கால விருத்தி:

எதிர்காலத்தில் கல்விநிருவாகத்தில் மேற்கொள்ளப்படும் பன்முகப்படுத்தல் எத்தனங்களில் இரு அம்சங்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படவேண்டும். இவற்றில் ஒன்று பன்முகப்படுத்தப்படும் நிருவாகக் கட்டமைப்பு மட்டத்தில் அரசியற் பங்குகொளல், அரசியல் உந்தல்கள் பெறும் முக்கியத்துவம். மற்றையது அந்நிருவாக கட்டமைப்பு மட்டத்தில் கல்விக்கான வளங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழிமுறைகளும் அவ்வளங்களைப் பகிர்ந்தளித்துப் பயன்படுத்தும் பாங்குகளும் ஆகும். உண்மையான செயல்திறன் கொண்ட கல்விநிருவாகப் பன்முகப்படுத்தலில், அரசியல் பங்களிப்பும் தலைமைத்துவத்தின் தேவையையும் அவசியத்தையும் பேராசிரியர் டபிள்யூ. ஜி. வோக்கர் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். இதற்காக சில நாடுகளில் கல்வி நிருவாகத் தொகுதிகளை, குறிப்பாக ஐக்கிய அமெரிக்க ஒன்றியத்தினதும் அவுஸ்திரேலியாவினதும் கல்வி நிருவாகத் தொகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகுத்துக் காட்டினார். (Walker, 1972). கல்வித்துறை ஒரு சமூகத்தில் அதிமுக்கிய அம்சமாக விளங்குவதாலும், கல்வி எத்தனங்களில் ஒவ்வொரு பிரசையையும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் சம்பந்தப்படுத்துவதாலும் அவ்வப்பகுதி மக்களின் சிறப்பான தேவைகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் அபிவிருத்திகளையும் கருத்திற்கொண்டு கல்வி முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். பல்லின சமுதாயங்களில் இத்தேவை மேலும் முதன்மை பெறுகின்றது. எனவே உண்மையான பயன்தரும் கல்வி நிருவாக பன்முகப்படுத்தலில் அரசியல் பங்கு கொள்ளும், அரசியல் உந்துசத்தியும் அவசியமாகின்றன. கல்வித் திணைக்கள ஆளணிகளால் மட்டும் தனித்து இவற்றினைச் செயற்படுத்த முடியாது. (Velayutham, 1978).

விருத்திசார் பன்முகப்படுத்தல்:

ஒருநாட்டின் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு பன்முகப்படுத்தப்பட்ட நிருவாக அமைப்பு அவசியமென்றும், இது தொடர்பாக பாரிய நிருவாகத்துறை புனரமைப்பு நடவடிக்கைகள் அவசியம் என்றும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. (Meddick, 1963; saxena 1980; Duke, 1981).

நாட்டின் முழுமையான விருத்திக்கு ஒவ்வொரு பிராந்தியம், மாநிலம், மாவட்டம், வட்டாரம் போன்ற தொகுதிகளின் ஒருங்கிணைந்த விருத்தியே இட்டுச்செல்லலாம். இதனை உறுதிப்படுத்த தொழிற்பாடு ரீதியான ஆக்கபூர்வமான பன்முகப்படுத்தல் அவசியமாகும். இவ்விதத்தில் கல்வித்துறையும் தனது பங்களிப்பைச் செய்யமுடியும். (Singh and Guruge, 1977). மேலும் சமூகத்தின் பல விருத்திசார் எத்தனங்களின் ஒன்றிணைந்த முயற்சிகளில் கல்விநிருவாகத்திற்கும் இன்றியமையாத பங்கு உண்டு. குறிப்பாக

ஒன்றிணைந்த கிராமிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களிலும் அவற்றின் செயற்பாட்டிலும் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட கல்வித்திட்டமிடலும் கல்விநிருவாகமும் முக்கிய பங்கு கொள்ளவேண்டும். (Coombs, 1975; Nayar, 1978).

கல்விக்கான வளங்களின் பயன்பாடு:

கல்விக்கான வளங்களின் தேவை அதிகரித்து வருகின்றது. ஏனைய சமூக பொருளாதார அபிவிருத்திக்காகவும் பலவகை வளங்கள் தேவைப்படுகின்றன. எனினும் கல்வித்துறை விருத்திக்கு முதன்மை அளித்து கூடிய வளங்கள் ஒதுக்கப்படுகின்றன. இவ்வளங்களிலிருந்து உச்சப்பயன் பெறுவதுடன், இவற்றினை சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டியுள்ளது. பன்முக வரவுசெலவுத் திட்டத்திலிருந்து நிதி ஒதுக்கப்படுவதால் ஓரளவு சமமான பகிர்ந்தளித்தல் இடம்பெற வாய்ப்பு உண்டு. எனினும் சம ஒப்பரவின்மையும், குறித்த ஒரு மாவட்டத்தில் பள்ளிக்கூட நிறுவனங்களுக்குக் கிடைக்கும் வளங்களிலும், அவற்றினைப் பயன்படுத்தும் திறனிலும் சம மின்மை காணப்படுகின்றது. (Gunaratne and Navaratnarajah, 1982). ஒரு கல்வி நிருவாகக் கட்டமைப்பின் மட்டத்தில் பன்முகப்படுத்தல் மேற்கொள்ளப்பட்டு வளங்கள் சமமாகப் பகிர்ந்தளிக்க எடுக்கப்படும் முயற்சிகள், அடுத்தடுத்த மட்டங்களில் சமமின்மையைத் தோற்றுவிக்கலாம். (Monk, 1981). எனவே கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நேரடியாக வளங்களை வழங்க வழிகாண வேண்டும். முடியுமானால் வளங்களை கொடுத்த அல்லது வலயத்தைச் சேர்ந்த பள்ளிக்கூடங்கள் பகிர்ந்து பயன்படுத்தவும் வழிவகுக்கலாம். இவ்வகையில் பரீட்சார்த்தமாக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் உறுதியான முடிவுகளைத் தரவில்லை.

சமூக பொருளாதார ரீதியாக தாழ்நிலையில் வாழும் குறித்த குழுக்களைப் பொறுத்தமட்டில் விசேட கவனம் செலுத்தவேண்டி ஏற்படலாம். உதாரணமாக சேரிவாழ் மக்களுக்கு அல்லது பொது வசதிகள் குறைவாகக் கொண்ட தூரப் பிரதேச மக்களுக்கு கல்விக்கான வளங்கள் குறித்து ஒதுக்கிப் பிரயோகிக்க வேண்டிய தேவை தோன்றலாம். இச்சந்தர்ப்பங்களில் முறைசார் கல்வியுடன் முறைசாராகக் கல்வியும் பொருத்தமான முறையில் ஒன்றிணைந்து செயற்படுத்தவேண்டியிருக்கும். இவற்றிற்கெல்லாம் உள்ளூர் ஆட்சி மட்டத்திற்கு கல்வி நிருவாகம் பன்முகப்படுத்த வேண்டி ஏற்படலாம்.

அரசியற் பங்குகொளல்:

பல்லின மக்களைக் கொண்ட நாடுகள் சில கல்வித்துறையில் பல இனங்களுக்கிடையில் ஒற்றுமையையும் கூட்டுறவையும் வளர்க்க கல்வி நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தலைப் பயன்படுத்தி உள்ளன. உதாரணமாக பப்புவா நியூகினி தேசத்தில் கல்வி வளங்கள் பகிர்ந்தளித்தல், இடைநிலைக் கல்விக்காக தெரிவுசெய்தல், பின்தங்கிய பகுதிகளின் குறைபாடுகளை நீக்குதல் போன்றவற்றை கவனிப்பதற்காகக் கல்வி நிருவாகத்தையும் பொது நிருவாகத்துறை போன்று பன்முகப்படுத்தி பல்லின மக்களிடையே ஒற்றுமை நிலவ வழிவகுத்தனர். (Bray, 1982). இலங்கையில் கூட அரசியல்

அடிப்படையிலான பொதுநிருவாக புனரமைப்பை இனங்களுக்கிடையே தோன்றும் பிரச்சினைகளை அணுகித் தீர்க்கப் பயன்படுத்தலாம் என்ற கருத்து கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக வலுவடைந்து வருகிறது. பிராந்தியங்களும், மாவட்டங்களும் தன்னாதிக்கமுள்ள, தமக்கு வேண்டிய வளங்களைப் பெறக்கூடிய, தமது தேவைகளுக்கும், அபிலாசைகளுக்கும் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களுக்கேற்ப பொதுநிருவாக பன்முகப்படுத்தலை ஏற்படுத்தினால் கல்வித்துறையும் அதனில் அடங்கும். கல்வித்துறையிலும் ஆக்கபூர்வமான உண்மையான பன்முகப்படுத்தல் இவ்வழியில்தான் தோன்றலாம். மார்க்குவெஸ், மூன்றாம் மண்டல பல்வின சமுதாயங்களில் எவ்வாறு பன்முகப்படுத்தல் முரண்பாடுகளையும் ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் நீக்கலாம் என்றும் இம்முயற்சியில் கலைத்திட்டவிருத்தி எவ்வகையில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பில் இடம்பெறலாம் என்றும் சுட்டிக்காட்டி உள்ளார். (Marquez, 1980).

முகவுரை

மேற்கத்தைய ஆட்சியின்போது நிலவிய இறுக்கமான ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்வி நிருவாக முறை எவ்வகையில் காலப்போக்கில் பன்முகப்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதனையும், அதன் இன்றைய நிலையையும் ஆராய்ந்தோம். தோன்றிவரும் பன்முகப்படுத்தப்படும் முயற்சிகளை விபரித்து எதிர்காலத்தில் எவ்வகைப் பன்முகப்படுத்தல் தோன்றலாம் என்று சில ஆதாரங்களுடன் எதிர்வு கூறப்பட்டது. இவை பெரும்பாலும் பொதுநிருவாக புனரமைப்புடன் இணைந்து அல்லது அதனுடன் சார்ந்து அரசியல் பங்களிப்பையும், உந்துசக்தியையும் உள்ளடக்கியதாக விளங்கலாம் என எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. எந்தவொரு நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தல் முயற்சியின் வெற்றியும் இறுதியில் எந்தளவிற்கு மக்களைப் பங்குகொள்ள வழிவகை செய்கிறது என்பதனையே பொறுத்திருக்கிறது. (Wanasinghe, 1980). இவ் அளவு கோலைக் கொண்டே உத்தேச நிருவாகப் பன்முகப்படுத்தலையும், அதில் கல்வி நிருவாகத்தின் பன்முகப்படுத்தல் பெறும் பங்கினையும் மதிப்பிடலாம்.

REFERENCES

1. Ariyadasa, K.A., Management of Educational Reforms in Sri-Lanka. Paris: Unesco Press. 1976.
2. Bray, Mark "High School selection policies in 1981: The impact of decentralization". Papua New Guinea journal of Education Vol. 18, No. 2. 1982. pp. 155-167
3. Coombs, P. H., Education for Rural Development: Some implications for planning. Seminar paper No. 20. Paris: International Institute for Educational Planning. 1975.
4. Duke, C., Enhancing Education's relevance and contributions to other development sectors." APEID Occasional paper No. 8. 1981.
5. Gunaratne, D., & Navaratnarajah, S., Inter District Comparisons of Educational Performance. Colombo, Sri Lanka: Planning and programming branch, Ministry of Education, 1982.
6. Mac Kenzie, M. L., "Centralization or Decentralization? Some thoughts based on a comparison between Scotland and Australia. Administrators" Bulletin. Vol. 6 No. 2 April 1975. pp. 1-4.
7. Maddick, H., Democracy, Decentralization and Development London: Asian publishing house. 1963.
8. Mahadeva, B., "Foreward" in Saxena, A. P. (ed) Administrative Reforms for Decentralized Development. Kuala Lumpur; Asian and Pacific Development Administration Centre, 1980.
9. Marquez, A. D., "A study of educational problems of the Third World" in Brian Holmes (ed) Diversity and Unity in Education. London; George Allen & Unwin, 1980.
10. Monk, David H., "Toward a multilevel perspective on the allocation of educational resources." Review of Educational Research Vol. 5 Summer 1981. pp. 215-236.
11. Nayar, D. P., Integral Rural Development and Educational Priorities" Yojana Vol. 22, No. 3 1978. pp. 23-31.
12. Saxena, A. P., "Administrative reforms for decentralized development" in A. P. Saxena (ed) Administrative Reforms for Decentralized Development. Kuala Lumpur: Asian and Pacific Development Administrative Centre. 1980.

13. Singh, R.R. & Guruge, A.E.P., "Administration of education in the Asian Region" Prospects: Quarterly Review of Education. Vol. 7 No. 1. pp. 118-126.
14. Sivalingam, R., Reforms in Educational Administration in Sri Lanka. Journal of Development Administration. Vol. 6 No. 1. May. pp. 19-32.
15. Velayutham, T., Projected Issues in the Practice of Educational Administration: The Sri Lankan context. A paper presented at the Fourth International Intervisitation programme in Educational Administration. Vancouver, Canada. May 23, 1978.
16. Walker, W. G., Centralization or Decentralization: An International viewpoint on an American Dilemma. A Special report for the Centre for Advanced study of Educational Administration, University of Oregon. 1972.
17. Wanasinghe, S., "Administrative Reform for Decentralized Development" Regional Development in Sri Lanka. Colombo: Sri Lanka Institute for Development Administration. 1980.
18. Wijemanne, E. L., "Educational Planning: Status and Organization in Sri Lanka." Bulletin of the Unesco Regional office for Education in Asia. No. 16. June. pp. 114 - 127.

ஈழத்தில் இந்து இலக்கியங்கள்

(பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை)

கலையரசி சின்னையா

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்தே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஒரு தொடர்பான வரலாற்றுப் போக்கினை அடையாளம் காண முடிகிறது. பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஈழத்தில் எழுந்துள்ள இலக்கியங்களை நோக்கின் அவற்றுள் இந்துசமய இலக்கியங்கள் பெரும்பான்மை இடத்தினைப் பெற்றுள்ளமையினை அறியலாம். சமூகத்தில், சமயத்தின் பங்கும் தேவையும் சிலகாலப்பகுதிகளிற் கூடியும், சிலகாலப்பகுதிகளிற் குறைந்தும் காணப்பட்டதற்கேற்ப சமய இலக்கியங்களும் சிலகாலப் பகுதிகளிற் கூடுதலாகவும் சிலகாலப்பகுதிகளிற் குறைவாகவும் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. எனினும் இடையீடின்றிச் சமயம் இலக்கியப் பொருளாக இடம்பெற்றே வந்துள்ளது. இவ்வகையில் ஈழத்திலே பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை தோற்றம் பெற்ற இந்து இலக்கியங்களை வரலாற்றொழுங்கில் காலப்பின்னணியுடன் எடுத்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை ஈழத்துப் பூதன்தேவனாருடன் தொடங்குவது மரபாகி விட்டதெனினும், முதலிற் கூறியதுபோல் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய ஒரு தொடர்ச்சியான ஆதாரபூர்வமான வரலாற்றை, யாழ்ப்பாணம் தனி இராச்சியமாகத் தமிழ்மன்னர்களால் ஆளப்பட்ட காலமாகிய ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலிருந்தே அதிலும் சிறப்பாகப் பதினான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பெறமுடிகிறது. இதனால் இக்காலகட்டத்தில் இருந்தே ஈழத்தில் எழுந்த இந்து இலக்கியங்கள் பற்றியும் நாம் நோக்க முடிகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சி நிலவிய காலத்திலே (1216-1619) சமயம், வரலாறு, சோதிடம், வைத்தியம் என்பனவற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் சமயசம்பந்தமான இலக்கியங்களே அதிகமாகும். தட்சிணகைலாசபுராணம், திருக்கரைசைப்புராணம், கதிரைமலைப்பள்ளி, கண்ணகிவழக்குரை என்பன இக்காலப்பகுதியிலே தோன்றிய சமயசம்பந்தமான இலக்கியங்களாகும். இவற்றுள் தட்சிணகைலாசபுராணம், திருக்கரைசைப்புராணம், கதிரைமலைப்பள்ளி ஆகிய மூன்றும் ஈழத்தின் பழமைவாய்ந்த இந்துக் கோவில்களைப் போற்றியெழுந்த இலக்கியங்களாக அமைவது நோக்கத்தக்கது.

தட்சிணகைலாசபுராணம் ஈழத்தின் தொன்மை வாய்ந்த பாடல் பெற்ற தலமான கோணேஸ்வரத்தின் தோற்றவரலாற்றினையும், சிறப்பினையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. வடமொழி மச்சேந்திய புராணத்தினைத் தழுவித் தட்சிணகைலாசபுராணம் பாடப்பட்டபோதும் இப்புராணத்தின் திருநகரச்சூக்தத்தில், ஈழநாட்டுடன் தொடர்பான செய்திகள் சிறப்பாகக்

குளக்கோட்டன் கோணேஸ்வரக் கோவிலுக்குச் செய்த பணிகள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இப்புராணத்தை இயற்றியவர் யார் என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது.¹

திருக்கரைசைப்புராணம், திருகோணமலைக்கு அண்மையிலுள்ள 'அகத்தியதாபனம்' என வழங்கப்படும் கரைசையம்பதியின் வரலாற்றைக் கூறி அங்கு எழுந்தருளியுள்ள சிவனைப் போற்றித் துதிக்கின்றது.

“ஆதியே போற்றி யரனேயடி போற்றி
சோதியே போற்றி சுடரேயடி போற்றி
பாதியே போற்றி பரனேயடி போற்றி
தீதகலுந் தென்கரைசைத் தேவேயடி போற்றி.”

எனச் சிவனைப் போற்றும் வகையிற் பூசைச் சுருக்கப் பாடல்கள் பல அமைந்துள்ளன. இப்புராணத்தை இயற்றியவர் யார் என்பது தெரியவில்லை. இந்நூலைப் பதிப்பித்த அகிலேசபிள்ளை, உமாபதிசிவாசாரியார் பரம்பரையில் வந்த ஒருவர் இதனைப் பாடியிருக்கலாம் என்ற கருத்து நிலவுவதாகக் கூறியுள்ளார்.²

கதிரமலைப்பள்ளு தென்னிலங்கையில் உள்ள கதிர்காமம் என்ற தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள முருகனைப் போற்றுகின்றது.

“தென்கதிரை வேலவர் திருநாமம் பாடலாம்
என்கதையை யெண்ணு ரிகழ்ந்து”

எனவரும் கதிரமலைப்பள்ளின் அவையடக்கச் செய்யுளடிகள் கதிரை வேலவர் புகழ் பாடவே இப்பள்ளு எழுந்தது என்பதனை அறியத்தருகின்றன. இப்பள்ளினை இயற்றியவரும் யார் என்பது தெரியவில்லை.

கண்ணகிவழக்குரை ஈழத்திலே செல்வாக்குப் பெற்ற கண்ணகி அம்மன் வழிபாட்டின் பின்னணியிலே தோற்றம் பெற்ற இலக்கியமாகும். சிலப்பதிகாரம் கண்ணகியைத் தெய்வமாக்கிப், பிறப்பிலிருந்தே தெய்வீகத் தன்மையினைக் கண்ணகிக்கு அளித்துள்ளது. சேரன் செங்குட்டுவன் சேரநாட்டில் கண்ணகிக்கு விழா எடுத்தபொழுது அங்கு கடல்கூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும் சென்றான் எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்படுகிறது. இக்கயவாகுவே ஈழத்தில் கண்ணகி வழிபாடு பரவக் காரணமாக விளங்கினான் என்பர். இவனால் ஈழத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கண்ணகிவழிபாடு ஈழத்துத் தமிழ்மக்களிடையிலும் சிங்களமக்களிடையிலும் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றது. இவ்வாறு சாதாரண மக்களின் வழிபடு தெய்வமாக விளங்கிய கண்ணகி அம்மனைப் போற்றிய கண்ணகிவழக்குரை சாதாரண மக்களின் மதநம்பிக்கையினை வெளிக்காட்டுவதாகவும் அமைகின்றது.

இவ்விதம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிக்காலத்திலே தோற்றம் பெற்ற சமய இலக்கியங்கள் இந்துமதச் சார்பானவையாக, அக்காலத்திலே சிறப்புப் பெற்று விளங்கிய வழிபடுதலங்களையும் தெய்வங்களையும் போற்று

வனவாக அமைந்துள்ளன. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலெழுந்த தட்சிணகைலாசபுராணம் போற்றிப் பாடிய கோணேஸ்வரத்தினை, போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் வாழ்ந்த குவைரோஸ் (Queyroz) பாதிரியார் “கீழைத் தேசத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் அல்லாதவரின் உரோமாபுரி”³ எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதிலிருந்து கோணேஸ்வரத்தின் சிறப்பினையும் அக்காலத்தில் சைவ சமயத்தவர் அதற்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தினையும் உணரமுடிகிறது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலே தோற்றம் பெற்ற இந்து இலக்கியங்கள் மூலம் அக்காலத்தில் அரசர்களும் மக்களும் சமய ஈடுபாடுடையவராக இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அச்சமய ஈடுபாடே இவ்விந்து இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்குப் பின்னணியாக அமைந்தது எனலாம். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தவரின் தமிழகத் தொடர்பும் இவ்விலக்கியங்கள் எழுவதற்கு ஓரளவு காரணமாயிருந்திருக்கலாம்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் ஆட்சியை அடுத்து யாழ்ப்பாண இராச்சியம் அந்நியரான ஐரோப்பியரின் ஆளுகைக்குட்பட்டது. பதிலுறும் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஈழத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் தமது ஆட்சியினை நிலைப்படுத்திய போர்த்துக்கேயர் 1621ஆம் ஆண்டிலிருந்து யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைத் தமது ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொண்டு வந்து 1658 வரை ஆட்சி செய்தனர். போர்த்துக்கேயரின் ஆட்சியைத் தொடர்ந்து ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி 1798 வரை நீடித்தது. இவர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அதாவது பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற் கிறிஸ்தவ சமயச் சார்பான இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கின. போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் தமது ஆட்சிக்காலத்திலே தமது மதத்தைப் பரப்புவதையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டனர். போர்த்துக்கேயர் கத்தோலிக்க மதத்தினையும், ஒல்லாந்தர் இறப்பிறமாது என வழங்கப்படும் புரொட்டஸ்தாந்து மதத்தினையும் பரப்பினர். இக்கிறிஸ்தவப் பரம்பலினால் ஈழத்தின் சமயங்களான பௌத்தசமயமும் இந்துசமயமும் பாதிக்கப்பட்டன. தமது சமயத்தினைப் பரப்பிய போர்த்துக்கேயர் ஈழத்திலிருந்த பௌத்தவிகாரைகளையும் இந்துக்கோயில்களையும் இடித்தனர்.

“சமய அலுவலிற் பறங்கியர் யாழ்ப்பாணத்தாரைத் துன்புறுத்தா விடினும் நம்மவரின் மனதைத் திடீரெனப் புண்படச்செய்த வேறொரு கருமத்தை இழைத்துவிட்டார்கள். அது யாதெனில் இந்நாட்டில் ஆங்காங்கு விளங்கிய சைவசமய ஆலயங்களை ஒன்றும் விடாமல் இடிப்பித்தமையாம். ஒலிவேறு யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிதும் சிறிதுமான 500 சைவ ஆலயங்களை இடிப்பித்தான் என்றதை அவனுக்கோர் புகழ்ச்செய்தியாகப் பறங்கியர் எழுதி வைத்திருக்கின்றனர்”⁴

என யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதியில் கூறப்பட்டிருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. போர்த்துக்கேயர் இக்கோவில்களை இடித்துச் சமயவளர்ச்சியைத் தடுக்க ஒல்லாந்தர், புரொட்டஸ்தாந்தவர் அல்லாத பிறமதத்தவர் பகிரங்கமாக வழிபாடு நடத்தக்கூடாது எனக் கட்டளை பிறப்பித்து ஏனைய சம

யங்களின் வளர்ச்சிக்குத் தடைபோட்டனர். இவற்றுடன் இவர்களின் ஆட்சிக்காலங்களில் வலோற்காரமான மதமாற்றங்களும் ஓரளவு நடைபெற்றுள்ளன.

“ஒவ்வோர் புருஷர்க்கும் தங்கள் பேர்கூட்டினர்
உயர் சிவபத்தி செய்யாது தடுத்தனர்
சைவர்களாலும் தொம்பிளிப் பென்றபேர்
சொன்ன தறியாயோ ஞானப் பெண்ணே”⁵

என உத்தியோகலட்சணக்கும்பி ஆசிரியர் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரின் செயலைக் குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் தமது சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகப் பிறசமயத்தவரைத் துன்புறுத்திய சூழ்நிலையில் ஈழத்துச் சைவத்தமிழ்ப் புலவர்கள் தமது சமயத்தைப் போற்றி இலக்கியங்களைப் படைப்பது கஷ்டமே. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், தில்லைநாதத்தம்பிரான் ஆகிய இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறித் தமிழகத்திற்குச் சென்றமை இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். இவர்களிருவரும் கிறிஸ்தவர்களின் கோவதைக்குப் பயந்து யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று அங்கு சமயப்பணி புரிந்தார்கள் எனக் கூறுவர். இப்படியாகப் பலவிதத்திலும் கிறிஸ்தவப் பரம்பல் பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தில் இந்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இடையூற்றினை ஏற்படுத்தியதெனினும், போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்திலேயே இந்து இலக்கியங்களின் வளர்ச்சி பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதுபோல் தெரிகின்றது. போர்த்துக்கேயர் காலப் பகுதியில் எழுந்தனவாக இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் இலக்கியங்கள் கத்தோலிக்க மதச்சார்பான இலக்கியங்களாகவே உள்ளன. “அக்காலம் யாழ்ப்பாண நாடெங்கும் பெயரளவில் கிறிஸ்தவ நாடாக இருந்தமையால் கிறிஸ்தவ சமயநூல்களே இயற்றப்பட்டன”⁶ என யாழ்ப்பாணவைபவ கௌமுதி ஆசிரியரும் இதனைக் கூறியுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

போர்த்துக்கேயர் காலத்தைப் போலல்லாது ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கிறிஸ்தவ சமயசார்பான இலக்கியங்களுடன் இந்து இலக்கியங்களும் அதிகளவிலே தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இதனால் போர்த்துக்கேயர் காலத்திலும் பார்க்க ஒல்லாந்தர் காலத்தில் சைவசமயத்தை வளர்க்கத்தக்க அமைதியான சூழ்நிலை யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவியது எனக் கருதமுடிகிறது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இடிக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோவில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியிலே திரும்பக் கட்டப்பட்டமையும், வேறு பல இந்துக்கோயில்கள் அக்காலத்திலே தோற்றம் பெற்றமையும் இக்கருத்தை மேலும் வலுப்படுத்துகின்றன. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் எழுந்த இந்துசமயம் சார்பான இலக்கியங்களைத் தலங்களைப் போற்றி யெழுந்த இலக்கியங்கள், விரதங்களின் சிறப்பினைக் கூறும் இலக்கியங்கள் என இருவகைப்படுத்தி நோக்கலாம்.

கணபதிஐயரின் வட்டுநகர் பத்திரகாளியம்மை பதிகம், வட்டுநகர் பத்திரகாளியம்மை ஊஞ்சல், சின்னத்தம்பிப் புலவரின் மறைசைஅந்தாதி, கல்வ

ஊயந்தாதி, பறாணைவிநாயகர்பள்ளு, வரதபண்டிதரின் கண்ணியவளை குருநாதசுவாமி பிள்ளைவிதோது, கணேசவிற்கோட்ட விநாயகர் ஊஞ்சல், இணுவை சின்னத்தம்பிப்புலவரின் இணுவை சிவகாமியம்மை பதிகம், சிவகாமியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், மயில்வாகனப்புலவரின் புலியூர்யமகஅந்தாதி, வீரக்கோன் முதலியாரின் வெருகற்சித்திரவேலாயுதர் காதல், சுதுமலைப் புலவன் விநாயகரின் கதிரமலைக் குறவஞ்சி, காரைதிவு மே. சுப்பையரின் நல்லீநாயகநான் மணிமலை, கூழங்கைத் தம்பிரானின் நல்லீக்கலிவெண்பா என்பன ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் இந்துத் தலங்களைப் போற்றியெழுந்த இலக்கியங்களாகும். ஈழத்துத் தலங்களுடன் தமிழ்நாட்டுத் தலங்களும் போற்றப்பட்டமையை மறைசையந்தாதி, புலியூரந்தாதி என்பன காட்டுகின்றன. போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்களிலே சைவக்கோவில்களுக்கு ஏற்பட்ட அழிவையும் சைவசமயத்திற்கு ஏற்பட்ட தீங்கையும் கண்ட, ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலப் புலவர்கள் தலங்களைப் போற்றி மக்களிடையே சமயப்பற்றை ஏற்படுத்தவே இவ்விலக்கியங்களைப் பாடியிருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் விஜயநகர நாயக்கமன்னர் ஆட்சிக்காலத்தில் இஸ்லாமியப்படைவெடுப்பினுற் கோவில்கள் அழியும் நிலையேற்பட்டபொழுது தலங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தலபுராணங்கள் தோற்றம் பெற்ற மையைக் காண்கிறோம். ஈழத்திலும் அப்படியான ஒரு சூழ்நிலையிலே அதாவது போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்காலங்களில் இந்துக்கோவில்களுக்கு அழிவு ஏற்பட்டநிலையிலே இத்தகைய தலசம்பந்தமான பிரபந்தங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்தில் வாழ்ந்த வரதபண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரிபுராணம், ஏகாதசிப்புராணம், பிள்ளையார்கதை என்பன இந்துக்களாற் சிறப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் சிவராத்திரி, ஏகாதசி, விநாயகசஷ்டி என்னும் விரதங்களின் சிறப்பினைக் கூறுகின்றன.

சிவராத்திரிவிரதமே சிவனுக்குரிய விரதங்களுள் சிறப்பானதாகும். சிவராத்திரி விரதச்சிறப்பு சிவபுராணம், கந்தபுராணம், இலிங்கபுராணம், மகாபுராணம், ஆகிய நூல்களிற் கூறப்படுகிறது. இவற்றைவிடத் தமிழ்நாட்டிற் பதினொரு நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மறைஞானசம்பந்தர் மகாசிவராத்திரிகற்பம், மாதசிவராத்திரிகற்பம், சோமவார சிவராத்திரிகற்பம் என்னும் நூல்களைச் சிவராத்திரிவிரதச் சிறப்பினை விளக்க எழுதியுள்ளார். வரதபண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரிபுராணம் சிவராத்திரி விரதத்தின் தோற்றம், அதனை நோற்கும்விதம், அவ்விரதத்தாற் பலன் பெற்றவர்களின் வரலாறு என்பனவற்றை மிகவும் விரிவாகக் கூறுகிறது. இத்தன்மையினாலேயே சிவராத்திரி விரதத்தினைப் பற்றிய விரிவான ஒரு நூலைச் சன்னாகம் வரதபண்டிதரே முதலில் இயற்றியுள்ளார் எனலாம்.

ஏகாதசி விரதம் திருமாலுக்குரிய விரதமாகும். ஈழத்திலே சைவ வைஷ்ணவ வேறுபாடு பாராட்டப்படாமையினால் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவமக்கள் ஏகாதசி விரதத்தைப் போற்றி அனுஷ்டிக்கின்றனர். ஏகாதசி விரதத்தின் சிறப்பு அக்கினிபுராணம், நாரதபுராணம், மகாபாரதம் என்பனவற்றிற் கூறப்படுகிறது. எனினும் வரதபண்டிதர் இயற்றிய ஏகாதசி புராணமே ஏகாதசி விரதம் பற்றிய கருத்துக்களைச் சிறப்பாக விரதகாலம்,

நோற்கும்விதம், அதனால் ஏற்படக்கூடியபலன், பலனடைந்தோர் வரலாறு என்பனவற்றை மிகவும் விரிவாகக் கூறுகின்றது.

பிள்ளையார்கதை விநாயகசஷ்டி விரதத்தின் சிறப்பினை விரித்துரைக்கிறது. இங்கும் பலநூல்களிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை வரதபண்டிதர் தொகுத்துக்கூறி விநாயகசஷ்டி விரதத்தின் சிறப்பினை முழுமையாக அறியத் தந்துள்ளார்.

“செந்தமிழ் முனிவன் செப்பிய காதையும்
கந்த புராணம் கதையிலுள் ளதுவும்
இலிங்க புராணத் திருந்தநற் கதையும்
உபதேசகாண்டத் துரைத்தநற் கதையுந்
தேர்ந்தெடுத்த தொன்றாய்த் திரட்டியைங் கரற்கு
வாய்ந்த நல்விரத மான்மியம் முரைத்தான்”

என்பது பிள்ளையார் கதைச் சிறப்புப்பாயிரம். வரதபண்டிதர் இயற்றிய விரதசம்பந்தமான இம்முன்று நூல்களையும் பார்க்குமிடத்து வரதபண்டிதர் சிவராத்திரி, ஏகாதசி, விநாயர் சஷ்டி என்னும் விரதங்கள் பற்றித் தமக்கு முன்னர் கூறப்பட்ட செய்திகள் அனைத்தையும் தொகுத்து அவ்வவ் விரதங்களின் சிறப்பினை உணர்த்தி அதன்மூலம் மக்களிடையே சமய பக்தியினை வளர்க்க முனைந்திருக்கின்றார் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இன்றும் விநாயகசஷ்டி விரதநாட்களில், விநாயகராலயங்களில் வரதபண்டிதரின் பிள்ளையார்கதை படிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்திற்கு முன்னர் தோன்றிய இந்து இலக்கியங்களிலே சமயபிரசாரத்தன்மை - அதாவது தமது சமயமே சிறந்தது என மக்களுக்கு உணர்த்தும் தன்மை - இல்லை. அதற்கான தேவையும் அப்பொழுது இருக்கவில்லை. ஆனால் போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியில் எழுந்த சமய இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் பிரசாரத்தன்மை ஓரளவு காணப்படுகின்றது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் ஞானப்பள்ளினை இயற்றிய ஆசிரியர், பள்ளின் கதைப்போக்குக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது சமய போதனைக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். ஞானப்பள்ளின் கதையோடு தொடர்பற்ற வகையில் இருபத்தொன்பது அறிவுறுத்தற் பாடல்கள் கவிக்கூற்றாக இடம்பெற்றுள்ளன. அப்பாடல்கள் சமயபிரசாரப் பாடல்களாகவே கொள்ளத்தக்கன. இந்த அளவு அதிகமாக இக்கால இந்து இலக்கியங்களிற் பிரசாரத் தன்மை இடம்பெறவில்லையெனினும், ஓரளவு பிரசாரப்பண்பு சில இந்து இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றது என்பதனை மறுக்கமுடியாது. சின்னத்தம்பிப்புலவரின் மறைசைஅந்தாதி, கல்வளையந்தாதி என்பவற்றிலும் வரதபண்டிதரின் விரதசம்பந்தமான இலக்கியங்களிலும் இப்பண்பினைக்காணலாம். ஞானப்பள்ளின் ஆசிரியர் யேசுபெருமானின் பெருமையினை மக்களுக்குக்கூறி மக்களைத் தமது சமயத்தின்பாற்படுத்த முனைந்தார்.

“என்று மின்றுநீதி ரித்துவ ஏகமா
யெவ்வு யிர்க்குமி ரக்கமுண் டாகியே
நின்று லாவநெ டுவானம் பூதமும்
நிறுத்தி யாட்கொள்ளும் நீதிசொ ருபனை

அன்று மின்றும ஓதிதா ஓகிய
ஆதி கர்த்தனை யஞ்சலித் தீர்களாய்ச்
சென்று மோக்கிச வீடடை வீர்களே
திருட்டி யாற்கண்டு தேறுஞ் சனங்களே” 7

என்னும் பாடல் உதாரணமாக நோக்கத்தக்கது. இத்தன்மையினை

“அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபிள் னைக்குகந்தார் பொதியக்
குறுத்தவித் தாரமுனிக்கருள் கோலக் குழகரரரப்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்கும தல்லாது வேறு மருந்தில் லையே” 8

எனவரும் மறைசையந்தாதிப் பாடலிலும் காண்கிறோம். வெவ்வேறு பட்ட சமயங்கள் சமூகத்திலே தமது செல்வாக்கினை நிலைநாட்ட முனையும் பொழுது இலக்கியங்களிலும் அப்பண்பு பிரதிபலிப்பது தவிர்க்க முடியாததாகும். பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் எழுந்த சமய இலக்கியங்களில் இடம்பெற்ற சமயபிரசாரப் பண்பின் வளர்ச்சி நிலையில் ஏற்படக்கூடிய சமய மோதலையே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் பெற்ற சமய இலக்கியங்களிற் காண்கிறோம்.

போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியினை அடுத்து ஈழத்தில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலவிய பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்து இலக்கியங்கள் பரவலாகவும் பலவகையினவாகவும் தோற்றம் பெற்றன. வழிபடுதலங்களையும், தலமுறை தெய்வங்களையும் போற்றும் செய்யுளிலக்கியங்களுடன் சைவசமயத்தின் உண்மைப்பொருளை, சைவக்கிரியைகளை எல்லாம் வசன நடையில் விளக்கும் இலக்கியங்களும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்துள்ளன. இந்து இலக்கியங்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இவ்விதம் வளர்ச்சியடைய அந்தக்காலப் பின்னணியும் அப்பின்னணியிற் செயற்பட்ட நாவலரது இயக்கமுமே காரணமாக அமைந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செலுத்திய ஆங்கிலேயர், ஒல்லாந்தரைப் போலல்லாது ஈழத்திலே பௌத்தர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் மதச்சுதந்திரத்தையும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரத்தையும் அளித்தனர். அத்துடன் கிறிஸ்தவ சமயத்தையும் பரப்புவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஈழத்திற்கு வந்த வெஸ்லியன்மிஷன், சேர்ச்சிமிஷன், அமெரிக்கமிஷன் முதலியவற்றைச் சேர்ந்த பாதிரிமார் கிறிஸ்தவ மதப் பிரசாரத்திலும் மதமாற்ற முயற்சிகளிலும் மிகத் தீவிரமாகச் செயற்பட்டனர். இவர்கள் மதமாற்றத்திற்கு ஆங்கிலக்கல்வியைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். கோல்புறுக் ஆணைக்குழுவின சிபார்சுப்படி தலைமைப்பதவி தவிர்ந்த ஏனைய பதவிகளை ஆங்கிலம் கற்ற இலங்கையருக்குக் கொடுக்கலாம் என்ற நிலை உருவாகியதனால், உத்தியோகத்திற்கு ஆங்கிலக்கல்வியின் இன்றியமையாமையினையும் தேவையினையும் உணர்ந்த யாழ்ப்பாணத்தவர் பலர் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளை நாடினர். இதனால் கிறிஸ்தவ மதமாற்றமும் பரவலாக நடைபெற்றது. கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரின் இச்சூழ்ச்சியினை நாவலர் பல இடங்களில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“பாதிரிமார்கள் பள்ளிக்கூடங்களைத் தாபித்து இக்காலத்திலே சீவனத்திற்குப் பெரும்பாலும் வேண்டும் பாஷையாகிய இங்கிலிஷைப் படிப்பிப்பாராயினார்கள். பாதிரிமார்களுடைய பள்ளிக்கூடத்தில் இளமைப் பருவத்திலே கற்கப் புகுந்தவர்கள் அநேகர் சைவ சமயத்துண்மையை அறியாமையிலே கிறிஸ்துமதத்திற் பிரவேசித்துவிட்டார்கள்”⁹

“அந்தப் புன்மதத்தை இங்குள்ளாரொருவரும் அங்கீகரியாமையை அறிந்து, ஒரு சூழ்ச்சி செய்துகொண்டு, இக்காலத்தில் சீவனத்திற்குப் பெரும்பாலும் வேண்டும் பாஷையாகிய இங்கிலிஷைப் படிப்பித்தும் ஒவ்வொரு நியோக வியாசத்தாற் பொருள் கொடுத்தும் சற்புத்தியுஞ் சமய பத்தியுமில்லாத ஏழைச் சனங்களைத் தங்கள் வசமாக்கினார்கள்”¹⁰

எனும் கருத்துக்கள் நோக்கத்தக்கன.

கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளிற் சேர்ந்த சைவப்பிள்ளைகள் கட்டாய மத மாற்றத்திற்குட்பட்டமையினை நாவலரின் பின்வரும் கூற்றுக்களால் அறியலாம்.

“இத்தேசத்திலுள்ள பாதிரிமார்கள் தங்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலே படிக்கிற சைவசமயப் பிள்ளைகளை விபூதி அழிக்கும் பொருட்டு வலாற்காரம் பண்ணுகிறார்கள். விபூதியழிக்க உடன்படாத பிள்ளைகளை வித்தியாசாலையினின்று நீக்கிவிடுகிறார்கள். கிறிஸ்துசமயப் புத்தகங்களை யும் சைவ தூஷண புத்தகங்கையுமே நெடுநேரம் படிப்பிக்கின்றார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே தங்கள் பிரசங்கம் கேட்க வராத பிள்ளைகளையும் சைவசமயத் திருநாட்களிலே சைவசமயக் கோவில்களுக்குப் போகும் பிள்ளைகளையும் தண்டிக்கிறார்கள்”¹¹

பாடசாலைகளை அமைத்து ஆங்கிலக்கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு கிறிஸ்தவ சமயத்தினைப் பரப்பிய பாதிரிமார் அச்சுக்கூடங்களை நிறுவி சமயப் பிரசாரத்திற்காக நூல்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டனர். அவற்றிலே தமது சமயத்தின் கொள்கைகளையும், உண்மைகளையும் விளக்கியதுடன் சைவசமயத்தின் உண்மைகளை, கடவுளாரை, வழிபாட்டு முறைகளைத் தூஷித்தும் எழுதினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திற்கு வந்த பாதிரிமார்களின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளால் போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் காலங்களிலும் பார்க்க ஆங்கிலேயர் காலத்திற் சைவசமயம் பெரும் பாதிப்பினையும் வீழ்ச்சியினையும் அடையும் நிலை உருவாகியது. இதனைப் பண்டிதமணியின் பின்வரும் கூற்று நன்முறையில் விளக்குகிறது.

“பறங்கியர் ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சைவ சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் சிரங்கு வருத்தம் போன்றது. அது வெளித் தோல் வருத்தம். உள்ளூர்ச் சமயம் உயிரைப்பற்றி நின்றது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் கசவருத்தம் போன்றது. உயிரைக் கொல்லுகின்ற வருத்தம் அது. உட்பகையான வருத்தம். புறப்பகையிலும் உட்பகை பொல்லாதது”¹²

கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரினால் கிறிஸ்தவ மதமாற்றம் பரவலாக்கப்பட்டும், சைவசமய உண்மைகள், வழிபாட்டுமுறைகள் என்பன பழித்துரைக்கப்பட்டும் சைவசமயம் நலிவுற்றபொழுது சைவத்தின் காவலராகக் கருதப்பட்ட சைவகுருமாரர்கள் சைவத்தைக் காக்கவோ அதன் கொள்கைகளை விளக்கவோ எதுவித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. இதனை வன்மையாகக் கண்டித்த¹³ நாவலர் தாமே அப்பணியினை மேற்கொண்டார். சைவப் பாடசாலைகளை அமைத்துச் சைவக்கல்வியை நடைமுறைப் படுத்தியும், கோவில்களின் சமயப்பிரசங்கஞ் செய்தும் சமய அறிவை மக்களிடம் வளர்த்துச் சைவத்தைப் பாதுகாக்க முயற்சித்ததுடன், அச்சுக்கூடத்தினை நிறுவிச் சமயநூல்களைப் பதிப்பித்தும் சைவசமய உண்மைப்பொருள்களை விளக்கும் நூல்களை வசனத்தில் எழுதியும் வெளியிட்டார். சைவசமயத்தின் உண்மைப்பொருளை அறியாது வேதசிவாகம நெறிக்கு மாறாக வாழ்ந்த சைவமக்களுக்கு சைவஅறிவினை ஊட்டவேண்டிய தேவையும் சைவசமயத்தின் உண்மைகளையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் தூஷித்துத் திருத்த கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரர்களுக்குச் சைவத்தின் சிறப்பினை உணர்த்த வேண்டிய கடமையும் நாவலருக்கு இருந்தமையினால் அவற்றை உணர்ந்து நாவலர் தமது சைவ இலக்கியப் பணியை ஆற்றினார். நாவலரின் வழியைப் பின்பற்றி அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த சங்கரபண்டிதர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, நா. கதிரவேற்பிள்ளை, வல்வை வயித்திலிங்கம்பிள்ளை முதலானோரும் சைவ இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பயன்படத்தக்க வசன இலக்கியங்களையும் உரைநூல்களையும் எழுதினார்கள். இவர்களைவிடப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவத்தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் நாவலரின் சமய இயக்கத்தினால் உந்தப்பட்டு இந்துத்தலங்களைப் போற்றும் பெருந்தொகையான செய்யுளிலக்கியங்களை இயற்றினர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்திலே தோற்றம் பெற்ற இந்து இலக்கியங்களைச் செய்யுளிலக்கியங்கள், வசன இலக்கியங்கள் என வகைப்படுத்தலாம். செய்யுளிலக்கியங்கள் முன்னைய காலப்பகுதியிலே தோன்றிய இந்து இலக்கியங்களைப்போன்று இந்துத் தலங்களையும், தலமுறை தெய்வங்களையும் போற்றுவனவாகவே காணப்படுகின்றன. சேனாதிராச முதலியார், சந்திரசேகரபண்டிதர், பீதாம்பரப்புலவர், விசுவநாத சாஸ்திரியார், கந்தப்பிள்ளை, வைத்தியநாதர் செட்டியார், சரவணமுத்துப் புலவர், முத்துக்குமார கவிராசர், உடுப்பிட்டி குமாரசாமி முதலியார், சின்னத்தம்பி, சதாசிவபண்டிதர், கார்த்திகேயப்புலவர், முருகேச பண்டிதர், சபாபதிநாவலர், சிவசம்புப்புலவர், அ. குமாரசாமிப்புலவர் முதலானவர்கள் இந்துத்தலங்கள் பலவற்றைப் போற்றிப் பல பிரபந்தங்களையும் பாடியுள்ளனர். அவையனைத்தையும் இங்கு எடுத்துக்கூறுவது சாத்தியமன்று. பொதுவாகக் கூறின் நல்லூர், திருக்கோணேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம், மாவிட்டபுரம் முதலான தலங்களின் பேரிலே அதிக இலக்கியங்கள் எழுந்துள்ளன எனலாம். நல்லெவன்பா, நல்லையந்தாதி, நல்லைக்குறவஞ்சி, நல்லைக்கந்தசுவாமி பிள்ளைவிடுதாது, நல்லைக் கலித்துறை, நல்லைக்கந்தர் அகவல், நல்லைக்கந்தர் கீர்த்தனை, திருகோணமலை அந்தாதி, திருகோணமலைக் குறவஞ்சி, நகுலமலைக்குறவஞ்சி, மாவையந்தாதி என்பன அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்க சிலவாகும். ஈழத்துத்தலங்களுடன் தமிழ்நாட்டுத்தலங்களும் இக்காலத்தில் ஈழத்துப் புலவர்களாற் போற்றப்பட்டமைக்குச் சான்றாக மறைசைக்கல்ம்பகம், மறைசைத்திருப்புகழ், சிதம்பரசபா

நாதபுராணம், திருவிடைமருதூர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முதலானவை விளங்குகின்றன.

வசனத்தில் எழுதப்பட்ட இந்து இலக்கியங்கள் சைவசமய உண்மைகளை விளக்குவனவாகவும், சைவக்கிரியைகள் வழிபாட்டு முறைகள் என்பன பற்றிக் கூறுவனவாகவும், சைவ சாதனங்களைப் போற்றுவனவாகவும், சைவ தூஷணத்தை மறுத்துரைப்பனவாகவும் பலவகையில் அமைந்துள்ளன.

கிறிஸ்தவத்துக்கு எதிராக சைவத்தை வளர்க்கும் நோக்குடன் சமயப் பணியில் ஈடுபட்ட நாவலருக்கு சைவசமய உண்மைகளைச் சைவ மக்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய தேவையிருந்தது என்பது முன்னர் கூறப்பட்டது. அதனை நாவலரும் அவர் வழியிற் செயற்பட்டவர்களும் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

“நீங்கள் உங்களுடைய சமயக் கடவுளாகிய சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும் உங்கள் ஆன்மாவின் இலக்கணங்களையும் ஆன்மாவைப் பந்தித்த பந்தத்தின் இலக்கணங்களையும் அவைகளின் பயன்களாகிய சுவர்க்க நரகங்களையும் சிவபெருமானை வழிபடும் முறைமையையும் அதனாலே பெறப்படும் முத்தியின் இலக்கணங்களையும் கிரமமாகப் படித்தாயினும் கேட்டாயினும் அறிகிறீர்களில்லை”¹⁴

“இந்நாளரசபாஷை இங்கிலிஷேயாகச் சீவனோபாய நிமித்தம் கல்வி கற்போரெல்லாம் அப்பாஷையையே கற்றலாலும் அறிவினிமித்தம் கல்வி கற்போரும் கலைஞான சாஸ்திராதிகளைச் சுதேச பாஷையிற் கற்றுக்கொடுக்கும் கல்லூரிகளின்மை காரணமாக அப்பாஷையையே கற்றலானும் சமஸ்கிருத திராவிடங்கற்று சைவசித்தாந்த நூல்களை வாசித்தறிந்தோர் சிலரன்றியிலர்; ஆகவே பெரும்பான்மையோர் சைவத்தின் கொள்கையையும் அதன் மகிமையையும் அறியாது அஞ்ஞானந்தகாரத்திற் சமய அறிவு மழுங்கிக் கிடக்கின்றனர்”¹⁵

என்று கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் அவ்வுணர்வின் வெளிப்பாடாக அமைந்தனவே. இத்தகைய நிலையினாலேயே சைவமக்கள் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில் சைவசமய உண்மைகளை வசனநடையில் விளக்கும் நூல்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோற்றம் பெற்றன. ஆறுமுக நாவலரின் சைவவினாவிடை, சங்கரபண்டிதரின் சைவப்பிரகாசனம், சற்பிரசங்கம், நா. கதிரவேற்பிள்ளையின் சைவசித்தாந்தச்சுருக்கம், சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்கம் என்பன சைவசமய உண்மைகளை விளக்கும் நூல்களாகும்.

சைவவினாவிடை, வினாவும் விடையுமாகச் சமய உண்மைகளைப் படிப்போர் இலகுவாக உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய முறையில் விளக்குகிறது. பதியியல், பாசவியல், வேதாகமவியல், சைவபேதவியல், விபூதியியல், உருத்திராக்கவியல், பஞ்சாஷரவியல், சிவலிங்கவியல் முதலான பல இயல்களாக அமைத்துச் சைவ உண்மைகளையும் சைவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நெறிகளையும் நாவலர் சைவவினாவிடையிற் கூறியுள்ளார். இவ்விதம் வினா

விடையாகச் சைவ உண்மைகளை விளக்கும் முறையை நாவலரே முதலிற் கையாண்டுள்ளார். சைவப்பிரகாசனம் வேத சிவாகமங்களின் ஞான காண்டப் பகுதியிற் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை மிகவும் சுருக்கிக் கூறுகிறது. இதிலே தர்க்கபிரமாண இயல்புகள் சாதி நிரூபணம், சமய நிரூபணம் என்பனவற்றுடன் முப்பொருள் இலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளது. சற்பிர சங்கம் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் இயல்பினை விளக்கு கின்றது. சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம் ஆலயங்களின் அமைப்பு, அங்கு நடைபெறும் உற்சவங்கள் என்பனவற்றின் தத்துவத்தினை மிகவும் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறுகிறது. ஆலயங்களின் அமைப்பு முறை களதும், அங்கு நடக்கும் உற்சவங்களதும் உண்மைப்பொருளை அறியாத வர்கள் அவற்றைப் பயனற்றன எனப் பழித்துப் புறக்கணித்து நடப்ப துண்டு.

“தலம் ஆலயம் மூர்த்தி தீர்த்தங்களெல்லாம் சோதனையிற் பார்க்கு மிடத்து அவைகள் சாதாரணமாக மண், கல், மரம், உலோகம் நீர் போலிருப்பனவன்றி வேறு விசேடமொன்றினையு முடையவன்றே என வும் அவைகள் வேடிக்கை விஷயமாக பொழுது போக்கற்காக ஏற் படுத்தப்பட்டனவன்றி வேறொரு பிரயோசனத்தையும் கொடுக்க மாட்டா எனவும் கூறித் தலம், கோயில், குளம், உற்சவம் என்னும் பயனிலாச் செய்கைகள் வேண்டாமென்று தாமொழிவதோடு பிறரை யும் கெடுக்கின்றார்கள்”¹⁶

என அந்நிலையை விளக்கிய கதிரவேற்பிள்ளை சிவாலயங்களின் அமைப் பின் தத்துவத்தினையும் அங்கு நடக்கும் உற்சவங்களின் தத்துவத்தினையும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தே சிவாலய மகோற்சவ விளக்கத்தினை எழுதினார்.

சைவசமயத்தின் உண்மைப்பொருளை அறியாதிருந்த சைவமக்கள், சைவக்கிரியைகள், வழிபாட்டு முறைகள் என்பனவற்றையும் அறியாதிருந் தமையினார் பிழையானவழியில் வழிபாடுகளையும் கிரியைகளையும் மேற் கொண்டனர். இவற்றைக் கண்டித்த¹⁷ நாவலர் வேத சிவாகம நெறிக்கமை வான வழிபாட்டுமுறைகள் கிரியைகள்பற்றி மக்கள் இலகுவாக அறிந்துகொள் வதற்காக சிவாலயதரிசனவிதி, சிவபூசாவிதி, நித்திய கருமவிதி, அனுட்டான விதி, சிரார்த்தவிதி, போசனவிதி, தருப்பணவிதி முதலான நூல்களை எழு தினார். சிவாலயதரிசனவிதி சிவாலயங்களை வழிபடும் முறைபற்றிச் சைவ சமயநெறி, உபதேசகாண்டம், அருணகிரிப்புராணம், சிவதருமோத்தரம், கடம்பவனப்புராணம், சேதுப்புராணம், அஞ்சமான் என்னும் ஆகமம், காலோதராகமம் என்பனவற்றிலே செய்யுள் நடையிற் கூறப்பட்ட கருத் துக்களை எல்லாம் தொகுத்து வசனத்திலே தருவதாக அமைந்துள்ளது. சங்கரபண்டிதரும் அனுட்டானவிதி என்ற நூலை எழுதியுள்ளார்.

கிறிஸ்தவர்கள் சைவசமயத்தைத் தூஷித்தபொழுது சைவசாதனங் களாகிய விபூதி உருத்திராக்கம் என்பனவற்றைப் பழித்துச் சிவசின்ன தூஷணமும் செய்தனர்.

“கிறிஸ்தவர்கள் ‘மாட்டுச்சாம்பர் பாவத்தைப் போக்குமா’ என்றும், ‘இலந்தைக்காய் போன்ற உருத்திராக்கக்காய்கள் மோஷத்தைக் கொடுக்குமா’ என்றும், உங்கள் ஞானிகளாகிய பட்டினத்தடிகள் முதலாயினோரே ‘நீற்றைப் புனைந்தென்ன நீராடப் போயென்ன’ என்றின்னன போன்ற வாக்கியங்களாற் பிரயோசனமில்லை யென்றுங் கூறியிருக்கின்றனர் என்றும் நம்மவர்களை மருட்டித் திரிக்கின்றனர்”¹⁸

எனக் கதிரவேற்பிள்ளை கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது. கிறிஸ்தவர்களுடன் வைஷ்ணவர்களும் சிவசின்ன தூஷணஞ் செய்தனர் என்றும் கதிரவேற்பிள்ளை கூறுகின்றார்.¹⁹ இதனால் சைவசாதனங்களாகிய விபூதி, உருத்திராக்கம் என்பவற்றின் சிறப்பினை விளக்குவதற்காகவே கதிரவேற்பிள்ளை சைவபூஷணசந்திரிகையை எழுதினார் எனக் கூறலாம். இந்நூலில் விபூதி, உருத்திராக்கம் இரண்டினதும் சிறப்பும் இலக்கணமும் அவற்றைத் தரிக்கும் முறையும் அவற்றினால் ஏற்படக்கூடிய பலன்களும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சிவசின்ன தூஷணஞ் செய்த கிறிஸ்தவர்கள், வைஷ்ணவர்கள் ஆகியோரின் கருத்துக்களை அவரவர்களின் சமயநூல்களில் இருந்து பிரமாணங்களைக் காட்டிக் கண்டித்துள்ளமையினையும் சைவபூஷணசந்திரிகையிற் காணலாம்.²⁰

நாவலருடைய சைவதூஷணபரிகாரம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் சைவமகத்துவம் என்னும் இரு நூல்களும் கிறிஸ்தவர்கள் சைவசமயக் கொள்கைகளுக்கும், வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் எதிராகக் கூறிய கருத்துக்களைக் கண்டித்துச் சைவத்தின் பெருமையை நிலைநிறுத்துகின்றன. இந்நூல்களிற் சைவசமயக் கருத்துக்களும், கிறிஸ்தவசமயக் கருத்துக்களும் ஒன்றாக எடுத்து விளக்கப்பட்டு அதன்மூலம் சைவத்தின் பெருமை நிலை நாட்டப்படும் பண்பைக் காணமுடிகிறது. இந்நோக்கிலேயே இவ்விருநூல்களையும் நாவலரும் தாமோதரம்பிள்ளையும் எழுதியுள்ளனர் என்பதனை அவர்கள் கூற்றிலேயே நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

“சிவதூஷணம் முதலிய பாவங்களைச் செய்யும் அஞ்ஞானிகளாகிய பாதிரிகளைக் கண்டித்தலும் அவர்களுடைய புன்மதமாகிய கிறிஸ்து சமயத்தைப் பலபெரு நியாயங்களினால் நிராகரித்தலும் சற்சமயமாகிய நமது சமயத்தை அதிபிரபலப் பிரமாணங்களினாலே ஸ்தாபித்தலும் மிக அவசியமாகச் செய்யவேண்டிய உயர்வொப்பில்லாத சிவபுண்ணியங்களாம்”²¹

என நாவலரும்

“சைவசித்தாந்தத்தை யுறுத்தி அதற்கெதிரே கிறிஸ்து சமயத்தை நிறுத்தி அதன் மாட்சியும் இதன்ஞழ்ச்சியு முணர்த்துவான் தொடங்கி அவ்விரு சமயத்துள்ளும் கூறப்பட்டன வெல்லா மொன்றென்றாகப் பார்க்கில் வரைகடந்து பெருகி அளவுக்கு மிஞ்சிய அமிழ்தமென்ன நஞ்சாய்ப் பயன்படாதாதலின் “ஒருபாளை சோற்றுக்கோர் அரிசி பதம் பார்த்தாற்போல விசேடித்த சில போதகங்களையே சீர்தூக்கி இயன்றமட்டும் சுருக்கமாகக் காட்டுவான் புகுந்து இரு கட்சி

யினருக்கு மொருங்கொத்துச் சந்திக்க ஓர் பொதுநிலைக்களன் வேண்டுமாதலின் ஈண்டுப் பொதுப் பிரகரணங்கூறி எச்சமய மெய்ச்சமய மென்று ஸ்தாபிப்ப தெவ்வாற்றுகொன்பது முதலிலே யுணர்த்துது ஐதலிற்று' 22

எனத் தாமோதரம்பிள்ளையும் தமது நூல்களின் நோக்கத்தினை அறியத் தந்துள்ளனர். இத்தன்மையிற் சைவதூஷண மறுப்பாகத் தோற்றம் பெற்ற இவ்வகை நூல்களிற் பிறமத கண்டனம் வன்மையாக இடம் பெறுவதும் தவிர்க்க இயலாத பண்பாகிறது. நாவலரின் சைவதூஷணபரி காரமும் தாமோதரம்பிள்ளையின் சைவமகத்துவமும் கிறிஸ்தவமதத்தை வன்மையாகத் தாக்கியமையாலேதான் இவற்றிற்கெதிராகப் பல கண்டன நூல்கள் எழுந்தன. சைவதூஷண பரிகாரத்திற்கு எதிர்ப்பாக சைவமகத் துவதூஷண பரிகாரநிராகரணம் அல்லது சுப்பிரதீபம் என்ற நூலும் சைவ மகத்துவத்திற்கு எதிர்ப்பாக சைவமகத்துவதிமிரபானு, சைவமகத்துவ தீக் காரம் முதலான கண்டன நூல்களும் எழுந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதுவரை பார்த்த இலக்கியங்களைவிடச் சிதம்பரமான்மியம், சுப்பிர மணியபராக்கிரமம், சிவகர்ணமிர்தம் என்பனவும் வசனத்தில் எழுதப்பட்ட இந்து இலக்கியங்களாக உள்ளன. ஆறுமுகநாவலரின் சிதம்பரமான்மியம் தலபுராணங்களின் தன்மையிலே சிதம்பரத்தின் சிறப்பினைக் கூறுகிறது. கதிரவேற்பிள்ளையின் சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் முருகனின் பெருமையினை விளக்குகிறது. சபாபதி நாவலரின் சிவகர்ணமிதம் வடமொழி நூலின் மொழிபெயர்ப்பாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இந்து இலக்கியங்களின் வரிசையிற் சைவ மூல நூல்களாகக் கருதப்படுவன சில வசனத்திற் கருக்கமாக எழுதப்பட்ட மையிளையும், சைவநூல்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டமையிளையும் குறிப்பிடவேண்டும். ஆறுமுகநாவலர் சைவசமய அறிவை மக்களுக்குப் பரப்புவதற்காகச் செய்த முயற்சிகளிற் சைவமூலநூல்கள் எனக் கருதப்படும் பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பன வற்றை வசனத்தில் எழுதியமையும் ஒன்றாக அமைகிறது. நாவலரால் எழுதப்பட்ட அந்நூல்கள் பெரியபுராண வசனம், கந்தபுராண வசனம், திரு விளையாடற்புராண வசனம் என வெளிவந்துள்ளன.

சைவமூலநூல்கள் சிலவற்றை வசனத்தில் எழுதி வெளியிட்ட நாவலர் சைவசமய நூல்கள் சிலவற்றுக்கு உரைகளையும் எழுதினர். சைவ சமயநெறியுரை, சிவதருமோத்தரவுரை, கோயிற்புராணவுரை, திருச்செந்தி நிரோட்டயமக அந்தாதியுரை, மருதாரந்தாதியுரை, திருமுருகாற்றுப்படைபுரை என்பன நாவலரால் எழுதப்பட்டன. நாவலரைப்பின்பற்றி வித்துவசிரோ மணி பொன்னம்பலபிள்ளை, நா. கதிரவேற்பிள்ளை, வல்லை வயித்தி லிங்கம்பிள்ளை என்போர் சமயநூல்களுக்கு உரை எழுதினர். பொன்னம் பலபிள்ளை மயூரகிரிப்புராணத்திற்கும், நா. கதிரவேற்பிள்ளை கூட்புராணம், பழனித்தல புராணம், திருவநீர்க்கலம்பகம், சிவராத்திரிப்புராணம் என்பன வற்றிற்கும், வல்லை வயித்திலிங்கம்பிள்ளை கந்தபுராணம் அண்டகோசப்பட லம், தெய்வயானைதிருமணப்படலம், வள்ளியம்மை திருமணப்படலம் என்பன வற்றுடன் கந்தரலங்காரத்திற்கும் உரை செய்துள்ளனர். காலத்தின்

தேவைக்கேற்ப சைவசமயத்தின் உண்மைப்பொருளை விளக்க இத்தகைய உரைகளையும் இக்கால இலக்கிய ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளமையை இவ் வுரைகள் வாயிலாகவே அறிந்துகொள்ளலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் சைவ சமயவளர்ச்சிக்கு உதவக்கூடிய வகையிற் பத்திரிகைகளும் சில தோன்றியுள்ளன. சைவசூக்குமார்த்தபோதினி, சைவ உதயபானு, சைவாபிமானி என்பன இக்காலத்தில் எழுந்த இந்துப் பத்திரிகைகளாகும்.

இவ்விதமாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நாவலரின் சமயப் பாதுகாப்பு இயக்கத்தின் செயற்பாட்டினால் இந்து இலக்கியங்கள் பலவகையாகத் தோற்றம் பெற்றன. இதனால் ஈழத்து இந்து இலக்கியவளர்ச்சியிற் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு மிகமுக்கியமான இடத்தைப் பெறுகின்றது என்பது தெளிவாகும். தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்த, நாவலர் வழிவந்த சிலர் சமய இலக்கியங்களை எழுதி இந்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவியுள்ளனர். அவர்களுள் காசி வாசிசெந்திநாதையர், த. கைலாசபிள்ளை, ச. சபாரத்தின முதலியார், சோமசுந்தரப்புவலவர், ஈ. சிவபாதசுந்தரம், அச்சவேலி குமாரசாமிக் குருக்கள் என்போர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டிலே சமய சம்பந்தமான இலக்கியங்களைப் படைத்த இவர்கள் தம் முன்னோர் வழியிற் சென்றதுடன் அமையாது சற்று ஆழமான முறையிலே சமயதத்துவங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டும் இந்து இலக்கியத்தை வளம்படுத்தியுள்ளனர். காசிவாசி செந்திநாதையர் முதலானோரின் ஆக்கங்களை விரிவாக நோக்கின் இவ்வுண்மை புலனாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நடராசா F. X. C., ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, கொழும்பு, 1970. பக் 91-99.
2. திருக்கரைசைப் புராணம் மூலமும், அ. குமாரசாமிப்பிள்ளையவர்கள் செய்த பொழிப்புரையும். மயிலிட்டி. விகிர்தி ஸ்ரீ ஆனி மீ. இதில் 'வரலாறு' என்ற பகுதியில் இக்கருத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.
3. Queyroz. The Temporal and Spiritual conquest of Ceylon. ed, by S. G. Perera. Book I Colombo 1930. p. 226.
4. வேலுப்பிள்ளை, க., யாழ்ப்பாணவைபவகௌமுதி. வயாவிளான், ஜயசிறிசாரதா பீடேந்திரசாலை, 1918. பக். 82.
5. துரை, எம். எஸ்., உத்தியோக லக்ஷணக்கும்பி, 2ஆம் பதிப்பு. கொக்குவில், சோதிடப்பிரகாச யந்திரசாலை, 1937. பாடல் 26, பக். 8.
6. வேலுப்பிள்ளை, க., யாழ்ப்பாணவைபவகௌமுதி, பக். 89.
7. ஆ. சதாசிவம்., ஞானப்பள்ளி, அரசுவெளியீடு 1968. பாடல் 12 பக். 9.
8. சின்னத்தம்பிப்புலவர்., மறைசையந்தாதி, யாழ்ப்பாணம், சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, 1939. பாடல் 20 பக். 11.
9. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு முதற்பாகம். மூன்றாம் பதிப்பு, சென்னை வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை, 1954. பக். 32-33.
10. சைவதூஷண பரிகாரம். இரண்டாம் பதிப்பு, துன்மதி சித்திரை, பக். 4.
11. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு. பக். 42.
12. கணபதிப்பிள்ளை, சி., 'உண்மை நாவலர்' மரகதம். தை, 1962.
13. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை என்ற கட்டுரையிற் சைவசமய குருமாரின் போக்கினை நாவலர் கண்டித்து எழுதியுள்ளார். பக். 62-69.
14. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு. பக். 60.
15. தாமோதரம்பிள்ளை, சி. வை., சைவமகத்துவம், சென்னை, வர்த்தமான தசங்கினி அச்சுக்கூடம், பிரபவ ஸ்ரீ பக். 8 - 9.
16. கதிரவேற்பிள்ளை, நா., சிவஷேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம் சென்னை, வித்தியாநுபாலன அச்சகம், 1957. பக். 59.
17. நாவலரின் யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, 'நல்லூர் கந்தசுவாமிகோவில்' என்னும் கட்டுரைகளில் இவை கண்டிக்கப்பட்டுள்ளன.
18. கதிரவேற்பிள்ளை, நா., சைவபூஷணசந்திரிகை. 2ஆம் பதிப்பு, சென்னை. வித்தியாநுபாலன அச்சகம், 1957. பக். 34.
19. மேற்படி பக். 59.
20. மேற்படி பக். 34-38, 59 - 65.
21. சைவதூஷண பரிகாரம். பக். 10.
22. சைவமகத்துவம். பக். 10 - 11.

தமிழர் வழிபாட்டில் செவ்வேளும் திருமாலும்

அ. சண்முகதாஸ்

பண்டைத்தமிழர் வாழ்க்கை இயற்கையோடு இயைந்தது. வாழ்க்கை நடைமுறைகள் இயற்கைநிலைக்கேற்பவே அமைந்தன. தமது ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டவற்றைத் தமிழர் உயர்ந்த நிலையில் வைத்து வழிபாடு செய்தனர். “வழிபாடு” என்னுஞ் சொல், வழியிற் செல்லுகை, பின்பற்றுகை, வணக்கம், பூசனை, வழக்கம், சமயக்கோட்பாடு எனப் பல பொருள் களைத்தரும்.¹ வாழ்க்கையிலே நாம் செல்லுகின்ற திசையினைக் காட்டுவதாக இன்று “வழிபாடு” கருதப்படுகின்றது. பழந்தமிழர்களது நடைமுறைகளையே இன்றும் தமிழர் பெரும்பான்மையாகக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். வழிபாட்டுநிலையும் அத்தகையதே. பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பழைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளைத் தெளிவுறப் பதிவுசெய்து வைத்துள்ளன. அவ்விலக்கியச் செய்திகள் எமது இன்றைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளை நாம் விளங்கிக் கொள்ளவும் நல்லுதவி புரிகின்றன.

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு நூலினுள் ஒன்றான பரிபாடல் தமிழர் வழிபாடு பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது. அந்நூல் தொகுப்புநூலாக இன்றிருப்பதால் ஆய்வுக்குரியதாகவும் உள்ளது. “பரிபாட்டமுதம்” எனச் சான்றோரார் புகழப்பட்ட பரிபாடல் தொகைநூல் எட்டுடன் ஐந்தாவதாக நின்று விளங்கியதை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூ
ரெத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த எட்டுத்தொகை”

என்னும் வெண்பாவால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவ்வெண்பாவிலே “ஓங்கு பரிபாடல்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ள பரிபாடலைப்பற்றி பழந்தமிழ் இலக்கண ஆசிரியரான தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரிய தாகும் என்மனார் புலவர்”²

உலகியல் வழக்கினைப் பாடுவதற்குப் பரிபாட்டு தகுதி பெற்றிருந்தமையையே இச்சூத்திரம் காட்டுகின்றது. தொல்காப்பியர் செய்யுளியலிலே³ பரிபாட்டின் தன்மைகளை மேலும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். காமப் பொருள் பற்றியே வரும் பாட்டு எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இப் பொருள் மயக்கத்தை உரையாசிரியர் பொ. வே. சோமசுந்தரன் சீழ்க்கண்டவாறு விளக்குகின்றார்.

“ஆசிரியனார் தொல்காப்பியனார் காலத்தே அவர்க்கு இலக்கியமாக இருந்த பரிபாடல் முழுவதும் காமப்பொருள் பற்றியே எழுந்தன என்பது, அவர் பொருள் உரிமை கூறுமிடத்துக் காமம் ஒன்றையே விதந்தெடுத்தோதுதலால் உணரலாம். இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்துள்ள பரிபாடலிற் பெரும்பகுதி கடவுள் வாழ்த்து என்னும் புறத்துறை பற்றிய பாடல்களையாதல் காணலாம். இக்கடவுள் வாழ்த்துப் பரிபாடலுக்குப் புறநடையாகவேனும் தொல்காப்பியராலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் உரையாசிரியர்கள் இக்கடவுள் வாழ்த்து பரிபாடற்கண் வருதலை இலேசானே தழுவுகின்றனர்.”⁴

பரிபாடல் தொகைபற்றிக் கூறுமிடத்து எழுபது எனக் கொள்வதற்குண்டு. இதனை,

“திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் காடுகாட்டு ஒன்று - மருவினிய
வையைஇரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடல் திறம்.”

என்னும் வெண்பா கூறுகின்றது. இறையனார் களவியலின் முதற் சூத்திர உரையாலும்⁵, தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 149 ஆம் சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் எழுதிய உரையாலும்⁶ எழுபது பரிபாடல்கள் இருந்தமை உணரப்படுகின்றது. ஆனால் இன்றெமக்கு இருபத்திரண்டு பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. அவற்றிலே திருமால் பற்றியன ஆறு. செவ்வேள் பற்றியன எட்டு. மீதி வையை நதியைப் பற்றியனவாகும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்த பாடல்கள் அகப்பொருளைப் பற்றியனவாக எழுந்ததெனக் கொள்வதற்கு இடமுண்டு. பிற்காலத்தே அவை கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் காமம் ஒன்றேபற்றி வரும் எனத் தொல்காப்பியராலே கூறப்பட்ட பரிபாடல் பிற்காலத்திலே கடவுள் பற்றியும் பாடுதற்கு எடுத்தாளப்பட்டிருக்கலாம். “வாழ்க்கை இன்பம்” என்ற நிலையில் மட்டுமன்றி “வழிபாடு” என்ற நிலையிலும் நடைமுறைகள் தோன்றியபோது பரிபாட்டும் பெரிதும் பயன்பட்டதெனலாம். மக்கள் வாழ்க்கைபற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்ற சங்கச் செய்யுட்களிலே பரிபாடல் வேறுபட்டு நிற்கிறது; அக்காலத்து மக்களின் வழிபாடுபற்றிய சிந்தனைகளைக் காட்டுகிறது; மக்கள் வாழ்வும் வழிபாடும் ஒன்றிணைந்திருந்தமையை மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறது. எனவே பரிபாடல் இறையியல்பு உணர்த்துகின்ற தமிழ்நூலாகின்றது. பரிபாடல் தோன்றிய காலத்தில் தமிழ்மக்களிடையே வழிபாடு பற்றிய சிந்தனை வளர்ந்திருக்க வேண்டும். வழிபாட்டு நடைமுறைகளில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். செவ்வேள், திருமால் என இரண்டு கடவுள்பற்றிய எண்ணங்கள் மக்களிடையே நிலைபெற்றிருந்திருக்கவேண்டும்.

பரிபாடலில் அமைந்துள்ள திருமால் பற்றிய பாடல்களும் செவ்வேள் பற்றிய பாடல்களும் இக்கருத்தை மேலும் வலியுறுத்துகின்றன. அப் பாடல்களை நுணுகி ஆராயுமிடத்துப் பலசான்றுகளைப் பெறமுடிகின்றது.

பாடல்கள் கூறும் பொருள் மக்களின் வழிபாட்டு நடைமுறைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இங்கு செவ்வேள், திருமால் பற்றிய பாடல்களின் பண்புகள் மட்டுமே எடுத்து விளக்கப்படுகின்றன.

பாடல்களின் பண்பு:

பரிபாடல் தொகுப்புநூலிலே திருமாலின் பாடல்கள் நான்கு முதல் நிலைகளாக அமைந்துள்ளன. அதிலும் முதற்பாடல் நூலின் கடவுள் வாழ்த்து என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 13ஆம், 15ஆம் பாடல்களும் திருமால் பற்றியனவாக அமைந்துள்ளன. முறையே 5,8,9,14,17,18,19 என அமைந்த பாடல்கள் செவ்வேள் பற்றிய கருத்துக்களைத் தருகின்றன. திருமால்பற்றிய பாடல்களை இளம்பெருவழுதியார், கடுவன் இளம்பெயின்னார், கீராந்தையார், நல்லெழியார் என்னும் நான்கு புலவர்களும் பாடியுள்ளனர். இவர்களுள் இளம்பெருவழுதியாரது பாடல் புறநானூற்றிலும்¹ அமைந்துள்ளது. கீரந்தையார் பாடிய செய்யுள் ஒன்று திருவள்ளுவமாலையிற்² காணப்படுகின்றது. பரிபாடலில் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்த செய்யுளைப் பாடியவரை யாரென அறியமுடியவில்லை. ஏனைய பாடல்களின்கீழே பாடியவர்களது பெயர்களும் இசை வகுத்தவர்களது பெயர்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

செவ்வேள் பற்றிய எட்டுப்பாடல்களையும் முறையே கடுவன் இளம்பெயின்னார், நல்லந்துவனார், குன்றம்பூதனார், கேசவனார், நல்லழிசியார், நப்பண்ணனார், நல்லச்சுதனார் ஆகியோர் பாடியுள்ளனர். இவர்களுள் குன்றம்பூதனார் இரண்டுபாடல்களைப் பாடியுள்ளார். பாடல்களின் தொகை மிகக் குறைவாக இருந்தபோதும் கூறும்பொருள் விரிந்ததாகவுள்ளது. தனித்தனியாக அப்பாடல்கள் கூறும் விடயங்களை நோக்கவேண்டியுள்ளது.

திருமால் பற்றிய பாடல்கள்:

திருமால் பற்றிய ஆறு பாடல்களும் மக்களிடையே அக்காலத்து நிலவிய கடவுட்கோட்பாட்டை அறியப் பெரிதும் உதவுகின்றன. கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்த பாடலில் திருமால் பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் உருவவழிபாட்டு நிலை மக்களிடையே இருந்ததை உணர்த்துகின்றது. திருமாலுக்கென வடிவம் ஒன்று மக்கள் மனதிலே இடம்பெற்றிருந்தது. அவ்வடிவு பற்றிய அறிவு எவ்வாறு மக்களிடையே ஏற்பட்டிருந்தது என்பதையும்,

“எரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை உடுக்கையை
சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து
மேவலுட் பணிந்தமை கூறும்
நாவல் அந்தணர் அருமறைப் பொருளே”³

என்னும் அடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. நாவன்மையையுடைய அந்தணர்களால் வேதங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள வழிபாட்டு நடைமுறைகள் மக்களுக்கு உணர்த்தப் பட்டுள்ளன. வேதங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள கடவுளர்களது உருவத்தோற்றங்களை மக்கள் அறிந்திருந்தனர். புராணங்களிலே

விரித்துரைக்கப்பட்டிருந்த கடவுளர்களின் ஆற்றலையுணர்த்தும் செய்திகள் பரிபாடலிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இயற்கையின் ஆற்றலே கடவுள் என்று கருதியிருந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. கடவுள்பற்றிய சிந்தனை மேலும் விரிவடைந்திருந்தது. “திருமால்” என்னும் பெயர் அடக்கிய பண்புகளை பின்வரும் அடிகள் விளக்கும்.

“விறன்மிகு விழுச்சீர் அந்தணர் காக்கும்
அறனும் ஆர்வலர்க் களியு நீ
திறனிலோர்த் திருத்திய தீதுதீர் சிறப்பின்
மறனும் மாற்றலர்க் கணங்கு நீ
அங்கனோர் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தரும்
திங்களுந் தெறுகதிர்க் கனலியு நீ
ஐந்தலை உயரிய அணங்குடை அருந்திறல்
மைந்துடை யொருவனு மடங்கலு நீ
நலமுழு தனையு புசுரறு காட்சிப்
புலமும் பூவனு நாற்றமு நீ
வலனுயர் எழிலி மாக விசும்பும்
நிலனு நீடிய இமயமு நீ”¹⁰

வழிபாடு பற்றிய சிந்தனையிலே இயற்கையும் பிறகருத்துக்களும் ஒன்றிணையும் நிலையினை இங்கே காண முடிகின்றது. அந்தணர்கள் வேதங்கூறும் நிலையிலே வழிபாட்டு நடைமுறைகளைச் சமூகத்தவரிடையே பரப்பினர். ஆனால் அக்கருத்துக்களோடு இயற்கையையே இறைஉருவாக மக்கள் கண்டமையும் உணரப்படுகின்றது. திங்களும் ஞாயிறும் வணக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. வேதநூலார் கூறும் அறமும், அளியும், மறனும், அணங்கும், திங்களும், ஞாயிறும், அரனும், அயனும் அவர்செய் தொழிலும், விசம்பு முதலிய பூதமும் பிறவுமாகிய எல்லாப் பொருள்களும் திருமாலே என்ற கருத்து பரிபாடலில் தெளிவு படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தினைப் பின்வந்த இலக்கியங்களிலும் காணமுடிகின்றது.

“திடவிசம்பு எரிவனை நீர்நிலம் இவைமிசை
படர் பொருள் முழுவதுமாய் அவையவை தொறும்
உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்து எங்கும் பரந்துள்ளன்.”¹¹

மக்களது வாழ்க்கை நடைமுறைகளில் வழிபாடு முக்கிய இடம்பெற்ற போது சமயங்கள் உருவாகத் தொடங்கின. “சமயம்” என்ற சொல் காலம், தருணம், அவகாசம், மதம், நூல், உடன்படிக்கை, மரபு எனப் பல பொருள்களைத் தருவது.¹² மக்களது வாழ்விலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைச் சமூகத்திலே தோன்றி வளர்ந்துள்ள சமயங்கள் நன்குணர்த்துகின்றன. காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க மக்கள் சமயங்களை நடைமுறைப்படுத்தி வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். தமிழ்மக்களது வாழ்க்கையிலும் பல்வேறு சமயநெறிமுறைகள் நடைமுறையிலே இருந்தன. பரிபாடல் இந்நிலைப்பட்ட நடைமுறைகளை நன்கு விளக்குகிறது.

திருமாலும் செவ்வேளும் தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கையில் எவ்வாறு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தனர் என்பதைப் பரிபாடலிலுள்ள 14 பாடல்கள்

விளக்குகின்றன. இரு கடவுள்களது உருவங்களும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. தோற்றத்திலும் ஆற்றலிலும் வேறுபாடுகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. திருமால் உலகத்தின் தோற்றத்துடன் தொடர்புகொண்ட தெய்வமாக மக்கள் மனதிலே இடம்பெறுகிறார். பரம்பொருளினின்றும் ஆகாயந்தோன்றி அதனினின்றும் காற்றுத்தோன்றி, அதனினின்றும் தீத்தோன்றி, அதனினின்றும் நீர்தோன்றி, அதனினின்றும் நிலந்தோன்றிற்று என வேதங்களிலே கூறப்பட்டுள்ள கடவுட்கோட்பாடு பரிபாடலில் திருமால்பற்றிய பாடலிலே இணைக்கப்பட்டுள்ளது. வேதம்பற்றிய அறிவு சமூகத்திலே அக்காலத்தில் நிலைபெற்றிருந்தமைக்கும் பாடற்சான்று காணப்படுகின்றது.

“செவ்வாய உவணத் துயர்கொடி யோயே
கேள்வியுட் கிளந்த ஆசான் உரையும்
படிநிலை வேள்வியுள் பற்றியொடு கொளலும்
புகழ்இயைந் திசைமறை உறுகனல் முறைமுட்டித்
திகழொளி ஒண்சுடர் வளப்பாடு கொளலும்
நின்உரு புடன்உண்டி
பிறர்உடம் படுவாரா
நின்னொடு புரைய
அந்தணர் காணும் வரவு”¹³

என்னும் அடிகளிலே வேள்விபற்றிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. தமிழர் மத்தியிலே மிருகங்களை அறுத்து வழிபாடு செய்கின்றமை முன்னரே நடைமுறையில் இருந்துள்ளது.

“நன்னுதற் பசந்த படர்மலி அருநோய்
அணங்கென உணரக் கூறி வேலன்
இன்னியங் கறங்கப் பாடிப்
பன்மலர் சிதறியர் பரவுறு பலிக்கே”¹³

என நற்றிணைப் பாடலடிகள் கூறும் வழிபாட்டு நடைமுறை நோய்தீரும் படி செய்யப்பட்டது. படிமத்தான் (பூசாரி) தனது துடி முதலிய வாச்சியம் ஒலிக்கப் பாடி பலவாய பூக்களைத் தூவித் துதித்து இவ்வாட்டினை ஏற்றுக் கொள் என்று அதனை அறுத்துக் கொடுக்கும் பலிக்காக நோய் தணியும் என்ற நம்பிக்கையும் மக்களிடம் இருந்தமை இதனால் உணரப்படுகின்றது. இது சாதாரண மக்கள் மத்தியிலே வழக்கிலிருந்த வழிபாட்டு நடைமுறையாகும். ஆனால் பரிபாடலிலே கூறப்படுகின்ற வேள்விமுறை இதன் வளர்ச்சிநிலையாகவும் ஆரியவயப்பட்ட முறையாகவும் காணப்படுகின்றது.

கேள்வி நிலையிலே சமூகத்திலே திருமால் பற்றிய புதிய கருத்துக்கள் மக்கள் மத்தியிலே பரவியமைக்குப் பரிபாடலிலே சான்றுண்டு. திருமாலின் ஆற்றலும் சிறப்பும் முனிவர்மூலம் அறியப்பட்டதாக மூன்றாம் பாடலிற் குறிப்புண்டு.

“ஞாலத் துறையுள் தேவரும் வானத்து
நாலென் தேவரும் நயந்துநிற் பாடுவார்
பாடும் வகையேயெம் பாடல்தாம்”¹⁴

ஆரியவயப்பட்டு வழிபாட்டுச் சிந்தனைகள் தமிழ்மக்கள் மத்தியிலே நன்கு பரவியதால் திருமால் முழுமுதற்கடவுள், பரம்பொருள் என்ற நிலையும் உருவாகியது. சாமவேதத்திலே கூறப்படுகின்ற செங்கண்மால் தமிழர்கள் ளது வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமானதைப் பரிபாடல் தெளிவாக விளக்கு கிறது. புருடத்தனும், ஐம்பூதங்கள், கன்மேந்திரியங்கள், ஞானேந்திரியங் கள், ஐம்புலன்கள், அந்தக்கரணங்கள் எனப்பல்வேறு தத்துவ எண்ணங் கள் பற்றித் தமிழர் அறிந்திருந்த நிலையும் இதனால் உணரப்படுகின்றது.

எனினும் இயற்கைச் சக்திகளிலே மனிதன் கண்டிருந்த கடவுள் நிலை யையும் திருமாலின் பண்பாக இணைத்து நோக்கியமையும் கடுவனிளவெயின றரது பாடலில் வெளிப்பட்டுள்ளது. இயற்கையின் பண்புகள் திருமாலது உருவாக எண்ணப்பட்டன.

“நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றின்கண் காணப்படுகின்றன. நின் தண்மையும் மென்மையும் திங்களிடத்தே உள்ளன. நின் சுரத்த லும் வண்மையும் முகிலிடத்துள்ளன. நின் காவலும் பொறுமையும் நிலத்தின்கண் உள்ளன. நின் மணமும் ஒளியும் காயாம் பூவிடத்தே காணப்படுகின்றன. நின் தோற்றமும் அகலமும் கடலிடத்தே காணப் படுகின்றன. நின் உருவமும் ஒலியும் விசும்பின்கண் உள்ளன. நின் வரவும் ஒடுக்கமும் காற்றின்கண் உள்ளன. இவையும் இன்னேரன்ன பிறவும் நின்னின்றும் பிரிந்து நின்னையே தழுவி நின் காவற்கண் அமைந் துள்ளன.”¹⁵

மேற்காணும் பகுதி இதனை விளக்குகின்றது.

திருமாலின் தோற்றப்பொலிவும் ஆற்றலும் பரிபாடலில் விரிவாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. நற்றிணை, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி என்னும் நூல் களில் மாயோன் பற்றிய குறிப்புக்கள் உண்டு. அக்குறிப்புக்கள் திருமால் என்ற பெயரிற் கூறப்படாமல் ‘மாயோன்’ என்ற பெயரிலேயே கூறப்படு கின்றன. நற்றிணையில்¹⁶ மாயோன் கண்ணனும் அவதரித்த செய்தி தலைவனை உவமிப்பதற்காக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

“மாயோ னன்ன மால்வரைக் கவாஅன்
வாலயோ னன்ன வயங்குவெள் ளருவி
அம்மலை கிழவோன்.....”

தலைவியிடம் தலைவனைப்பற்றிக் கூறும் தோழி, அவனை மாயோனைப் போன்ற பெரிய மலைப்பக்கத்து அவன் கண்ணனாயவதரித்த பொழுது அவனுக்கு முன்னவனாகத் தோன்றிய வெளிய நிறத்தையுடைய பலதேவனைப்போன்று விளங்கிய வெண்மையான அருவிகளையுடைய அழகிய மலைக்குரிய தலை வன் என்று குறிப்பிடுகிறாள்.

புறநானூற்றில்¹⁷ பாண்டியன் நன்மாறனைப் புலவன் காரிக்கண்ணனார் பாடும்பொழுது “மாயோனன்ன உரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற” என்று விளித்துள்ளார். புறநானூறு பாடல் 291 “மாயோன்” என்னும் சொல் மறக்குடிவீரனைக் குறித்ததை உணர்த்துகின்றது.

தாவெள்ளறுவை மாயோற்குறுகி
இரும்புட்பூச லோம்புமின்.....''18

என்னும் அடிகளில் 'மாயோன்' என்ற சொல் தூய வெள்ளிய ஆடை அணிந்த கரிய நிறமுடைய போர்வீரனைக் குறிக்கின்றது. இதேபோன்று கரிய நிறமுடைய பெண் 'மாயோள்' எனச் சங்கப் பாடல்களிற் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளாள். எனவே கரிய நிறம் திருமாவின் தோற்றமென மக்க ளிடையே உணரப்பட்டுள்ளமை பெறப்படுகின்றது.

மதுரைக்காஞ்சியில் மாயோனது பிறந்தநாளீப் பற்றிய குறிப்பொன் றுண்டு.

“கணங்கொள் அவுணர்க் கடந்த பொலந்தார்
மாயோன் மேய ஓண நன்னாட்.....''19

என்னும் அடிகளில் அவுணர்களைக் கொன்றருளிய பொன்னாற் செய்த மாலையினையுடைய திருமால் உலகிற் பிறந்த நல்லநாள் திருவோணமாகிய நன்னா ளெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. திருமால் பற்றிய பல்வேறு செய்திகளையும் தொகுத்துக் கூறவே பரிபாடற் பாக்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இக் கருத்தை மாயோன் பற்றிய முன்னைய பாடற்செய்திகளால் உறுதி செய்ய முடிகின்றது.

பரிபாடற்பாக்களில் திருமாலுக்குப் பனை, கலப்பை, யானை, கருடன் போன்ற பல கொடிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆழிப்படையும் சங்கும் கைகளில் தாங்கியவனாகவும், சிவந்த கண்ணினையுடையவனாகவும், துளசிமாலையை அணிந்தவனாகவும், நீலமணிபோன்ற மேனியையுடையவனாகவும், திருமக ளின் கணவனாகவும், பல்வேறு திருநாமங்கள் கொண்டவனாகவும் அவன் விபரிக்கப்பட்டுள்ளான். இதனை பிற்காலத்தில் மக்கள் மனதிலே திருமால் மனிதனுக்கு உவமையாகக் கூறமுடியாதபடி ஒப்பற்ற தெய்வமெனும் கருத்து ஊன்றிப் பதிய இடமுண்டாயிற்று. அதுவே வைணவ மதத்தின் தோற்றத்திற்கும் வித்திட்டதென்று கூறினும் நன்று.

பரிபாடல் 15 ஆம் பாடல் திருமாலிருஞ்சோலை பற்றி வர்ணிக்கின்றது. மக்கள் மனதிலே வழிபாடு செய்யப்படும் இடத்தைப் பற்றிய கருத்து ஏற்பட்டிருந்ததை இது விளக்குகின்றது. கடவுளை அறிய மட்டுமல்லாமல் அடையவும் வழிபாடு அவசியம். தெய்வங்கள் மலையிலே உறைகின்றன என்னும் நம்பிக்கை மக்களிடையே வலுப்பெற்றிருந்தது. எனவே மலையை வணங்கும் வழக்கமும் இருந்தது. மலையின் தோற்றம் திருமாவின் தோற் றமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

“அறிவெல்லையால் அறியப்படாத புகழுடனே பொலிந்து நிலத்தைத் தாங்கும் சக்கரவாள முதலாகத் தொல்விசைப் புலவர்கள் ஆராய்ந் துரைத்த மலைகள் பற்பல உள்ளன. அப்பலவற்றுள்ளும் பசி வெம் மையாற்றி நிறைந்த பயன் பலவும் தரும் மலைகள் சிலவேயாம். அவற் றுள்ளும் தெய்வங்கள் விரும்பும் மலைகள் ஒருசிலவே உள்ளன. அவற் றுள்ளும் மாயோனையும் பலதேவனையும் தாங்கும் திருமாலிருங்குன்றம் சிறந்ததாகும்.”20

மேற்கூறப்பட்ட கருத்து இயற்கையின் தோற்றத்திலேயே இறைவன் இணைவதை மக்கள் உணர்ந்திருந்ததைக் காட்டுகின்றது. திருமாலிருங்குன்றத்தை மனைவியரோடும், இருமுதுகுரவரோடும், குழவிகளோடும், சுற்றத்தாரோடும் கூடித் தெய்வமாக மதித்து வழிபாடு செய்தனர். சூனிகளெல்லாம் நீலமலர் மலர்தலானும் அச்சுணையைச் சூழ அசோகும் வேங்கையும் மலர்தலானும் அம்மலை மாயோனை ஒத்து விளங்காநிற்கும். வாய் மொழியாகிய வேதம் திருமால் பெருமையை உரைத்தது. அதனைத் தமிழரும் தமது கடவுட் கோட்பாடுகளுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். இயற்கை நிலையான வழிபாட்டு முறைகளுடன் வேதம் கூறும் வழிபாட்டு முறைகளும் நடைமுறைகளானதையே பரிபாடல் உணர்த்துகின்றது. தமிழர் வாழ்வில் திருமால் ஒப்பற்ற தெய்வமாகினார். இயற்கைத் தோற்றத்தில் மட்டுமன்றி மனதிலே திருமாலின் கடவுள் தோற்றம் நிலைபெறத் தொடங்கியது.

செவ்வேள் பற்றிய பாடல்கள்:

பரிபாடலில் எட்டுப் பாடல்கள் செவ்வேள் பற்றியவை. எழுவர் இப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். தமிழர் மத்தியிலிருந்த வழிபாட்டு நடைமுறைகளின் இன்னொரு வளர்ச்சி முறையை இப்பாடல்களிற் காணலாம். அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு போன்ற தொகை நூல்களிலே கூறப்பட்ட முருகவழிபாட்டின் வளர்ச்சி நிலையை செவ்வேள்பற்றிய பாடல்கள் கூறுகின்றன. மலையுறை தெய்வமாகவும் பெண்களுக்கு நோய்தருபவனாகவும், வள்ளியோடு இணைந்தவனாகவும் முருகன் கருதப்பட்டான். அவனுக்கென வழிபாட்டிடம் முருகன் கோட்டம்²¹ என அழைக்கப்பட்டது.

“முருகயர்ந் துவர்ந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவள் நறுநுதல் நீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாயின் அணங்கிய
விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்
ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பவியே.”²²

என்னும் குறுந்தொகைப்பாடல் முருகவழிபாட்டு நடைமுறையைக் கூறுகின்றது. வழிமுறையாக முருகனை வழிபடுபவர்கள் பல்வேறுபட்ட நிறத்தையுடைய சில சோற்றுப் பலியுடனே இனைய ஆட்டினையும் கொண்டு அதன் குருதியையும் பலியாக்கினர். இந்நடைமுறை பல பாடல்களிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இன்னும் முருகனின் அழகு காதலனின் அழகிற்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.²³ முருகனையும் சாதாரண மனிதனையும் அணியும் மாலைகளால் வேறுபடுத்திக் கூறினர்.²⁴

“முருகு புணர்ந்து இயன்றவள்ளி”²⁵

என்னும் தொடர் முருகனின் மனைவியாக வள்ளி அமைந்ததைக் குறித்து நிற்கின்றது. எனவே தமிழ் மக்களிடையே முருக வழிபாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்களை எடுத்துக்கூறப் பரிபாடல் பாடல்கள் எழுந்திருக்கலாம்.

இக் கருத்தை உறுதி செய்வதற்குச் செவ்வேள் பற்றிய பாடல்களே பெரிதும் உதவுகின்றன. பரிபாடல் 5 ஆம் பாடல் செவ்வேள் பற்றிய பாடல்களின் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது. “செவ்வேள்” என்ற பெயரும் அங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. “காஅய்கடவுள் சேஎய் செவ்வேள்” ஆக முருகன் அறிமுகஞ் செய்யப்படுகின்றான். ஆறுமுகங்களும் பன்னிரு தோள்களும் அவன் உருவில் இணைக்கப்படுகின்றன.

“நான்முகனாகிய பாகன் செலுத்தாநிற்ப வேதமாகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட நிலமாகிய தேரை ஏறிச்சென்று அரவு நாணுகவும் மலை வில்லாகவுங் கொண்டு திரிபுரங்களை ஒரு நெருப்புக் கணையாலே அழியும்படி எய்தவனும் தேவர்களுடைய வேள்வியுணவினை உண்டவனும் ஆகிய இறைவன் இறைவியைக் கூடி இன்புறும்பொழுது உண்டான சுருவை இந்திரன் தன்பால் வேண்டிக் கொண்டமையாலே அவ்விறைவனை பலவாகச் சோதித்தருளினான். அக்கருவை முனிவர்கள் எழுவரும் பெற்று வேள்வித் தீயிலிட்டனர். பின்னர் அதனைக் கார்த்திகை மகளிர் அறுவரும் உண்டு சரவணப் பொய்கையின்கண் தாமரைப்பூவாகிய பாயலில் நினை ஈன்றனர்.”²⁵

என முருகன் உருவாகிய கதையும் பரிபாடலில் கூறப்படுகின்றது. கோழியும், மயிலும் முருகனுடன் சேர்கின்றன. பன்னிரண்டு கரங்களுக்கும், முறையே மறியும், மயிலும், சேவலும், வில்லும், மரனும், வானும், ஈட்டியும், கோடரியும், மழுவும், கனலியும், மாலையும், மணியும் கூறப்பட்டுள்ளன. சூரபன்மனை மாமரமானபோது வேரோடு வெட்டி நாவலந்தீவினுள் வடபகுதியிலுள்ள கிரௌஞ்சம் என்னும் மலையை உடைத்து அதன் ஊடே வழியுண்டாக்கியமை செவ்வேளின் பேராற்றலை விளக்கும் நிகழ்ச்சிகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

செவ்வேள் திருவடிபைய அடைய முடியாதவர்களாக உயிர்களை வருத்தும் தீயநெஞ்சினை உடையோரும், அறத்தின்கட் சேராத புகழில்லாரும், கூடாவொழுக்கமுடைய பொய்த் தவவேடமுடையோரும், மறுபிறப்பு, துறக்கம், நரகம், வீடு முதலியன இல்லை என்னும் அறிவில்லாதோரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். அறவோரும் மாதவரால் வணங்கப்படும் மாண்புடையாரும் செவ்வேள் தான்நீழலை எய்தும் பேறு பெற்றவராகக் கருதப்பட்டனர். வழிபாட்டின் பயன் எது என்பதும் வெகு நுணுக்கமாகக் கூறப்படுகின்றது.

“பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல நிற்பால்
அருளும் அன்பும் அறனு மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே.”²⁷

சாதாரண வாழ்வு நிலைக்கான வசதிகளை வேண்டிய வழிபாடாக அன்றி சமூக நிலைப்பாட்டிற்கான தன்மைகளை வேண்டுகின்ற வழிபாடாகச் செவ்வேள் வழிபாடு மாற்றமடைந்ததை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.

திருப்பரங்குன்றம் செவ்வேள் உறையும் சிறப்பிடமாகக் கூறப்படுகின்றது. சாதாரண குன்றம் என்றமையாது புராணச் செய்திகளோடு சிறப்

பிக்கப்படுகின்றது. திருமாலும், சிவபெருமானும், பிரமனும், ஆதித்தர் பன்னிருவரும், அசுவனி மருத்துவர் இருவரும், வசுக்கள் எண்மரும், ஏனைத் தேவர்களும், அசுரர்களும், முனிவர்களும் செவ்வேளைக் காண மண்ணுலகில் அமைந்த குன்றமென விளக்கப்பட்டுள்ளது. வழிபாட்டுநிலையிலே ஏற்பட்டிருந்த மாற்றத்தை,

“நனிமலர்ப் பெருவழிச்
சீறடியவர் சாறுகொள வெழுந்து
செறுபடு சாந்தமும் வீறுபடு புகையும்
ஆறுசெல் வளியின் அனியா விளக்கமும்
நாறுகமழ் வீயும் கூறுமிசை முழுவமும்
மணியுங் கயிறு மயிலுங் குடாரியும்
பிணிமுக முளப்பப் பிறவு மேந்தி
அருவரைச் சோராத் தொடுநர்” 28

என்னும் அடிகள் நன்கு விளக்குகின்றன. ஆனால் மிக்க மலரினையுடைய தாய்த் திருப்பரங்குன்றத்திற்கும் மதுரைக்கும் இடையேயுள்ள பெரியவழியின்கண்ணே சிறந்த இறையன்புடையார் அக்குன்றத்தின்கண் உறையும் முருகவேளுக்கு விழாச்செய்ய எழுந்து நிறத்தானும் மணத்தானும் ஒன்றிற்கொன்று மாறுபடுகின்ற பல்வேறு சாந்தங்களும், பெருமையுடைய புகைப் பொருள்களும், இயங்குகின்ற காற்றாலே அனியாத விளக்கிற்கு வேண்டுவனவும், மணம்கமழாநின்ற மலர்களும், இசையை எடுத்துக்காட்டும் முழவும், மணியும், கயிறும், மயிலும், கோடரியும், பிணிமுகம் என்னும் யானை ஊர்தியும் ஆகிய இவற்றையும் இன்றோரன்ன முருகவேளுக்குகந்த பிற பொருள்களையும் ஏந்திக் கொண்டு சென்று செவ்வேளை வணங்கும் மக்கள் தமது நடைமுறை வாழ்வுக்கானவற்றையே வேண்டுகின்றனர். தாம் விரும்பும் காதலரையே கணவராகப் பெறவும், குழந்தைப் பெற்றைப் பெறவும், கணவர் பெரும் பொருள் பெறவும், பேராரிடச் சென்றவர் போரில் வெற்றி பெறவும் வழிபாட்டைச் செய்கின்றனர்.

திருப்பரங்குன்றத்தின் சிறப்பை ஆறு பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இயற்கையான வாழ்க்கையின் நடைமுறைகளும் வழிபாட்டுமுறைகளும் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. அகவாழ்வின் இருநிலைகளாகிய கற்புநிலையும் களவுநிலையும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. வள்ளி, தேவசேனை பற்றிய குறிப்புகளால் இதனை நன்குணரமுடிகின்றது. மக்கள் வாழ்க்கை நிலையைச் செம்மைப்படுத்தவே வழிபாட்டு நடைமுறைகள் தோன்றின. பரத்தையரை நாடும் ஆண்களின் ஒழுக்கத்தை நியாயப்படுத்தும் வகையில் செவ்வேளுக்கு வள்ளி, தேவசேனை என இருமனைவியரை உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மக்கள் அகவாழ்வில் பேரிடம் பெற்றிருந்த “ஊடல்” பற்றிய வர்ணனை இதனால் அதிகமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஊடல் தீர்க்கின்ற இடமாகத் திருப்பரங்குன்றம் பேசப்படுகின்றது.

“ஒரு கானவன் ஒள்ளிய நிறத்தினையுடைய மணிபோன்ற புள்ளியினையுடையதாய் ஆடாநின்றதொரு மயிலை நோக்கி அதன் அழகையும் களிப்பினையும் தன் உள்ளத்தால் குறிக்கொண்டு கருதி நின்றானாக அங்ஙனம் நின்றவனை அவன் காதலியாகிய அழகிய நெற்றியினையுடைய

கொடிச்சியும் கண்டாள். அங்ஙனம் கண்டவள் அவனை நோக்கி, ஏடா நீ இப்பொழுது நின் உள்ளத்தே நினைப்பதனை யாம் அறிந்துகொண்டோம். அஃதியாதெனின் நீ இம்மயில் இவளினும் எழிலிற் சிறந்தது என்று நினைக்குமாற்றால் எம்மை இகழ்வதேயாம். ஏடா அதனை மறைத்தல் ஒழிக; இனி அதனை எமக்குச்சொல் என்று ஊடினாள். அங்ஙனம் ஊடியவளை, அக்கானவன் அதனை மாற்றிக் காதலுடையோயே தன்னால் களவுகொள்ள அரிதாகிய நினது சாயலைத் தனது களிப்பு மகிழ்ச்சியாலே களவுகொள்ள எண்ணி அஃதியலாமையாற் பெரிதும் வருந்தும் இம்மயிலினைக் கண்டு நினது சாயலின் அருமையை நினைத்து நின்றேகை நீ அஃதறியாது எம்மை இகழ்ந்தோமாகக் கருதுகின்றனை என்று கூறி அவ் லுடலை அப்பொழுதே உணர்ப்பித்தல் கண்டோர் நன்றென்று ஆராய் தற்குக் காரணமான தேரினையுடைய முருகவேளினது இத்திருப்பரங்குன்றத்தின் இயல்பு இத்தகையது ஆகும்.'²⁹

வழிபாட்டுத் தலமான திருப்பரங்குன்றம் அகவாழ்க்கையோடு தொடர்பு படுத்திக் கூறப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் பழைய வழிபாட்டு நடைமுறைகளே எனலாம். அகப்பாடல்களிலே தலைவியின் நோய்தீரக் குன்றிலுறை தெய்வத்திற்கு மடை போடப்பட்டதாகக் குறிப்புண்டு. இவ்வழக்கத்தால் குன்று மக்கள் மனதிலே முக்கியதெய்வம் உறை இடமாக இருந்ததையும் உணரலாம். இதுவே பரிபாடலிலும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. செவ்வேளின் ஆற்றல் சிறப்புகளைக் காட்டிலும் திருப்பரங்குன்றத்து வழிபாட்டு முறைகளுக்கும், அது சம்பந்தமான நம்பிக்கைகளுக்குமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. நாளாந்த வாழ்வுத் தேவைகளுக்காக வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டதைச் செவ்வேள் பற்றிய எல்லாப் பாடல்களுமே ஆழமாக உணர்த்தியுள்ளன. வேத வழிபாட்டு நடைமுறைகள் பரவிய போதும் இயற்கைநெறி நிலையிலே மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் ஆழமாக இருந்ததையும் இந்நிலை நன்குணர்த்துகின்றது. மணமான மகளிரும், கன்னியரும் திருப்பரங்குன்றம் சென்று விசேட வழிபாடுகளைச் செய்தனர். அவ்வழிபாட்டின்போது யானை உண்டெஞ்சிய கவளத்தை யுண்டனர். அதனால் காதலர் அன்பையும், கண்ணிறைந்த கணவரையும் அடையலாமென நம்பினர்.³⁰

வழிபாட்டில் இருநிலைப்பாடு:

தமிழர் வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்த வழிபாட்டு நடைமுறைகளில் இருநிலைப்பாடு தோன்றியமையை பரிபாடல் நன்கு விளக்குகின்றது. இயற்கைநிலை, செயற்கைநிலையென அவற்றைக் கொள்ளினும் பொருந்தும். வாழுகின்ற நிலையிலேயே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வழிபாடு இயற்கைநிலையானது. பிற பண்பாட்டின் கலப்பினால் கேள்வி நிலையிலே வகுத்துக் கொண்ட வழிபாட்டு நடைமுறைகள் செயற்கை நிலையானவை. அனுபவத்துடன் இயைந்த இயற்கை வழிபாட்டு நடைமுறைகளுக்கும் அனுபவத்தோடு இயையாத செயற்கை வழிபாட்டுமுறைக்கும் வேறுபாடுகளும் காணப்பட்டன. அந்த வேறுபாடுகளைப் பரிபாடல் நன்கு சுட்டுகின்றது. வழிபாட்டு நடைமுறைகளிலே ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் புதுமைப்பண்புகளும் செவ்வேள் திருமால் பற்றிய கடவுட் கோட்பாடுகளாக அமைந்தன.

புராணக்கதைகள் மனிதனது சிந்தனைப் போக்கிலே வளர்ச்சி ஏற்பட்டதைக் காட்டுகின்றன. தேவர், அசுரர், மனிதர் என்ற பாகுபாடு மக்களிடையே நிலவிய குண நிற வேறுபாடுகளை பாகுபாடு செய்து சிந்திக்க உதவியது. மனிதனது வாழ்க்கைநிலைக்கும் மேலான கடவுள்நிலையை அடைய வழிபாடு கருவியாக உதவும் என்ற நம்பிக்கை மக்கள் மனதிலே உருவாகத் தொடங்கியது. புராணக்கதைகள் இந்நம்பிக்கையை மேலும் பலப்படுத்தின. இதனால் செவ்வேள் திருமால் என்ற கடவுளர் மக்கள் வழிபாட்டில் முக்கியத்துவம் பெற்றனர். தெய்வங்களிலே மனிதன் நம்பிக்கை கொள்ளத் தொடங்கினான். தெய்வங்களின் பெருமையையும் ஆற்றலையும் பாடல்களிலே பாடினான். தான் மட்டுமன்றித் தனக்குப் பின்வருபவர்களும் அதை நம்ப வேண்டுமென எண்ணினான். திருமாலிருஞ் சோலையும் திருப்பரங் குன்றமும் சிறந்த வழிபாட்டுத்தலங்களாக இன்றும் புகழ்பெற இதுவே காரணமாகும். “கடவுளரைப் பாடல்” என்னும் புதிய மரபும் உருவாகியது. பிற்காலத்திலே பல புலவர்கள் கடவுளரைப் பாடவும் இது வழிகாட்டியது. ஆழ்வார்களும் நாயன்மாரும் இறைவன் வடிவையும் ஆற்றலையும் பல்வாறாக விரித்துப் பாடப் பரிபாடற் செய்யுட்கள் பெரிதும் உதவின.

“குதென்று களவு குதுஞ் செய்யாதே
வேதம்முன் விரித்தான் விரும்பிய கோயில்
மாதுறு மயில்சேர் மாலிருஞ் சோலை
போதவிழ் மலையோ புகுவது பொருளே.”³¹

என நம்மாழ்வார் பிற்காலத்திலே திருமாலிருஞ் சோலையைப் பாடுகின்றார்.

“விரிகதிர் ஞாயிறும் திங்களும் விளங்கி
.....
நன்னிற மேகம் நின்றது போலப்
பகையணங் காழியும் பால் வெண்சங்கமும்
தகைபெறு தாமரைக் கையி னேந்தி
நலங்கிளர் ஆரம் மார்பிற் பூண்டு
பொலம் பூவாடையிற் பொலிந்து தோன்றிய
செங்கண் நெடியோன் நின்ற வண்ணமும்”³²

என இளங்கோவடிகள் திருமலை வர்ணிப்பதற்கும் பரிபாடலே தரவுத்தது. கம்பராமாயணத்திலே திருவவதாரப் படலத்திலே கம்பர் இவ்வர்ணனையை அடிப்படையாகக் கொண்டு,

“கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்துநீடு
இருசுடர் இருபுறத்தேந்தி.....
வருவ போல் கலுழன் மேல்வந்து தோன்றினான்”³³

என்று கவி பாடுகின்றார். திருமாலின் உருவம் வழிபாட்டிற்குரிய சின்னமாக உருவெடுத்தபோது தமிழர் மனதிலே பரிபாடல் வர்ணனைகளே முன்னின்றிருக்கவேண்டும்.

செவ்வேள் பற்றிய பரிபாடல் கூறும் விபரங்களைப் பின்னோரும் கையாண்டுள்ளனர்.

“குறமகள் அவளெம குலமகள் அவளொடும்
அறுமுக வொருவநின் அடியினை தொழுதேம்
துறைமிசை னினதிரு திருவடி தொடுநர்
பெறுகநன் மணம்விடு பிழைமணம் எனவே” 34

எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் செவ்வேள் பெருமை கூறப்பட்டுள்ளது.

திருப்பரங்குன்றத்தோடு மேலும் ஐந்து மலைப்பிரதேசங்களைச் செவ்வேள் விரும்பி உறையும் இடமாக திருமுருகாற்றுப்படை நெடும்பாட்டுவடிவில் நின்று கூழுகின்றது. இயற்கை நிலையிலே குன்றின் உருவிலே முருகனைக் கண்டவர் தமிழர். பரிபாடல் முருகனைச் செவ்வேளாக்கி உருவுந்தந்தது. திருமுருகாற்றுப்படை செவ்வேள் உறை குன்றங்களைச் சிறப்பித்தது. கச்சியப்பர் யாவற்றையும் தொகுத்துக் கந்தபுராணமாக விரித்துரைத்தார்.

கௌமாரம் வைஷ்ணவம் என்ற சமயங்களாக செவ்வேள் பெருமையும், திருமால் பெருமையும் தனிப்படப் பேசப்பட்ட நிலையும் உண்டு. எனினும் பரிபாடலே இரு கடவுள்களைப்பற்றிய வழிபாட்டு நிலையான தகவல்களைத் தொகுத்துத் தந்த முதல் தமிழ்நூலாகும். செவ்வேள் மக்கள் நடைமுறை வாழ்வோடு நெருங்கிய தெய்வமாகவும் திருமால் மக்களின் எண்ணக் கருத்திலே உயர்நிலைபெற்ற தெய்வமாகவும் விளங்குகின்றனர். இன்றுவரை தமிழர் வழிபாட்டிலே இந்நிலையிலேயே செவ்வேளும் திருமாலும் இடம்பெற்றுள்ளனர். சிறப்பாக ஈழநாட்டிலே இருதெய்வங்களும் மக்கள் வாழ்க்கையில் இணைந்து வழிபாட்டு நடைமுறைகளிலும் நிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். தமிழர் தெய்வங்களாகப் பரிபாடலிலே பேசப்பட்ட நிலையை இதனால் நாம் தெளிவுற விளங்கிக் கொள்ளமுடிகின்றது. இதுவே சமயத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பெனத் தமிழர் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Tamil Lexicon. Vol. VI. Part II. Madras, University of Madras, 1934.
2. தொல்காப்பியம்: அகத்திணையியல், சூத்: 56 சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1977.
3. தொல்காப்பியம்: செய்யுளியல் சூத்திரங்கள்: 425, 426, 427 சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1977.
4. பரிபாடல் மூலமும் உரையும்: அணிந்துரை. பக். 13. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம். 1975.
5. இறையனர் களவியல்: முதற்கூத்திர உரை பக். 6. கழகவெளியீடு, 1953.
6. தொல்காப்பியம்: இளம்பூரணம். கழகவெளியீடு.
7. புறநானூறு: செய்யுள் 182, சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1973.
8. திருவள்ளுவமாலே
9. பரிபாடல்: செய்யுள் 1, அடிகள் 10-13 பக். 3.
10. பரிபாடல்: செய்யுள் 1, அடிகள் 37-48 பக். 4.
11. திருவாய்மொழி: 1:7, நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம், சென்னை. B. இரத்தினநாயகர் ஸன்ஸ், 1959.
12. Tamil Lexicon. Vol. III, part. I.
13. பரிபாடல்: செய்யுள் 2, அடிகள் 60-68 பக். 16.
13. நற்றிணை: செய்யுள் 322, அடிகள் 9-12 பக். 547. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1976.
14. பரிபாடல்: செய்யுள் 3, அடிகள் 27-29 பக். 29.
15. பரிபாடல்: செய்யுள் 4, பொருட்சுருக்கம் பக். 45.
16. நற்றிணை: செய்யுள் 32, பக். 57.
17. புறநானூறு: செய்யுள் 57, பக். 149. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1973.

18. புறநானூறு: செய்யுள் 291, அடிகள் 2-3, பக். 183.
 19. மதுரைக்காஞ்சி: அடிகள் 590-591, பக். 18.
 20. பரிபாடல்: செய்யுள் 15, பொருட்சுருக்கம், பக். 244.
 21. புறநானூறு: செய்யுள் 299, பக். 541.
 22. குறுந்தொகை: செய்யுள் 362, பக். 541. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1978.
 23. அகநானூறு: செய்யுள் 118, பக். 420. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1979.
 24. அகநானூறு: செய்யுள் 28, பக். 113.
 25. நற்றிணை: செய்யுள் 82, பக். 142.
 26. பரிபாடல்: செய்யுள் 5, பொருட்சுருக்கம், பக். 58.
 27. பரிபாடல்: செய்யுள் 5, அடிகள் 79 - 81, பக். 62.
 28. பரிபாடல்: செய்யுள் 8, அடிகள் 95 - 102 பக். 117 - 118.
 29. பரிபாடல்: செய்யுள் 18, பொருட்சுருக்கம், பக். 282.
 30. பரிபாடல்: செய்யுள் 19, அடிகள் 85 - 94, பக். 298.
 31. திருவாய்மொழி: 2-10-10.
 32. சிலப்பதிகாரம்: 11: 43 - 51 அடிகள், பக். 4. சென்னை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், 1977.
 33. கம்பராமாயணம்: திருவவதாரப்படலம்: 12, சென்னை, கம்பன் கழகம், 1976.
 34. சிலப்பதிகாரம்: குன்றக்குரவை: 17, பக். 5.
-

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீன்பிடித்தொழில் அபிவிருத்தி

கா. ரூபாமூர்த்தி

1. முகவுரை:

கடலின் ஆழமற்ற கண்டமேடைகள் காணப்படும் இடங்கள் மீன்பிடித்தொழிலுக்கு வாய்ப்பான இடங்களாகும். இப்பகுதிகளில் மீனிற்கு வேண்டிய "பிளாங்க்டன்" என்னும் உணவுவகை அதிகளவில் பெருகி வளர வாய்ப்புக் காணப்படுகிறது. இலங்கையைச் சுற்றியுள்ள இக்கண்டமேடை பொதுவாக ஒடுங்கியதாகக் காணப்பட்டும், யாழ்ப்பாணத்தை அடக்கிய வடபகுதியில் இது சற்று அகலமாகக் காணப்படுகின்றது.

1983ஆம் ஆண்டு இங்கு 45,000 தொன் மீன் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் மொத்தப் பெறுமதியின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது இது 620 மில்லியன் ரூபா பெறுமதி உடையதாகும். இதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் நெல்உற்பத்தி 96,560 தொன் ஆகும். எனவே மீன்உற்பத்தி ஏறத்தாழ இதன் 50 சதவீதத்தை வகிப்பதுடன் உணவிலும் புரதச்சத்திலும் முக்கிய பங்கை வகிக்கிறது.

கடந்த காலத்தை நோக்கினாலும் இலங்கையின் மீன் உற்பத்தியில் யாழ்ப்பாணம் 18-24 சதவீதத்தை வகித்துவந்திருக்கின்றது. 1963 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1983ஆம் ஆண்டு வரையிலுமான 20ஆண்டுகளில் ஆண்டொன்றிற்கு யாழ்ப்பாணத்தின் மீன் உற்பத்தி 6.6 சதவீதம் அதிகரித்து வந்திருக்கின்றது. இலங்கையின் உற்பத்தி அதிகரிப்புடன் பார்க்கும்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தின் அதிகரிப்பு அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. சென்ற 5 ஆண்டு காலத்தை நோக்கும்பொழுது இலங்கையின் மீன்பிடி 5.5 சதவீதமாக அதிகரிக்க, யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் மீன்பிடி 6.7 சதவீதமாக அதிகரித்து வந்துள்ளது.

அண்மைக்காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட மதிப்பீட்டின்படி ஏறத்தாழ 8000 குடும்பங்கள் மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இதில் ஏறத்தாழ 12,000 பேர் மீன்பிடித்தொழிலில் நேரடியாக ஈடுபட்டிருப்பதாகவும், இன்னும் சிலர் இது சம்பந்தப்பட்ட வேறுபல தொழில்களிலும் ஈடுபட்டிருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது.

ஏறத்தாழ 5100 மீன்பிடிப்படகுகள் மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருப்பதாக இதே தரவுகள் கூறுகின்றன. இவற்றில் அரைப்பங்கிற்கு மேலானவை இயந்திரம் பொருத்தப்படாத பாரம்பரியக் கலங்களாகும். பாரம்பரியக் கலங்களில் 1200 இயந்திரம் பொருத்தப்பட்டு உள்ளன. ஏனையவை அண்மையில் புகுத்தப்பட்ட பல்வேறு வகையான நவீன இயந்திரப் படகுகளாகும்.

புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மீன்பிடிக்கூட்டுறவுச் சங்க சட்டத்துக்கு அமைய யாழ்ப்பாணத்தில் 9 மீன்பிடிக்கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இயங்கி வருகின்றன. இவை சில குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றன. அதாவது வலை, நூல், போன்ற மீன்பிடிக்கருவிகளை விற்றலில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

1979 ஆம் ஆண்டு எடுக்கப்பட்ட ஒரு மதிப்பீட்டின்படி யாழ்ப்பாணத்தின் மொத்த மீன் உற்பத்தியில் 10% உலரவைத்துப் பாதுகாக்கப்படுவதாகவும், 30% உடன்மீனாக யாழ்ப்பாணத்திலேயே நுகரப்படுவதாகவும் கூறப்படுகின்றது. எஞ்சிய 60% உடன்மீனாக (ஐஸ்இடப்பட்டு) கொழும்பு, கண்டி போன்ற நாட்டின் ஏனைய இடங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றது.

2. மீன்வள மதிப்பீடு:

ஒரு நாட்டின் குறிப்பாக கடல் பிரதேசத்தின் மீன் உற்பத்தியை அதிகரிக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்குமுன் அப்பகுதியின் மீன் மூலவளம் (Resource Potential) சரியாக மதிப்பிடப்பட வேண்டும். மீன் வளங்களைப் பல முறைகளில் மதிப்பீடு செய்கிறார்கள். ஒன்று நவீன ஆராய்ச்சி முறைகளை மேற்கொண்டு கடல் பிராந்தியத்தை ஆராய்ச்சி செய்து அங்கு தற்பொழுது இருக்கும் அளவையும் புதிதாக வந்துசேரும் அளவையும் கொண்டு ஆண்டொன்றுக்கு எத்தொகை மீன் உற்பத்தி செய்யலாம் என்பதை மதிப்பிடுகிறார்கள். இதன் பின் தற்பொழுது உள்ள மீன்பிடி உள்ளீடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு புதிய உள்ளீடுகளை ஏற்படுத்தி மொத்த மீன்பிடியளவை அதிகரிக்கின்றார்கள். வளர்ச்சியடைந்த பல நாடுகளில் அவர்களது முழு மீன்வளத்தை மதிப்பிடுவதற்கும் சில குறிப்பிட்ட மீன்இனவளத்தை மதிப்பிடுவதற்கும் இத்தகைய முறையைப் பொதுவாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள்.

ஒரு கடல் பிராந்தியத்தில் காணப்படும் "பிளாங்க்டன்" மதிப்பிட்டு அதன் மூலம் மீன்வளத்தை மதிப்பிடும் முறையும் காணப்படுகிறது. இன்னோர் முறை தற்பொழுது ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கும் மீன்பிடி உள்ளீடுகளுடன் காலத்திற்குக் காலம் புதிய உள்ளீடுகளை மேற்கொண்டு வருதலாகும். இங்கு மிகச் சாவதானமாகத் தரவுகளைப் பெற்று அவதானித்து வருவார்கள். இதிலிருந்து அங்குள்ள மூலவளத்தின் உத்தம நிலையை அறிந்து அதற்கு வேண்டிய உள்ளீடுகளையும் மதிப்பிடுவார்கள். ஐப்பான் மீன்பிடியில் வளர்ச்சியடைந்த காலகட்டத்தில் இத்தகைய முறையையே கையாண்டு வந்தது. இன்று பல வளர்முக நாடுகள் இம்முறையைப் பின்பற்றி வருகின்றன. குறிப்பாக தாய்லாந்துக் குடாவில் மீன் வளத்தை மதிப்பிடுவதற்கும், அங்குள்ள மீன்பிடியை அதிகரிப்பதற்கும் சுருக்குவலை (Purse Seine) பாவித்தபோது இம்முறைகளைக் கையாண்டார்கள். யாழ்ப்பாணக் கடற்பிராந்தியத்திலும் மீன்பிடியை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் அங்கு காணப்படும் மீன்வளம் எவ்வளவினது என்று நன்கு மதிப்பிடப்பட வேண்டும்.

இவ்வாறு மதிப்பிடுவதற்கு முதற் கூறிய முறையே சிறந்ததாகும். எனினும் இதற்கு அதிகளவு நிதியும், பெரும்பாலும் வெளிநாட்டு செலாவணி,

உயர்ந்த தொழில் நுட்பமும், நவீன வசதிகளும் தேவைப்படுகின்றன. எனவே முதற்படியாக யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்றாவது முறையைக் கையாள்வதன்மூலம் படிப்படியாக மீன் உற்பத்தியை அதிகரிக்கவும், கடற்பிராந்தியத்தின் மீன்வளத்தை ஓரளவு மதிப்பிடவும் ஏதுவாகும். இம்முறை நடைமுறையில் இருக்கும்பொழுது விஞ்ஞான அடிப்படையில் நமது வளத்தை சிறந்த முறையில் மதிப்பிடுவதற்கான வழிவகைகளைத் தேடிக்கொள்ளலாம். குறிப்பாக இந்நடவடிக்கைக்கு வேண்டிய நிதி, பொருள், தொழில் நுட்ப உதவிகளை மீன்பிடித்துறையில் அனுபவம் கொண்ட நாடுகளிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். அத்துடன் தெரிவு அடிப்படையில் நம்மவர்களை இத்துறையில் பயிற்றுவிப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் கட்டாயமாக எடுக்கப்படவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கரையோரப்பகுதி 182 மைல் நீளம் உடையது எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இதன்படி 5 மைல் அகலம் வரையிலான கடல் பிராந்தியம் 910 சதுர மைல்களாகும். இப்பிராந்தியத்தின் விளைத்திறன் சதுரமைலுக்கு 110 தொன் என மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த அடிப்படையில் மொத்த உற்பத்தி 100, 100 தொன் எனக் கொள்ளலாம். இலங்கை முழுவதற்கான சராசரி உற்பத்தி 68 தொன்னாகும். இந்த அடிப்படையில் மதிப்பிட்டாலும் யாழ்ப்பாணத்தின் மொத்த உற்பத்தி 61,880 தொன்னாகும். தற்போதைய உற்பத்தி 45,000 தொன்னாகும். இந்த அடிப்படையில் நோக்கினால் மேலும் யாழ்ப்பாணத்தின் உற்பத்தியை 40 சதவீதத்தால் அதிகரிக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு. இதனை விட இலகுவில் மதிப்பிட இயலாத தூரக்கடல், ஆழ்கடல் மீன்பிடிவளமும் காணப்படுகின்றது. இது எமது மீன்பிடித்திறமையைக் கொண்டு மதிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். கணிசமான அளவு இத்துறை மூலம் உற்பத்தி செய்யலாம் என நம்பப்படுகிறது.

3. கரையோர மீன்பிடி:

பலநாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது ஆளுக்கான அல்லது படகுக்கான யாழ்ப்பாணப்பகுதியின் சராசரி மீன் உற்பத்தி குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள சாதகமான நிலைமைகளை நோக்கும்போது இதனை மேலும் அதிகரிக்கலாம் என்று ஓரளவுக்குக் கூறமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கிழக்கிலும், தீவுப்பகுதியின் சில இடங்களிலும் இன்று மீன்பிடித் தொழில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பகுதிகளின் மீன்பிடியை செறிவாக்குவதன் மூலம் உற்பத்தியை மேலும் அதிகரிக்கலாம். சில செறிவான பகுதிகளில் வாழும் மீனவர்களை இவ்விடங்களில் கொண்டு சென்று குடியேற்றும் முறையும் ஆலோசிக்கப்படவேண்டும்.

பலகாலமாக கரையோர மீன்பிடியில் பல்வேறு மீன்பிடி முறைகளும், படகு, வலை என்பனவும் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன. எனினும் இவற்றின் சிறந்த பயன்பாடும் பொருளாதார நடைமுறைகளும் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்யப்படவோ மதிப்பிடப்படவோ இல்லை. எனவே இப்பகுதியில் காணப்படும் மீன்பிடி முறைகளினதும் கருவிகளினதும் பொருளாதாரப் பயன்பாடு நன்கு மதிப்பிடப்பட வேண்டும். இவ்வாறு கிடைக்கும் பெறுபேற்றின் அடிப்

படையில் மீனவர்கள் இம்முறைகளையும் கருவிகளையும் உபயோகிக்க விரி வாக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். உதாரணத்திற்கு இங்கு ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம். நவீன இயந்திரங்கள் மீன்பிடித்தொழிலில் புகுத்தப்பட்டு இவை தன்னியக்கமாகவே பரவி வருகின்றன. கரைக்கு அண்மையில் மீன்பிடியில் ஈடுபடும் படகுகளும் இயந்திரங்களைப் பாவித்து வருகின்றன. ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட எண்ணெய்விலை ஏற்றத்தால் இம்மீன் உற்பத்தியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தின் பெரும் பகுதி எண்ணெய்க்காகவே செலவிடப்படுகின்றது. இதேதொழில் முறையில் இயந்திரங்கள் பாவிக்கப்படாத சில இடங்களில் அவர்களது வருமானம் இயந்திரப்படகுகளை பாவிப்பவர்களைவிட அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இயந்திரமயமாக்கல் துறையில் ஒரு பொருளாதார இயக்க மதிப்பீடு செய்யப்படுமானால் எத்தகைய மீன்பிடியில் இயந்திரமயம் கையாளப்படலாம் என்பதனை நிர்ணயிக்க முடியும். அத்தகைய முறை பொருளாதாரமானதாகும். மேற்கூறியவாறு செய்யும்பொழுது கரைக்கு அண்மையாகத் தொழிலில் ஈடுபடும் படகுகள் முன்புபோலப் பாய்கள் மூலம் செயற்படுமானால் லாபம் அதிகமாக இருப்பதுடன் முதலீடும் குறைவாக இருக்கும். இதன்மூலம் மீ த ப் ப டும் பணத்தைத் தூரக்கடல், ஆழ்கடல் மீன்பிடித்தொழிலில் முதலீடு செய்யக் கூடியதாக இருக்கும்.

அத்துடன் கரையோர மீன்பிடியில் அதன் மீள்வளத்தை அதிகரிப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். இதற்காகத் கரையோரக் கடலின் அடிப்பகுதியில் மீன்பாதுகாப்பிற்கான வசதிகள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். அத்துடன் மீள்வளத்தின் சமநிலையைப் பாதுகாப்பதற்காக மீன்பிடி நடவடிக்கைகளில் சில கட்டுப்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். இதில் குறிப்பிட்ட மீன்களைப்பிடிக்கும் காலத்தைக் கட்டுப்படுத்துதல், சிறிய மீன்களும் வலைகளில் பிடிப்பட்டு அழிந்து ஒழிந்து விடாதிருக்க வலைக்கண்களை மட்டுப்படுத்துதல் என்பன போன்ற முறைகள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

4. தூரக்கடல் மீன்பிடி:

சென்ற சில ஆண்டுகளாக இலங்கையிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தூரக்கடல் மீன்பிடிமுயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. எனினும் இத்துறையில் அதிக முன்னேற்றம் காணப்படவில்லை. பல பிரச்சனைகள் காணப்படுவதனாலேயே இத்துறையில் முன்னேற்றம் காணமுடியவில்லை. முக்கியமாக இதற்கு வேண்டிய தொழில்நுட்பம் குறைவாகக் காணப்படுதல், போதியளவு மூலதனம் காணப்படாமை, போதியளவு மீன்பிடி உபகரணங்கள் கிடைக்காமை, மீன்பிடிப்படகு, இயந்திரம், ஏனைய கருவிகளைப் பழுது பார்ப்பதற்கான வசதிகள் குறைவாக இருத்தல் போன்றவை சில குறிப்பிடத்தக்க பிரச்சனைகளெனலாம்.

பொருத்தமான மீன்பிடி முறைகளைக் கையாளாமையும் தூரக்கடல் மீன்பிடித்தொழில் விருத்தியடையாமையுக்கு இன்னோர் காரணமாகும். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப்பகுதிகளைப் பொறுத்தவரை சுருக்குவலை (Purse Seiene), மத்தியநீர் இழுவலை (Mid Water Traw), தூண்டில்வலை (Long Line) போன்றவை தூரக்கடல் மீன்பிடியில் கையாளப்படக்கூடிய முறைகளாகும்.

மேற்கூறியவற்றை நோக்கும்பொழுது இத்துறையினை விருத்திசெய்வதற்குப் பொருத்தமான சில வெளிநாடுகளிடமிருந்து உதவி பெறுவது சாலச் சிறந்ததாகும். முதலீடு, பொருள் உதவி, தொழில்நுட்ப உதவி என்பவற்றைப் பிறநாடுகளில் இருந்து பெற்று அபிவிருத்தியை மேற்கொள்வது ஒருவழியாகும். அத்துடன் அனுபவம் கொண்ட வெளிநாட்டுக் கம்பனிகளுடன் கூட்டு முயற்சிகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் இத்துறையை விருத்திசெய்வது இன்னொரு வழியாகும்.

இவ்வாறான வெளிநாட்டு கூட்டு முயற்சிகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் மீன்பிடியை அதிகரிப்பதுடன் மேலதிக உற்பத்தி செய்யப்படும் மீனிற்கு வெளிநாட்டுச் சந்தைகளை இலகுவாகப் பெறவும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படும். (F.A.O.) வினால் வெளியிடப்பட்ட முதல்தரமான சில ஆய்வு அறிக்கைகள் மூலம் வங்காள விரிகுடாப்பகுதியில் பல மீன்வளங்கள் இருப்பதற்கு வாய்ப்புகள் காணப்படுவதாகத் தெரிய வருகின்றது. எனவே யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் தூரக்கடல், ஆழ்கடல் மீன்பிடித்துறைகளை விருத்திசெய்ய சகலவித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவேண்டும்.

5. உள்நாட்டு மீன்பிடி

பொதுவாக ஏனைய ஆசிய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இலங்கையில் உள்நாட்டு மீன்பிடித் தொழிலின் பங்கு மொத்த உற்பத்தியுடன் பார்க்கும்போது மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மேலும் இது அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் 8500 கெக்ரர் (20995 ஏக்கர்) விஸ்தீரணமுள்ள பாரிய நன்னீர் நிலைகள் காணப்படுவதாக புள்ளிவிபரம் கூறுகின்றது. நன்னீர் மீன்பிடி அபிவிருத்தி செய்யப்படுமானால் ஒரு கெக்ரருக்கு 100 கிலோ என்ற அடிப்படையில் நோக்கினாலும் குறைந்த பட்சம் 850 தொன் மீனை இங்கு உற்பத்தி செய்யக்கூடியதாக இருக்கும்.

உள்நாட்டு நீர் நிலைகளில் மீன்பிடித்தல் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமானால் முதலில் அந்நீர்நிலைகள் புனரமைக்கப்படவேண்டும். இந்நீர் நிலைகளுக்கு வேண்டிய மீன் குஞ்சுகளை உற்பத்தி செய்து வழங்குவதற்கு, பொருத்தமான பகுதிகளின் மீன் குஞ்சு உற்பத்தி பரிவர்த்தனை நிலையங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்நிலையத்தில் மீன் குஞ்சுகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு காலத்திற்குக் காலம் சகல நீர்நிலைகளிலும் விடப்படவேண்டும். அத்துடன் அக்குஞ்சுகள் அறுவடைக்கு உரிய பருவத்தையடையும் காலம்வரை பராமரித்து பாதுகாக்கப்படவேண்டும். நன்னீர் மீனினங்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பொதுவாக கிராக்கிக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இவற்றைத் தரமான முறையில் உலரவைத்துப் பாகம் பண்ணுவதற்கு வேண்டிய சகல நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவேண்டும். இவ்வாறு பாகம்பண்ணப்படும் கருவாடு நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படக் கூடியதாக இருக்கும். யாழ்ப்பாணப்பகுதிகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மீனில் ஏறத்தாழ 10% கருவாடாக்கப்பட்டு நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மீன் வளர்ப்பில் இரண்டு விதமான முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. ஒன்று தாயில் இருந்து குஞ்சு பெறப்பட்டு அதனைக் கடலில் விடுவர். இவை இயற்கையுடன் இணைந்து கடலிலும், நன்னீர் நிலைகளிலும் வளர்கின்றன. மேலும் இவை பிடிப்பதற்கான உரிய பருவம் வரும்வரை ஓரளவு பாதுகாக்கப்படுகின்றன. பின் உரிய காலத்தில் மீனவர்களால் பிடிக்கப்படுகின்றன. இந்த முறையில் மீன் பொதுச் சொத்தாகக் காணப்படுவதுடன் அரசாங்கம் இதில் முக்கியமாக ஈடுபட்டு வருகின்றது.

மற்றைய முறையிலும் தாயிலிருந்து குஞ்சுகள் பெறப்படுகின்றன. பின் அவை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பராமரிப்பு நிலையங்களில் தொட்டிகளில் வளர்க்கப்படுகின்றன. இவை ஆழமற்ற கடல்களின் ஒதுக்குப்புறங்கள், ஒதுக்கான நீர்நிலைகள் என்பனவற்றில் உணவு கொடுத்து வளர்க்கப்படுகின்றன. இத்தகையன பெரும்பாலும் லாபநோக்கம் கருதி தனியார் நிறுவனங்களிலே நடாத்தப்படுகின்றன. யப்பானில் ரூல், Yellow tail, Globe fish, Sea bream போன்ற விலை உயர்ந்த மீன் இனங்கள் இவ்வாறு வளர்க்கப்படுகின்றன. உள்நாட்டு நீர் நிலைகளிலும் தீவுப்பகுதிகளிலும் இத்தகைய முறைகள் மேற்கொள்ள வாய்ப்புகள் உண்டு.

6. ரூல் உற்பத்தி:

யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் ரூல் உற்பத்தித் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு நல்ல வாய்ப்பு காணப்படுகின்றது. இலங்கையின் ரூல் பிடியிலும் யாழ்ப்பாணப்பகுதி ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. 1981ஆம் ஆண்டு ஏற்றுமதிமூலம் இலங்கை 30 கோடி ரூபாவை வெளிநாட்டு நாணயமாகப் பெற்றிருக்கிறது. அண்மைக்காலத்தில் 20 க்கு மேற்பட்ட ரூல் பதனிடும் (மீன்உட்பட) கம்பனிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கி வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவற்றில் பெரும்பாலானவை தகரங்கள் மூலம் பாகம் பண்ணப்பட்ட பொருட்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றன.

பொருளாதார அபிவிருத்தியின் காரணமாக யப்பான், அமெரிக்க ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆகியவற்றில் ரூலுக்கான கேள்வி ஆண்டு தோறும் அதிகரித்துச் செல்கின்றது. எனினும் இந்நாடுகளால் அத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. சென்ற பல ஆண்டுகளாக மெச்சிக்கோ, இந்தோனேசியா, இந்தியா போன்ற நாடுகள் தமது ரூல்பிடித்தொழிலை விருத்தி செய்து இந்நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வருகின்றன. யாழ்ப்பாணப்பகுதியிலும் காலநிலை கடலில் தரையமைப்பு முதலியன ரூல்வளர்ப்புக்கு வெகு சாதகமாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. எனவே இத்துறையில் பிரதான கவனம் செலுத்தப்படவேண்டும். இதற்கு தனியான திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு நடைமுறைப் படுத்தல் வேண்டும்.

7. உற்பத்திசாதனங்கள்:

வலை

நீண்டகாலமாக மீன்பிடித் தொழிலுக்குத் தேவையான வலை, கயிறு, நூல் போன்ற உபகரணங்கள் பற்றாக்குறையாகவே காணப்பட்டன. அண்

மைக்காலத்தில் உள்நாட்டு உற்பத்தி அதிகரிப்பாலும் இறக்குமதித் தளர்வினாலும் போதியளவு உபகரணங்கள் கிடைக்கின்றன. யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலும் சீனோர் நிறுவனத்தின் உள்ளூர் உற்பத்தியினாலும் பல தனியார் இறக்குமதியினாலும் பெரும்பாலும் போதியளவு வலைகளும் ஏனைய உபகரணங்களும் கிடைக்கின்றன. எனினும் தேவையானவகை வலைகள் உரிய காலத்தில் கிடைக்காத ஒரு குறைபாடு இன்னும் நிலவிவருகின்றது. இதனை விரிவாகக் கூறுவோமானால் யாழ்ப்பாணத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒரே காலத்தில் ஒரேவிதமான வலைகள் பாவிக்கப்படுவதில்லை. இடத்திற்கு இடம் காலத்துக்குகாலம் வெவ்வேறுவகையான வலைகள் பாவிக்கப்படுகின்றன. எனவே காலத்துக்குக் காலம் தேவைப்படும் பல்வேறு வகையான மீன்பிடிவலைகளின் தேவைகள் சரியாக மதிப்பீடு செய்யப்படவேண்டும். பின் ஓரிரண்டு மாதங்களுக்கு முன்கூட்டியே இது உள்நாட்டு உற்பத்தி மூலமும் எஞ்சியவை இறக்குமதிமூலமும் பெறப்பட்டு உரிய மீன்பிடி காலத்தில் மீன்பிடித் தொழிலாளருக்கு வழங்கக்கூடிய முறையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

வலை உற்பத்தி மீன்பிடித் தொழிலின் ஒரு உபதொழிலாகும். சென்ற பத்து ஆண்டுகளாக நைலோன்வலை உற்பத்தி யாழ்ப்பாணத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இத்தொழில் மத்திய தொழில்நுட்பத்தைக் கொண்ட காரணத்தினாலும் சென்ற 10 ஆண்டுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதினாலும் இத்துறை நன்கு அனுபவம் பெற்றுள்ளது. எனவே யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இந்தத்தொழிலை மேலும் விரிவாக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். சீனோர் போன்ற வேறுசில வலைபின்னும் தொழிற்சாலைகள் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொழுதுமே அவை வெற்றி கரமாக இயங்குவதாகத் தெரியவில்லை. எனவே இத்தொழிலை இங்கு விருத்தி செய்வோமானால் யாழ்ப்பாண மீன்பிடியாளருக்கு போதியவலை வழங்குவதுடன் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதிசெய்து அதன் மூலம் பணத்தையும் சம்பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். அத்துடன் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினருக்கு வேலைவழங்க வாய்ப்பும் ஏற்படும். இத்துறையில் ஏற்படக்கூடிய எதிர்கால வாய்ப்புக்கள் தொழில் அதிபர்களிடையே எடுத்துக் கூறப்பட்டு அவர்களை இத்துறையில் ஈடுபட ஊக்கம் அளிக்கப்படவேண்டும்.

இயந்திரம்

சென்ற 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீன்பிடிப் படகுகளை இயக்குவதற்கு இயந்திரங்கள் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றன. யப்பான், இங்கிலாந்து, நோர்வே, ஜேர்மனி போன்ற பல நாடுகளில் பல கம்பனிகளினால் உற்பத்தி செய்யப்படும் இயந்திரங்கள் இங்கு பாவிப்பில் இருந்து வருகின்றன. இவ்வாறு பலவகையான இயந்திரங்கள் பாவிக்கப்படுவதில்லை பல பிரச்சனைகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று பலவகையான இயந்திரங்களை பல நாடுகளிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்வதினால் வெளிநாட்டு நாணயத் தட்டுப்பாடு ஏற்படும்போது இவற்றிற்கு வேண்டிய உதிரிப்பாகங்களை ஒழுங்காக இறக்குமதி செய்வதில் பிரச்சனைகள் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் ஒரு சிலவகை இயந்திரங்களாக இருக்குமானால் அவற்றைத் திருத்துவதிலும் பலர் எளிதில் பழக்கப்படுவார்கள்.

எனவே யாழ்ப்பாணத்தில் பாவிக்கப்படும் இயந்திரங்கள் அனுபவம் உள்ள என்ஜினியர்களால், மெக்கானிக்ஸ்மாருடைய உதவி கொண்டு பாவிப்பவர்களுடைய அனுபவங்களையும் கேட்டு குறிப்பிட்ட சில வகைக்கு மட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒரு சிலவகை இயந்திரங்கள் மட்டுமே பாவிக்கப்படும் பட்சத்தில் பாவிப்பவர்களுக்கு இலகுவாகவும் நன்மையாகவும் இருப்பதுடன் மீன்பிடி வளர்ச்சிக்கும் இது உதவமுடியும்.

மீன் பிடி வள்ளங்கள்

ஒவ்வோர் ஆண்டும் மூன்று பிரதான முறைகளில் புதிய மீன்பிடிப் படகுகள் மீன்பிடியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஒன்று நவீன இயந்திரப்படகுகள் ஆகும். மற்றொன்று பாரம்பரிய மீன்பிடிக்கலங்கள் செல்லும் வலுவுக்காக இயந்திரங்கள் பொருத்தப்படுவதாகும். மற்றொன்று பாரம்பரியக் கலங்களாகும்.

சென்ற பல ஆண்டுகளில் புகுத்தப்பட்ட இவ்விரு மீன்பிடி வள்ளங்களைக் கணிப்பில்கொண்டு ஆண்டுதோறும் சராசரியாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டவை பின்வரும் எண்ணிக்கை எனக் கொள்ளலாம். நவீன இயந்திரப் படகுகள் 100, இயந்திரமயமாக்கப்பட்டவை 150 (இதில் சிறிய 17-18 புதிய படகுகளும் அடங்கும்), இயந்திரமயமாக்கப்படாத பாரம்பரிய கலங்கள் 150 ஆகும். மேற்கூறிய கணிப்பின் அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது தற்போது யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் காணப்படும் படகுகள் கட்டும் நிறுவனங்கள் செவ்வனே இயங்குமானால் இப்பகுதிக்கு வேண்டிய படகுகளை வழங்கக் கூடிய கொள்ளளவைக் கொண்டிருக்கின்றன என்று கூறலாம். ஆயினும் எதிர்காலத்தை நோக்கும்பொழுது இரண்டு பிரச்சனைகள் தோன்றலாம். ஒன்று எமது கடல்வளம் ஆராயப்பட்டு போதியளவு மீன்வளம் காணப்படுகின்றதென நிரூபிக்கப்பட்டு மேலும் கூடுதலான வள்ளங்களை உள்ளீடு செய்யவேண்டி ஏற்படுமானால் கொள்ளளவு அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். மற்றொன்று, ஆழ்கடல் மீன்பிடியில் ஈடுபடவேண்டி நேரிடும் இடத்து அதற்கான பாரிய நவீன கருவிகள் வசதிகள் பொருத்தப்பட்ட மீன்பிடிக் கப்பல்களைக் கட்டத் தற்பொழுது இருக்கும் ஸ்தாபனங்களால் முடியுமா என்பதாகும். குறிப்பாக இப்பிரச்சனையை சீனோர் ஸ்தாபனத்தின் திறமையைக்கொண்டு நோக்கும்பொழுது இலகுவில் இதனைச் சாதிக்கலாம் என்றே கூறலாம். மேலும் படகுகளை மீனவர்களுடன் தொடர்புபடுத்தி நோக்கின் இன்றைய மீன்பிடிப் படகுகளில் பெரும்பாலானவை இறக்குமதி செய்யப்படும் மூலப்பொருட்களைக்கொண்டு கட்டப்படுவதனால் விலை மிக வேகமாக அதிகரித்துச் செல்கிறது. பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது மீனவர்களின் வருமான அதிகரிப்பைவிட இது பலமடங்கு அதிகரித்துச் செல்கிறது. எனவே மீன்பிடி வள்ளங்களுக்கு மானியம் வழங்கும்முறை கையாளப்பட வேண்டும். இருப்பினும் சிலவசதியான மீனவரும் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் விலை அதிகமாக இருப்பதினால் உடனடியாக முழுப்பணத்தையும் செலுத்தி மீன்பிடிப் படகுகளை வாங்க முடியாதிருக்கின்றனர்.

எனவே இப்படியான ஒருநிலையைச் சமாளிப்பதற்காக கடன்வழங்கும் திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். மீன்பிடிப்பட்டுகள் அபாயத்தையும் அழிவையும் எதிர்நோக்கி உபயோகிக்கப்படுகின்றன. பொருளாதார நிலையில் குறைந்தமக்களால் பாவிக்கப்பட்டபொழுதும் விலை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. எனவே இதனைச் சமாளிக்கப் பொருத்தமான காப்புறுதித்திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீன்பிடித் தொழிலில் விருத்தி அடிப்படையில் கிராமத்திற்குக் கிராமம் ஏற்றத்தாழ்வுகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாகக் குடாநாட்டின் கிழக்குப் பகுதியும், தீவுப்பகுதிகளும் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்றன. எனவே புதிய திட்டத்தின்கீழ் இத்தகைய பகுதிகளுக்குக் கூடிய சலுகைகள் என்னும் அடிப்படையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

துறைமுகப்பாதுகாப்பு

ஒரு நாட்டின் மீன்பிடித்தொழில் அபிவிருத்தியடைந்து வரும்பொழுதும் ஆழ்கடலை நோக்கி விரிவடைந்து செல்லும்பொழுதும் மீன்பிடிப்பட்டுகளும் கருவிகளும் நவீனமயமாக்கப்படுவதுடன் அளவில் பெரியன வாகவும் ஆகின்றன. விலை உயர்ந்த இம் மீன்பிடிப்பட்டுகள் வான்நிலை சீராக இல்லாத நேரங்களில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இத்தற்காகவே மீன்பிடியில் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் மீன்பிடித் துறைமுகங்களும் பாதுகாப்புத் துறைகளும் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மீன்பிடி விருத்திக்கு இவ் வசதி அத்தியாவசியமானதாகும்.

யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் மயிலிட்டி என்னும் இடத்தில் மட்டுமே இவ்வாறான மீன்பிடித் துறைமுகம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அவ்வசதியின் ஒரு பகுதியே பாவிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. ஏனைய சில இடங்களில் - குருநகர், கொழும்புத்துறை - சிறிய அளவிலான பாதுகாப்பு வசதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மீன்பிடித் தொழிலின் நீண்டகால அபிவிருத்தியை கருத்தில் கொண்டு பொருத்தமான இடங்களில் மேலும் சில துறைமுகங்களும் பாதுகாப்புத் துறைகளும் அமைக்கப்படவேண்டும்.

8. பாதுகாத்தல் ஏற்றுமதி வசதிகள் :

இலங்கை மீன் தேவையில் தன்னிறைவு காணாது ஆண்டுதோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபா பெறுமதியான மீனையும் மீன் பொருட்களையும் இறக்குமதி செய்து வருவதை நாம் அறிவோம். 1981 ஆம் ஆண்டு இலங்கை 102 மில்லியன் ரூபா பெறுமதியான மீனை இறக்குமதி செய்துள்ளது. எனினும் யாழ்ப்பாணப் பகுதி தனது தேவைக்கு மேலாக மீனை உற்பத்தி செய்து வருகிறது. அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மதிப்பீட்டின்படி யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மீனின் ஏறத்தாழ 65% ஏனைய பகுதிகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதாகத் தெரிய வந்துள்ளது. இதில் பெரும்பகுதி உடன் மீனாக ஐஸ் இட்டும் எஞ்சியது கருவாடாகவும் அனுப்பப்படுகிறது. இதிலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் மீன்பிடித்துறையில் உள்நாட்டு வர்த்தகம் ஒரு முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது என்பது புலனாகிறது. எனவே மீனைப் பாதுகாப்பதற்கும், பாகம்

பண்ணுவதற்கும் பின், அவற்றை ஏற்றுமதி செய்வதற்கும் மேலதிக வசதிகள் தேவைப்படுகின்றன. தற்போதைய நிலையினை நோக்கும்பொழுது இத்தகைய வசதிகள் குறைவாகக் காணப்படுவதுடன் இருப்பவைகளும் சீராக இயங்காது இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே முதலில் இத் தேவைக்காக சகல வசதிகளும், இன்று இருப்பவை எதிர்காலத்தில் தேவையானவை என்ற அடிப்படையில் சாவதானமாக மதிப்பிடப்பட வேண்டும். இவற்றை நிர்ணயிக்கும்போது எதிர்காலத்தில் ஏற்படும் உற்பத்தி அதிகரிப்பு நன்கு கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டும். இத்தகைய கவனக் குறைவினாலேயே பல ஆண்டுகளிற்கு முன்பும் அண்மையிலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட இத்தகைய வசதிகள் இலங்கையின் பல பகுதிகளில் பாவிப்பற்றுக் கிடக்கின்றன.

புதிய வசதிகளை ஏற்படுத்துவதற்கு முன் தற்பொழுது இருக்கும் பயன்படாத வசதிகள் யாவும் உரிய முறையில் புனரூபீகரிக்கப்படும் செய்து பாவனைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டும். மீன் விரைவாகவும் இலகுவாகவும் பழுதடைந்து விடும் ஒரு உணவுப் பொருளாகும். எனவே மீனின் அளவில் சேதம் ஏற்படாமலும் சத்தில் குறைவு ஏற்படாமலும் இருப்பதற்கு கடலில் இருந்து மீன் வெளியே எடுக்கப்பட்டதும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் பாதுகாப்பு முறைகளில் தெரிவு காணப்பட்டு நல்ல கேள்வி, அதிக விலை உள்ள மீன்கள் நவீன முறைகளில் பாதுகாக்கப்பட்டு ஏனையவை பரம்பரை முறைகளில் பாதுகாக்கப்பட்டு பாகம் பண்ணப்படுதல் பொருத்தமாய் இருக்கும்.

நவீன முறைகளைக் கையாள்வதிலுள்ள முக்கிய அம்சம் அவ்வாறான பொருட்கள் நவீன சாதன வசதிகள் பொருத்தப்பட்ட வாகனங்களிலேயே பெரும்பாலும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட வேண்டியிருப்பதாகும். இந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது மீனைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாகம் பண்ணுவதற்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் பரம்பரையாகப் பாவிக்கப்படும் முறைகளில் பல தொடர்ந்தும் பாவித்து வருவது பொருத்தமானதாகும். எனினும் தற்காலத்திற்கு ஏற்ப திருத்தியமைக்கப்படவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதினால் தரமான பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதுடன் ஏற்படும் பொருள் விரயத்தையும் குறைக்க ஏதுவாகும்.

உதாரணமாக யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும்பாலும் கருவாடு காயவிடும் பொழுது தரையிலும், சில இடங்களில் பரப்பப்பட்ட தென்னை ஓலைகளிலும் காய விடுகிறார்கள். இதில் காயவைக்க சூரிய வெப்பமே சக்தியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஆயினும் இக்கருவாடுகளை உயர்த்தப்பட்ட தட்டுப்பந்தல்களில் (Elevated Racks) காயவிடுவதனால் மண், தூசு என்பன இல்லாத தரமான கருவாட்டை உற்பத்தி செய்வதுடன் விரயத்தையும் தடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. மேலும் ஒருபடி முன்னேக்குவோமானால் இவ்வாறு காயவிடும்போது பொலித்தீன் கடதாசியினால் மூடிப் பாதுகாப்பதன்மூலம் மேலும் பயன் அதிகரிக்கலாம்.

மேற்கூறியவாறு யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீனைப் பாதுகாப்பதற்கும் பாகம் பண்ணுவதற்கும் தெரிவு அடிப்படையில் பொருத்தமான முறைகள் பின்பற்றப்படுவதுடன் அவை விளைத்திறனுடன் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும்.

9. சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள்:

மீன்பிடிப்பகுதிகளில் பல சமூக பொருளாதார சீர்கேடுகள் காணப்படுகின்றன. பொதுவாக மீன்பிடிக் கிராமங்களில் சுகாதாரம், கல்வி போன்ற வசதிகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஏனைய சமூகங்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இவர்களின் வசிப்பிட வசதி மிகவும் தரம் குறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது. எனினும் இவர்களின் குறைவான பொருளாதார நிலைமைகள் இவற்றிற்கு முற்றிலும் காரணம் எனக் கூறிவிட முடியாது. பெரும்பாலான மீன்பிடிக் குடியிருப்புகள் கடற்கரையோரமாகவும் தீவுகளிலும் காணப்படுவதனால் இவ்விடங்களில் போக்குவரத்து வசதிகள் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன.

இவ்விதமே மீன்பிடிக் கிராமங்கள் கடலுக்கு அண்மையில் காணப்படுவதினால் குடிப்பதற்கு உகந்த போதிய நீர் இல்லாமையும் இன்னோர் முக்கிய பிரச்சனையாகும். மீன்பிடிக் கிராமங்களில் கல்விவசதி குறைவாகக் காணப்படுவதினால் கல்வி கற்கும் குழந்தைகளின் தொகையும் மிகக்குறைவாகக் காணப்படுகிறது. சில கிராமங்களை நோக்கும்போது மேலும் இத்தொகை குறைந்து செல்வதாக அறியவருகிறது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. முக்கியமாக இக்குடும்பங்களின் தலைவர்கள் தொழில் காரணமாக பல கிழமைகளோ மாதங்களோ வேறு இடங்களுக்குச் சென்றுவிடுவதாலும் தமது பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி கல்வி வழங்கவோ உரிய முறையில் பராமரிக்கவோ முடிவதில்லை.

மேற்கூறிய குறைபாடுகள் மிகக்குறைந்த அளவில் யப்பான் போன்ற வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்வதில் அந்நாட்டு மாதர்குழுக்களும் சமூகநலச் சங்கங்களும் முக்கியமாக ஈடுபட்டு வருகின்றன. எனவே யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலும் மீன்பிடிச் சமூகங்களுக்கு இடையே காணப்படும் மேற்கூறிய குறைபாட்டினை நிவர்த்தி செய்யும் முகமாகப் பெண்களிடையே பொருத்தமான இடத்தில் சமூகசேவை நிலையங்களும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இவை இச்சமூகக் குழந்தைகளுக்கான கல்விவசதியை ஏற்படுத்துவதுடன் அவர்களின் அறிவுவளர ஏனைய நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துவர வேண்டும்.

சென்ற பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இச்சமூகப் பெண்களில் பலர் சில பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் குறிப்பாக மீன்பிடி, வலை, கயிறு போன்ற உபகரணங்களை உற்பத்திசெய்தல், பழுது பார்த்தல் போன்றவற்றில் ஈடுபடுவதன்மூலம் குடும்பத்திற்கு மேலதிக வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்து வந்தனர். ஆனால் அண்மைக்காலத்தில் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் இத்தகைய உபகரணங்கள் நேரடியாக வாங்கப்படுவதினால் பெண்கள் அத்தகைய வருமானத்தை இழந்துள்ளனர். எனவே வருமானம் குறைந்த இச்சமூகத்தினரின் வருமானத்தை உயர்த்துவதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். இதில் குறிப்பாகப் பெண்கள் மேற்கொள்ளக்கூடிய கைத்தொழில்கள் இப்பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். இத்திட்டத்திற்கு கிராமங்களும், அங்கு காணப்படும் தேவைகளும், கிடைக்கும் மூலப்பொருட்களும்

அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதுமட்டுமன்றி முன்பு இவர்கள் ஈடுபட்டு வந்த, உபகரணங்களை உற்பத்தி செய்யும் தொழில் களில் மீண்டும் ஈடுபட நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும்.

சென்ற 5-6 ஆண்டுகளுக்கிடையே மீன்பிடி வலைகளின் விலை பல மடங்காக அதிகரித்து இருக்கிறது. நைலான் வலைகள் உள்நாட்டில் செய்யப்பட்டபொழுதும் விலைகள் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகிறது. உள்நாட்டில் பின்னப்படும் வலைகள் மின் இயந்திரங்களினால் “Stretching, Heat Setting” போன்ற முறைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதன் மூலம் தரம் உயர்த்தப்படுகிறது. எனவே வலைகள் கைகளினால் பின்னப்பட்டு இயந்திரங்களினால் Stretching, Heat Setting முறைகள் செய்யப்படுவதன் மூலம் இத்தரத்தைப் பாதுகாக்கக்கூடியதாக இருக்கும். அதேவேளை கைகளாற் பின்னுவதன்மூலம் வலைகளின் உற்பத்திச் செலவைக் குறைக்க முடியும். இம்முறை மீன்பிடி சமூகத்திலுள்ள பெண்களுக்கும், வேலையற்றிருப்போருக்கும் வேலைவாய்ப்பை அளிக்கவும் அவர்கள் தமது குடும்பத்திற்கு மேலதிக வருமானத்தை ஈட்டவும் வழிவகுக்கும்.

ஐப்பானுடைய கைத்தொழில் விருத்திக்கும், அவர்கள் இன்னும் ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது உற்பத்தி விளைத்திறன் அதிகமாகக் காணப்படுவதற்கும் முக்கிய காரணமாக இருப்பது ஐப்பானிய (மக்களிடத்தில்) தொழிலாளரிடத்திலும் ஏற்பட்ட தேகபலமும் சமூகவசதிகளும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே நாம் எமது மீன்பிடி உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் அவ்வற்பத்தியில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாவும் ஈடுபடுபவர்களின் தேகபலத்தையும் சமூக நலத்தையும் பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய சகல நடவடிக்கைகளையும் எடுக்க வேண்டும். இது மிக முக்கிய அடிப்படை நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்.

10. மீன்பிடிக்கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்:

யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் இணைப்பு அடிப்படையிலான மீன்பிடிக்கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைக்கப்படுவதுடன் இச் சங்கங்கள் மீன்பிடி மக்களின் பொருளாதார சமூக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவேண்டும். இச்சங்கங்களின் அமைப்பு மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டதாக அமையும். கீழ்க்கண்டவாறு அமைப்பு ஏற்றதாழ் 200 அங்கத்தவர்களைக்கொண்டு கிராமங்களில் அமைக்கப்படும். இதில் மீன்பிடித் தொழிலில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் அங்கத்தவராக்கப்படுவர். இச்சங்கங்கள் அங்கத்தவரிடையே வைப்பு, கடன் என்பவற்றை ஊக்குவிப்பதுடன் விற்றல், வாங்கல் என்பன போன்ற நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடும்.

கிராம மட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் இச்சங்கங்கள் உதவி அரசாங்க அதிகாரப்பிரிவு அடிப்படையில் ஒன்றிணைக்கப்படும். இச்சங்கங்கள் பெரும்படியாக வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதுடன் உள்நாட்டு ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, பொருட்களைப் பாதுகாத்து வைத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடும்.

மூன்றாவது கட்டத்தில் இச்சங்கங்கள் யாவும் மாவட்ட அடிப்படையில் ஒன்றிணைக்கப்படும். இச்சங்கம், மீன்பிடித்துறை சம்பந்தமான பொருட்களின் உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதுடன் இத்தொழிலிலான காப்புறுதி நடவடிக்கை, பெரும் கடன்களை வழங்குதல், ஏனைய அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளில் முதலீடு செய்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்.

கிராம மட்டத்திலான கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சகல நடவடிக்கைகளிலும் மீன்பிடியாளர்கள் ஈடுபடுத்தப்படுவர். அத்துடன் சகல நிதி வசதிகளும் இவர்களாலேயே ஏற்படுத்தப்படும். மேல்மட்டத்திலான சங்கங்களின் நடவடிக்கைகளுக்கு வெளிவாரியான உதவிகள் பெறப்படும்.

11. கரையோரப் பகுதிகளையும் மீன்பிடி நன்னீர் நிலைகளையும் மாசுபடுதலில் இருந்து பாதுகாத்தல்:

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கிணறுகளில் பெரும்பாலானவை மாசுபடுத்தப்பட்டிருப்பதாக அண்மைக்காலத்து ஆதாரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்துக் கடற்கரைகளும் அதைவிட மோசமான முறையில் மாசுபடுத்தப்பட்டு வருகின்றதென்பதை யாரும் அறியார். நகரங்களிலும் ஏனைய பகுதிகளிலும் சேரும் குப்பைகூழங்கள் கடற்கரை ஓரங்களிலேயே கொட்டப்படுகின்றன. இவ்விதமே பாவிக்கப்பட்ட அழுக்கு நீரும் கடலிலேயே கொண்டுசென்று சேர்க்கப்படுகின்றது.

கிணறு மாசுபடுத்தப்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் விவசாயத்திற்கும் பாவிக்கப்படும் செயற்கை உரம், கிருமிநாசினி போன்றவையாகும். இவ்வாறான பொருட்கள் மழைக்காலங்களில் கரைந்து நீருடன் சென்று கடல்களில் கலக்கின்றன. எனினும் கடல் பரந்திருப்பதினால் இதன் தாக்கம் கிணறுகள் போன்று உடனடியாக நமக்குப் புலப்படவில்லை. ஆனால் வெகு விரைவில் இவற்றின் தாக்கத்தைக் கடலிலும் அங்கு வாழும் உயிரினங்களின் அழிவின்மூலமும் காணக்கூடியதாக இருக்கும்.

இவ்விடத்தில் ஜப்பானில் சாதாரணமாகக் கூறப்படும் ஒரு பழமொழியைக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது கூடாததை மறவுங்கள் என்னும் பொழுது “கடலிலே விடுங்கள்” என்பார்கள். இது எதைப் புலப்படுத்துகின்றதென்றால் கூடாதது எதுவாக இருந்தாலும் அதனைக் கடலில் போடுங்கள் என்பதாகும். இதற்கமைய உலகம் முழுவதிலும் கடல், அழுக்குப்பொருட்கள் போடும் அழுக்குத் தொட்டியாக மாறிவருகிறது. இவ்வாறான நிலைமை நீடிக்கப்படுமானால் உலகின் கடற்பகுதியிலுள்ள மீன் உட்பட பல்வேறு உயிரினங்களும் அடியோடு அழிந்துவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்த அடிப்படையில் எமது கடல் என்றென்றைக்கும் பாதிக்கப்படாது யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் மீன்பிடி அதிகரிக்கவும் மீன்பிடித் தொழிலைப் பாதுகாக்கவும் வேண்டுமானால் நம்முடைய கடற்கரையும் ஏனைய மீன்பிடி நீர்நிலைகளும் மாசுபடுதலிலிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இவ்விடயத்தில் யாழ்ப்பாணப்பகுதி நிர்வாக மேலிடமும் மக்களும் விழிப்புணர்ச்சியுடன் இருந்து இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவேண்டும். அன்றேல் எமது மீன்பிடித்தொழில் பாதிக்கப்படுவதுடன் யாழ்ப்பாண மக்

களுக்கு வேண்டிய புரதச்சத்தின் பெரும்பகுதி கிடைக்காது போய்விடும் என்பது திண்ணம்.

12. 200 சதுரமைல் எல்லையின் தாக்கம்:

அண்மையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட 200 மைல் கடல் எல்லை காரணமாக இலங்கையும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியும் மீன்பிடித் தொழிலில் முக்கியமான பிரச்சனையை எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. பலகாலமாக யாழ்ப்பாண மீனவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த கடல் பிராந்தியத்தின் ஒரு பகுதியை இந்தியாவிற்கு இழக்கவேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. உடனடியாக இது பெரும் பிரச்சனையாகத் தோன்றாவிட்டாலும், காலப் போக்கில் பெரும் பிரச்சனையாக உருவாகலாம். எனவே இதனைத் தவிர்ப்பதற்கு இது சம்பந்தமாக தென்னிந்திய-யாழ்ப்பாண மக்களிடையே மக்கள்மட்டத்தில் பேச்சு வார்த்தைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதன்மூலம் இதற்கோர் சுமுகமான முடிவினை எடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

13. முடிவுரை:

இக்கட்டுரையில் சில குறிப்பான அம்சங்களை எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் மீன்பிடித்தொழிலை அபிவிருத்தி செய்து உற்பத்தியை அதிகரிக்க வேண்டுமானால் மூன்று முக்கியமான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

1. யாழ்ப்பாணப் பகுதியின் இன்றைய மீன்பிடி நிலை நன்கு மதிப்பீடு செய்யப்பட வேண்டும். இதில் மொத்த மீன் உற்பத்தி, உள்ளீடு, பயன்பாடு எனும் பல்வேறு அம்சங்கள் அடங்கும்.
2. எதிர்கால நடவடிக்கைகளுக்கான விரிவான நடைமுறைத் திட்டம் ஒன்று வகுக்கப்பட வேண்டும். இது குறுகியகாலம் நீண்டகாலம் என இரண்டாக வகுக்கப்பட வேண்டும். மேலும் இது மாற்றமடையும் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மாற்றியமைக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். மேலும் இப்பகுதியில் உள்ள பொருளாதாரநிலை, தொழில்நுட்பம், பொருள்வசதி, மூலவளக்கொள்ளாவு என்பனவும் நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டும்.
3. சிறந்த முறையில் இத்திட்டத்தை செயற்படுத்துவதற்கான நிறுவனம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இதற்கு உதவி வழங்கும் விதத்தில் உபஸ்தாபனங்களும், இருப்பனவற்றில் வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். இந்நிறுவனம் ஆற்றலும் அனுபவமும் கொண்டவர்களைக் கொண்டதாகவும் அரசியற் தலையீடு எதுவும் அற்றதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

REFERENCES

1. Mombusho, Suisan Keiei, Monbusho Shuppan, 1958 (Japanese).
2. Nippon Suisangyo Hattatsu Shi, Yamaguchi Wai Shuppan Sha, 1927 (Japanese).
3. Suisan kosho No Scisai Bunseki, Iwakiri Naruo Susei koseisha, 1969 (Japanese).
4. Suisan Keisai Kenkyu, Shinkawa, kos Shuppan, 1968 (Japanese).
5. Fisheries of Japan, Japan Fisheries Association, 1969 - 1975.
6. Administration Report of the Director of Fisheries, 1949 - 1978.
7. Rupamoorthy, K., Fisheries in the Sri Lankan Economy, Statistical Information. U N D P, Project S R L 74/065, Ministry of Finance and Planning, 1968.

‘அம்பிடு’ என்னும் சொல் பற்றி ஒரு குறிப்பு

இரத்தினமலர் கயிலைநாதன்

‘அம்பிடு’ என்னும் வினைச் சொல் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கில் வழங்கக் காண்கிறோம். ‘அகப்படு’ என்னும் வினைச் சொல் இலக்கிய வழக்கில் வழங்கக் காண்கின்றோம். இவ்விரு சொற்களும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பன.

சில சொற்கள் தோற்றத்திலே தொடர்பு உள்ளவை. ‘அம்பிடு’, ‘அகப்படு’ ஆகிய இரு சொற்களுக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டா? இரு வடிவங்களினதும் ஒலிகளையும் பொருளையும் நோக்குமிடத்து இவற்றைத் தொடர்பற்ற தனித்தனித் தோற்றங்கள் எனக் கொள்வதைவிட ஒன்றில் இருந்து மற்றது தோன்றியது எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு ஒன்றில் இருந்து மற்றது தோன்றியது எனக் கொள்ளுமிடத்து ஏதோ ஒன்றைக் காலத்தால் முந்தியதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அது எது? அது எவ்வாறு? என ஆராய்வதே இக்குறிப்பின் நோக்கமாகும்.

இலக்கியத்திலே வரும் சொற்கள்தாம் காலத்தால் முந்தியவை என்னும் ஒரு நம்பிக்கையைப் பொதுவாக அறிஞர் பலரிடம் காண்கின்றோம். இதனை ஏற்றுக் கொண்டால் ‘அகப்படு’ என்பதையே காலத்தால் முந்தியதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆயின் அவ்வாறு இங்கு கொள்ள முடியவில்லை. ‘அம்பிடு’ என இன்று பேச்சு வழக்கில் உள்ள வடிவத்தின் ஒரு முந்திய தோற்றத்தையே காலத்தால் முற்பட்டது எனக் கொள்வது பொருத்தமானது போலத் தோன்றுகிறது.

‘அகப்படு’ என்பதுதான் ‘அம்பிடு’ என அமைந்தது எனக் கொள்ள முடியவில்லை. ‘அம்பிடு’ என்னும் வடிவம் ஒரு காலத்து ‘அகப்படு’ என்னும் வழக்கில் இருந்து அமைந்தது எனக்கொள்ளலாம் போலத் தோன்றுகிறது. இங்கு இறுதியில் உள்ள -படு என்பது -பிடு என அமைந்தமையைச் சற்றுப் புறக்கணித்து விடலாம். ‘அகப்படு’ என்பதில் ககரம் கெட்டது எனக் கொள்ளலாம். பின்னர் ‘அம்படு’ என நின்று ‘அம்பிடு’ எனத் திரிந்ததாகக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு கொள்வதற்கு ஆதாரமாக இன்னும் ஒரு சான்று உண்டு. ‘ஆப்பிடு’ என்னும் வடிவமும் இதே பொருளில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழில் ஆங்காங்கு வழங்கக் காண்கிறோம். ‘ஆப்பிடு’ என்னும் வடிவம் எவ்வாறு அமைந்தது என ஆராயுமிடத்து ‘இழப்பிடு செய்கிற ஒளி’ என்னும் அடிப்படையில் இதனை விளக்கலாம் போலத் தோன்றுகிறது. ‘அகப்படு’ என்பதில் ககரவொலி கெட அகரவொலி நீட்டம் பெற்றது. மகரவொற்று அடுத்து நிற்கும் பகர மயமாகிறது எனலாம். இதனடிப்படையில் ‘அகப்படு’ என்னும் வடிவம் ஒரு காலத்தில் அன்றாட வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும் எனக்கொள்ளலாம்.

மகரவொற்று பகரவொற்றாக மாறாத புணர்ச்சி நிலை ஒன்று ஏதோ ஒரு காலத்து வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம்.

கல்வெட்டுக்களில் ‘அம்பிடு’, ‘ஆப்பிடு’, ‘அகம்படு’, ‘அகப்படு’ ஆகிய வழக்குகள் இடம் பெறுகின்றனவா என ஆராய்தல் பயனுடையது. கல்வெட்டிலே காணப்படும் தமிழ்மொழி பேச்சு வழக்கைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம். ஆயின் கல்வெட்டிலே காணப்படும் மொழி முழுவதுமே பேச்சு வழக்கு எனக் கொள்ளமுடியாது.

Subscription Form

சிந்தனை

தொகுதி I. (புதியதொடர்) கார்த்திகை, 1983

இதழ் III.

உள்ளுறை

இந்திய இசை, சமய, இலக்கிய மரபுகளில் ஐயதேவர் - ஓர் ஆய்வு — வி. சிவசாமி	1
இலங்கையில் உபஉணவுப் பயிர்களுக்காக வணிகவங்கிகளால் வழங்கப்பட்ட கடன் வசதிகள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு, 1965 — 1980 — ந. பேரின்பநாதன்	14
பௌத்தத்திற்கு முந்திய சுழத்து இந்துமதம் — சி. க. சிற்றம்பலம்	38
யாழ்ப்பாண நகர நிலப் பயன்பாடு — கே. கே. ஆறுமுகம்	56
யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கிடைத்த நானயங்கள் — செ. கிருஷ்ணராசா	70
இலங்கையில் கல்வி நிருவாகத்தின் பன்முகப்படுத்தலுக்கான வழிமுறைகள் — தி. வேலாபுதம்	85
சுழத்தில் இந்து இலக்கியங்கள் (பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுவரை) — உலையரி சின்னையா	93
தமிழர் வழிபாட்டில் செவ்வேளும் திருமாலும் — அ. சண்முகதாஸ்	108
யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் மீன்பிடித் தொழில் அரிவிருத்தி — கா. ருபாமுர்த்தி	123
அம்பிடு, என்னும் சொல்பற்றி ஒரு குறிப்பு — இரத்தினமலர் கமிலைநாதன்	138